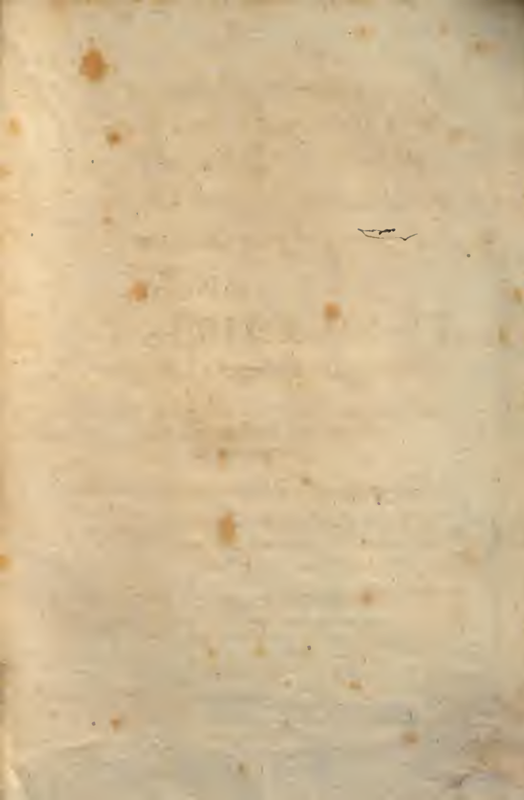

ܒܚܝܠܗ ܕܡܪܢ
ܝܫܘܥ ܡܫܝܚܐ
ܡܫܪܝܢܢ ܠܡܟܬܒ ܡܐܡܪܐ ܕܐܝܬ
ܒܗ ܡܢܝܢܐ ܕܟܬ̈ܒܐ ܥܕ̈ܬܢܝܐ. ܒܪ̈ܐܝܐ
ܘܣܝ̈ܡܐ ܕܥܒܕ ܝܫܘܥ
ܡܝܛܪܦܘܠܝܛܐ ܕܨܘܒܐ

Ope Domini Noſtri

IESV CHRISTI

Incipimus ſcribere Tractatum

Continentem Catalogum Librorum Chaldæorum, tam Eccleſiaſticorum, quàm Profanorum.

Auctore Hebedieſu Metropolita Sobenſi.

Latinitate donatum, & notis illuſtratum ab Abrahamo Ecchellenſi Syriacæ linguæ in Almo Vrbis Gymnaſio publico Lectore.

Ad Eminentiſs. Principem Cardinalem
ANTONIVM BARBERINVM.

ROMAE, Typis S.C. de Propag. Fide. 1653.

Superiorum Permiſſu.

ܡܛܠ ܕܠܐ ܗܘܐ ܐܝܟ ܬܘܩܦܢ ܬܘܩܦܗܘܢ
ܘܒܥܠܕܒܒܝܢ ܕܝܢܝܢ

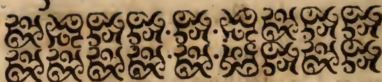
Non enim est Deus noster vt
Dij eorum: & inimici no-
stri sunt Iudices.

Deut. 32. ver. 31.

ܠܟܢ ܗܕܐ ܐܠܚܝܐܗ ܐܠܐܒܕܝܗ ܟܝ
ܐܠܚܩ: ܘܚܕܟ ܐܠܡܥܠܘܡܐ
ܡܢ ܟܠܡܬܗ ܘܠܐ ܐܠܡܣܝܚ ܡܢ
ܦܝ ܝܣܘܥ ܐܠܡܣܝܚ ܡܗܡܡܡ

EMINENTISSIMO, ATQVE REVERENDISSIMO PRINCIPI CARDINALI ANTONIO BARBERINO S.R.E. CAMERARIO

Sacr. Cong. de Propag. Fide Præfecto, Magno Franciæ Eleemosynario, & Pictauiensi Episcopo Optimo.

TVDIA melioris ætatis meæ longo aliarum rerum vsu, vel exculta, vel confirmata; tuo nomini consecra-

tum

tum venio, *Princeps Eminentissime*. Cui enim potiùs inscriberem Opusculum in defensionem Catholicæ Religionis elucubratum, quàm Præfecto Sacræ Congregationis de Propaganda Fide? & ei Præfecto in quo eminēt rationes illæ omnes, quas Scriptores in suis Mœcenatibus desiderant, generis splendorem, Purpuram virtutibus illustriorem, quàm murice, Heroicam animi magnitudinem: quodq. apud iustos rerum æstimatores maius momentum habiturum est, egregium earum virtutum, quæ summas Infulas decent, concentum. Excusarem exilitatem tributi, nisi intelligerem, dona, quæ magnis

gnis

gnis offeruntur Principibus, non ex eorum dignitate; sed ex voluntate offerentis æstimari. Nulla profectò penderent è tholis anathemata, si quæcunque cœlitibus consecrantur, cœlitum magnitudini ex æquo respondere deberent. Quamobrem sic mihi persuadeo, *Princeps Eminentissime*, Te, non solùm pro innata benignitate; sed maximè pro eo ardore, quo flagras amplificandæ Religionis, haud grauatè eius Operis patrocinium esse suscepturum, quod, qualecumque appareat, ingentem librorum Orientalium Scriptorum, tamquàm in exigua illa nuce, includit Iliadem, vndè non exilia ad retundendam No-

uatorum audaciam depromi poterunt argumenta. Illi enim cùm ſuam cauſam cadere videant, a Græcis, Latiniſque Patribus, & Scriptoribus ad Orietales, Syros, Arabes, alioſq; prouocant, indè ſibi quæritantes præſidium, vnde perniciem metuere debent! Quam enim ex illis attulerunt hactenus auctoritatem, niſi priùs eam penitùs corruperint, mutilarint, aut in alienum extorſerint ſenſum? Germanam verborum ſignificationem, vt plurimùm, non deprehendunt; ambigua, & obſcura pro certis, & luculentiſſimis ſtatuunt. Cùm interim ea, quæ in clariſſima luce verſantur, quòd ipſorum commenta radici-

tus

tús extirpent,omninò prætereãt, neq;de illis vllam prorsùs audeant facere mentionem. *Sic* ſuum adhibuit Eutychium Alexandrinũ Ioannes Seldenus; ſic ſuos Auctores Ioannes Henricus Hottingerus in hiſtoria Orientali; ſic Georgius Calixtus; ſic Ludouicus de Dieu; ſic Cõſtãtinus l'Empereur; ſic Claudius Salmaſius; ſic alij. Quaſi eadem facilitate, qua peregrinam eruditionem inani oſtentatione apud ſuos ementiũntur; eadem poſſent cordatis hominibus imponere,& inuitos, ac reluctantes Orientales in ſuas pertrahere partes. *Sed* vtinam! *Princeps Eminentiſsime*, vtinam! ingenuè ad Orientales

prouocent isti, velintq. aliquando ad hoc certamen nobiscum venire. Discent profectò, discent, Orientales Scriptores, cuiuscunque sectæ, multò acriùs Catholicæ fidei firmamenta propugnare, quàm ipsi tentent conuellere, eosq. potissimum experientur aduersarios, quos errorũ suorum fautores esse contendunt. Quæ cùm ita sint, *Princeps Eminentissime*, facilè adducor, vt credam, hoc Opusculum tibi gratum fore etiam priuatis nominibus. Testis enim est vniuersa Gallia, sincera virtutum tuarum admiratrix, quanta sollicitudine Pictauiensem Ecclesiam regas; quanta vigilantia luporum insidias detegas

gas, quanta abigas fortitudine; quo animi ardore errantes oues ad Christi ouile reducas; qua denique cura omne vigilantissimi Pastoris officium impleas. Omitto insigne illud, quo nihil maius in honoribus Ecclesiasticis habet Gallia; omitto, inquam, insigne illud Magni Franciæ Eleemosynarij Munus, quod Eminentiæ tuæ a Christianissimo, & Maximo Regum Adeodato collatum est ea totius Regni approbatione, vt tunc accepisse beneficium videretur, cùm conferebat. Tu igitur, *Eminentissime Princeps*, hoc meæ tenuitatis qualecumq. tributum a tuis studijs non abhor rens serena fronte suscipe; & ea

animi facilitate, qua ſoles, patere, vt hoc obſeruantiæ meæ monumentum ita in luce tui nominis exeat, vt liceat mihi quoque in tuam clientelam admiſſo de tanto patrocinio gloriari. Ego autem intereà tuorum in me beneficiorum memor Deum Opt. Max. nunquam ſollicitare precibus deſinam, vt diutiſſimè te ſanum, incolumem, ac felicem Eccleſiæ Catholicæ, ac literariæ ſeruet Reipublicæ.

Eminentiæ tuæ Reuerendiſsimæ

Humillimus, & obſequentiſſimus ſeruus.

Abrahamus Ecchellenſis.

PRAE-

PRAEFATIO
AD LECTOREM

EBEDIESV Opusculi huius auctor genere fuit Chaldæus, persuasione Nestorianus, dignitate Episcopus, vt ex libro Mar-

Margaritarum, quem Deusdedit Patriarchæ Babylonis nuncupauit, aliisq; illius lucubrationibus liquet. Multa scripsit Opera ad Nestorianam stabiliendam, confirmandamq; Hæresim; at diuina tandem affulgente gratia, ad meliorem rediit mentem, Romamq. iam senex profectus est sub Iulio III. Summo Pontifice, vbi Nestorianis abiuratis erroribus Catholicam professus est fidem. De qua autem re bina reliquit elegantissima poëmata in Bibliotheca Vaticana Chaldaicè eius exarata manu, in quorum primo suæ reddit conuersionis rationes, & firmissimis argumentis Nestoriana

-infir

infirmat dogmata; in altero verò strenuè Catholica cõfirmat. Eiusdem etiam est Poëma illud de laudibus Romani Põtificis inscriptũ,

ܦܘܪܘܡܝܐ ܕܩܕܡ ܐܘܢܓܠܝܘܢ.

Præfatio ante Euangelium, *quod suo operi nuncupato,* Synodalia Chaldæorum *inseruit Petrus Stroza. Is sufficitur Patriarcha in locum Simonis Sulachæ, qui sub eodem Iulio cum ingenti Chaldæorum numero detestata Nestoriana Hæresi in communionem venerat Catholicæ Ecclesiæ, & ab eodem Pontifice Patriarcha Assyriorum Orietalium ordinatus est.*

De nostri Hebediesu eruditione

ne sic Aubertus Miræus lib. 2. *de Politia Ecclesiastica* cap. 5. *de Natione Chaldæorum:* Sulacha deinde à Turcis, aduersariorum opera, vt fertur, è viuis sublato, sufficitur in eius locum Abdiesu (*scribitur hic & profertur nomen hoc more Arabum, non Chaldæorum*) eiusdem ordinis monachus, vir mirificæ eruditionis, linguarum varietate, & sacrarum literarum notitia insignis, de quo in vita Pij IV. prçclara fit mentio, cuius Pontificatu Romam venit pro confirmatione, qui & Tridentino Concilio interfuit. Eius autem effigies depicta conspicitur in aula Regia palatij Vaticani

ni, inter Cardinales, cæterosq; Prælatos Alexandro III. assistentes Imperatorẽ Fridericum pœnitentem Venetijs recipienti. Plurimum quidem profecit Abdiesu, multosque ex Nestorianis ad Ecclesiam Catholicam conuertit, acceptamq. ab Apostolica Sede auctoritatem valdè propagauit. *Loquitur hìc Miræus de secunda nostri auctoris Romam profectione sub Pio IV. ille verò ad calcem suorum Poëmatum de prima sub Iulio III. Et sanè talem fuisse Hebediesu, eius docent Opera, quorũ Catalogum ad Opusculi huius de scriptoribus calcem ipsemet contexuit ante suam ad*
Ca-

Catholicam fidem conuerſionem.

Scriptores autem ab eo relati nō omnes ſunt Neſtoriani, etſi ante ſuam ſcripſerit conuerſionem; ſed quidam Catholici, quidam Monophyſitæ, quidam Monothelitæ, atq. ex ſectis alijs. Hinc maximi profectò faciendus eſt is Tractatus tùm à Catholicis, tùm à Nouatoribus, ſi verè, ac ingenuè trahuntur iſti ſtudio veritatis. Ex his enim facilè diſcent Aduerſarij, quid Orientales Chriſtiani, cuiuſque ſectæ, ſentiunt de ſacramentorum numero; de ſacrificio Miſſæ, de tranſubſtantiatione panis, & vini in corpus, et ſanguinem Chriſti, de ſacrificio Miſ-

ſæ, de Eccleſijs, de Altaribus, de Ceremonijs, de Sanctorum Reliquijs, Imaginibus, Interceſſione, de Hierarchia Eccleſiaſtica, de Suffragijs pro Defunctorum animabus, de Purgatorio, de Traditionibus, de Monachatu, de bonis Operibus, ſexcentiſque alijs eiuſmodi articulis, quos noſtri Nouatores in controuerſiam reuocant, & Eccleſiæ Romanæ eſſe figmenta blatrant.

Verùm enim verò cùm Nationes iſtæ longiſſimis terrarum diſſitæ ſint ſpatijs, varijs imbutæ moribus, diuerſis vtantur linguis; & quod caput eſt, inueterata, inti-

ma, atque incredibilia tam inter sese, quàm cum Ecclesia Romana exerceant odia ob ea discrimina, quæ inter illos controuertuntur de Mysterio Incarnationis Verbi diuini (de hoc enim omnium Christianorum Orientalium, tàm inter se, quàm cum Ecclesia Romana discordia versatur) nequaquàm fieri potest, vt ea dogmata, vel seorsim, vel coniuncta opera confingere potuerint. Etenim ab ijs, quæ vna commini scitur secta, non modò maximè abhorrent aliæ; sed acriter statim, ac censorio insectantur stylo. Exẽplo nobis esto nunc vnus Ioannes Barsusan Iacobitarum Patriar-

cha

cha. Is seculo septimo edidit libellum, in quo ostendere conabatur pani Eucharistico salem, oleumq; addendum esse. Vix viderat Opusculum lucem, cùm omnium sectarum eius æui Scriptores illud suis censuris obruerint quodammodò, & iugularint, & quotidie hactenus exagitant posteri. Multò autem minus id coniuncta omnium opera præstari poterat, vt sensatus quisque, & prudens cognoscere, atque iudicare potest. Velim, dicant Aduersarij in simili penitùs argumento suam sententiam; an scilicet ea dogmata, in quibus ipsis cum Ecclesia Romana conuenit, sint,

aut

aut esse possint cõmunia figmenta? Certè nisi hæretico liuore insanire omninò velint, id cõstantissimè negabunt, & Christum eorum fuisse auctorem, & Apostolos ipsos illa tradidisse successoribus affirmabunt. Non dissentaneum igitur illud est, nec solùm probabile, sed demonstratiuum. Quod autem ita se res habeat, non modò ex relatis in Tractatu nostri Hebediesu Auctoribus facilè discere poterunt Aduersarij, si veritatem sincerè indagantur; sed nos peculiari opere, Deo fauente, breui ostendemus, Refellemus etiam eos Catholicos Scriptores, qui multa oscitanter de Orientalibus scripserunt,

vti

uti de Purgatorio, de Perſonarum Trinitate, & eiuſmodi. Quod quidem ex linguarum, peculiarium controuerſiarum, & artium, ac ſcientiarum terminorũ imperitia, & ignorantia prouenire haud dubitandum eſt. Nam ſi quis percontabitur a quocunque Orientali: Quid ſit Purgatorium? *certè ſe ignorare reſpondebit, niſi in Orientalium, & Occidentalium controuerſijs verſatus ſit, quod admodùm rarò euenit. Ex ſimili reſponſo homines illius ſectæ Purgatorium negare colligunt oſcitantes illi. Sed verò ſi ſciſcitatus eſſet, an ſit locus aliquis, in quo Animæ defuncto-*

 rum

rum cruciantur ; & an viuentium suffragijs iuuari possint, vt indè liberentur, statim didicisset, ita esse, & ab omnibus Orientalibus credi. Si autem vlterius quæsiuisset de nomine, Infernum *vocari, responsum illi esset. Sic ille alius videns Iacobitas signum Crucis vnico depingere digito, existimauit, eos id facere ad designandam vnam Personam in Diuinis, cùm nihil tam longè absit ab eorum persuasione, quàm hoc pronunciatum. Et vtinam tàm benè, ac rectè sentiant de Mysterio Incarnationis, vti de Mysterio Sanctissimæ Trinitatis. Depingunt autem signum*

Crucis

Crucis vnico digito non quidem ad vnam designandam Personam in Diuinis; sed ad protestandum in Christo domino vnam esse naturam, vt ex eorum Catechesi, & David Barphaulos in Controuersijs liquet; quæ Iacobitarum præcipua hæresis est.

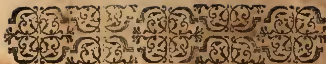
Ad reliquum autem quod attinet, Hebediesu is Tractatus, quem ex Bibliotheca S. Crucis in Ierusalem nobis benignissimè commodauit literatorum decus, ornamentum, & optimus Mœcenas Reuerendissimus Abbas D. Hilarion Rancatus, nec omnes continet Chaldæos Scriptores, nec etiam eorum, quorum nomina

refert, opera omnia recenset. Quamobrem in studiosorum gratiam, breui, Deo fauente, sequetur nostra Orientalis Bibliotheca, quæ ad vmbilicum vsque iam perducta est, vbi non solùm Chaldæi, Syrique percensentur Scriptores, sed ingenti quoque numero Arabes: nec Ecclesiastici tantùm, sed & profani. Nec ita ieiunè agimus de nostris Scriptoribus, vt de suis egit Hebediesu; verùm singulorum, quantum datur, describimus Chronologiam, patriam indicamus, referimus Apophtegmata, proferimus peculiares opiniones, & sectas, & quæ nonnullis eorum imposita sunt

sunt, refellimus; tandemque quicquid scitu dignum iudicamus, nostro exhibemus Lectori. Vt autem vnà prodiret nostra hæc Bibliotheca cum præsenti Opere tamquàm Appendix, multi adhortati sunt amici, & Mœcenates; præsertim doctissimus, atque eruditissimus Leo Allatius vir de omni literarum genere optime meritus, itemque doctissimus Ioannes Baptista Marus S. Angeli in foro piscium Canonicus, quod & nos decreueramus. At re melius perpensa, editionem tantisper differre visum est, vt copiosius prodeat opus, & limatius; diuturni enim laboris est, & operæ varias

adire

dire Bibliothecas, variaq; euoluere volumina. Tu ergo, optime Lector, hoc qualicunque fruere interea Opere, & æqui, bonique consule, dum vberiorem Bibliothecam Orientalem tibi paramus, & responsio ad Ioannem Seldenum, qua Eutychius Alexandrinus vindicatur, & suis restituitur Orientalibus, sub prælo sudat. Vale.

ܒܫܡ ܐܒܐ ܘܒܪܐ
ܘܪܘܚܐ ܕܩܘܕܫܐ
ܚܕ ܐܠܗܐ

ܒܚܝܠ ܒܥܘܕܪܢ ܐܠܗܐ. ܘܒܪܟܬܗ
ܥܠ ܒܪܬܐ ܡܫܡܫܢܘܬܐ. ܘܐܡܝܢ ܙܒܢ
ܚܘܡܢܘܬܐ ܦܪܫܬܟ ܐܢܐ ܡܠܐܡܪܐ
ܠܟܡܢܐ ܕܟܘ ܦܬܟܐ ܠܟܬܒܐ. ܘܟܠ
ܫܡܫܐ ܒܝܬܐ ܕܟܠ ܡܢܗܘܢ
ܘܐܬܪܗܐ ܦܝܪ ܐܢܐ ܚܝܡ ܡܬܩܢܐ.
ܥܡ ܡܬܬܒܥܐ ܦܝܪ ܐܢܐ ܘܕܐܟܡܢ
ܟܬܒܘ ܘܟܠ ܡܐܐܢܐ. ܘܕܠܐ ܐܠܗܐ ܠܟܠ
ܐܢܐ. ܡܢ ܡܘܫܐ ܗܘ ܦܪܫܐ ܐܢܐ.
ܐܘܪܗܝ ܫܡܫܐ ܫܡܫܐ ܟܪܡܐ. ܗܦܪ
ܡܦܫܛܐ. ܗܦܪ ܒܬܪܝܢܐ. ܡܟܪܙܐ.
ܗܦܪܐ

IN NOMINE PATRIS, ET FILII, ET SPIRITVS SANCTI, VNIVS DEI.

PE memoriæ tuæ Deus, & precibus omnis iuſti inſignis, ac Matris Excellæ denominationis, ſcribere aggredior Tractatum admirabilem; continentem Libros Diuinos; omneſq; compoſitiones Eccleſiaſticas omnium priorum, & poſteriorum proponam Lectoribus. Nomen ſcriptoris proponam, & quæ conſcripſit, & quo modo. In Deo autem confidens à Moyſe ecce incipio.

Lex, ſeu Pentateuchus, quinque libri, Geneſis, liber Exodi, liber Sacerdotum, Numerorum,

ܘܣܦܪܐ ܕܐܝܬܝܢ ܒܥܕܬܐ. ܘܡܢ ܟܬܒܐ
ܕܡܫܘܚ ܕܪܓܝ. ܡܫ̈ܩܠܐ. ܙܘܓܐ.
ܡܫܬܐܠܐ ܡܦ̈ܩܕܐ ܕܡܠ̈ܟܐ.
ܕܒܪܡܫܬܡܚܝܢ. ܐܝܟ. ܒܟܬܒܐ
ܘܡܬܡܠܘ̈ܬܐ. ܦܬܓܡܘܗܝ ܕܡܬܒܥܝܢ.
ܦܘܣܩܐ. ܡܫܪܐ ܡܫܘ̈ܚܬܐ. ܡܥܒܪܢܐ
ܦܟܝܢܐ. ܒܢܝ ܐܫܬܪܐ. ܐܚܒܝܐ.
ܐܪܡܝܐ. ܐܠܙܘܓܐ ܕܟܪܘܟ. ܡܬܦܣܠܠܐ
ܘܐܫܐܠܐ. ܘܦܩܘܕܐ. ܫܘܐܠܐ.
ܒܟܣܘܝܐ. ܟܘܟܒܐ. ܡܘܝ. ܡܟܝܠܐ.
ܫܘܡܝ. ܣܟܣܘܣܐ. ܦܩܝܠܐ. ܥܠܝܐ:
ܐܪܟܢܐ. ܡܠܐܟܐ. ܥܒܕܐ. ܟܬܒܐ
ܕܝܘܟܢܐ ܘܝܘܟܢܢ ܐܒܓ̈ܕܝܐ
ܐܦܬܓܡܐ. ܡܘܪܒܐ. ܐܫܬܡܥ:
ܕܢܬܐܠܐ ܐܟܘܪܐ. ܘܟܬ̈ܒܐ ܬܘܒ
ܘܡܦ̈ܩܕܢܐ.
ܘܡܢ ܟܬ̈ܒܐ ܕܟܢܘ̈ܫܝܐ ܕܐܦ̈ܝܐ ܡܦܫܪܐ
ܘܡܫܒܚܢܐ

ac liber Deuteronomij. Dein autem liber Iosue filij Nun, Iudicum, Ruth, Samuelis, libri Regum, Paralipomenon, Iob, liber Psalmorum, Prouerbia Salomonis, Ecclesiastes, Canticum Canticorum, Sapientia magna, Barasira, seu Ecclesiasticus, Isaias, Ieremias, Epistola Baruch, Ezechiel, Daniel, Osee, Ioel, Amos, Abdias, Ionas, Micheas, Nahum, Habacuch, Sophonias, Aggaeus, Zacharias, Malachias, Hezra, Liber Tobiæ, & Tobith iustorum Israelitarum, Iudith, Esther, Daniel minor, libri demum Machabæorum.

Ex libris autem antiquorum Hebræorum est liber Traditio-

ܕܡܫܠܡܢܘܬܐ ܡܫܝܚܝܬܐ.

ܡܘܫܦܘܗ ܡܕܒܪܢܐ ܐܝܟ ܕܠܗ
ܥܠܡܐ. ܘܐܬܦܫܛܬ ܒܬܪܝܢ ܒܚܘܒܢ.
ܘܐܬܦܫܛ ܗܪܘܒܝ ܫܠܝܐ. ܘܒܬܒܠܐ
ܕܗܘܪܢܘ ܐܚܪܢܐ ܕܐܘܪܫܠܡ ܕܒܬܐܡܝܢ
ܠܥܘܠܡܗ. ܘܒܬܒܠܐ ܕܐܫܬܐ ܐܝܬܐ
ܡܘܫܦ ܕܐܝܬ ܒܪ ܡܟܡܘܢ

ܘܗܢܐ ܕܡܠܟܘܬܐ ܕܐܡܘܢܐ ܢܗܝܪܐ
ܡܟܡܠܐ ܟܡܝܪܐ ܕܫܡܝܪܘ ܠܗ
ܕܒܟܪܐܝܬ ܒܟܠܗܘܢ ܡܢ
ܐܒܝܟ ܗܘܐ

ܘܒܬܪܗ ܡܪܝܡܘܗ ܕܪܘܗܡܐܬܐ
ܡܠܠ ܒܪܘܚܐ ܡܫܡܫܢܐ.

ܘܠܘܬܐ ܕܐܠܟܫܝܪܐ ܡܘܠܝܬ
ܡܠܠ ܘܐܟܬܒ

ܘܡܘܫܝ ܗܘ ܕܐܦܫܘܗ ܒܫܘܠܡܐ
ܕܒܝܬ ܡܘܫܠܡܢ

ܘܩܪܒܫܘܫ

num ſeniorum.

Ioſephi autem ſcribæ extant Prouerbia, Hiſtoria filiorum Ammonis, Hiſtoria Herodis regis, & liber poſtremæ deuaſtationis Ieruſalem per manus Titi, ac liber Aſiat (Aſnæ) vxoris Ioſephi iuſti filij Iacob.

Abſoluta iam Veteri, aggrediamur nunc Nouam, cuius caput eſt Matthæus, qui Hebraicè in Palęſtina conſcripſit.

Poſt illum autem Marcus Romanè loquutus eſt in celeberrima vrbe Roma.

Lucas verò Alexandriæ Græcè locutus eſt; & ſcripſit.

Ioannes autem Epheſi Græcè conſcripſit Euangelium.

ܘܦܪܨܘܦܗ ܗܘ ܕܡܠܟܘܬܐ
ܕܒܘܝܐ ܐܝܟ ܕܬܐܘܦܝܠܐ
ܘܐܓܪܬܐ ܕܬܫܡܫܢ ܕܡܬܟܢܫܐ
ܕܟܠ ܫܦܝܪ ܘܠܗܢ ܕܢܡܘܣ
ܕܦܛܪܘܣ ܕܡܘܫܝܚ ܕܫܘܕܐ
ܘܡܬܩܠܣܘܣ ܡܫܬܪܝܢ
ܕܡܠܟܐ ܦܘܠܘܣ ܪܒܐ ܐܪܒܥ
ܕܫܢܬܐ ܐܓܪ̈ܬܐ. ܐܓܪܬܐ ܗܢ
ܕܢܘܡܘܣܐ. ܕܡܢ ܗܘܪܐܛܘܣ
ܐܬܟܬܒ܂
ܐܓܪܬܐ ܕܣܘܢܗܕܣ ܡܢ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܢ
ܐܦܣܘܣ ܐܬܟܬܒ܂ ܐܦ ܐܠܟܣܢܕܪ̈ܐ
ܠܠܐ ܐܝܟܢ ܢܣܒܬ ܠܗ
ܘܕܣܘܢܗܕܣ ܕܐܬܟܢܫ ܕܐܬܟܬܒ܂
ܡܢ ܦܠܦܠܘܣ ܕܡܣܩܘܠܝܬܐ
ܪܒܐ ܘܐܠܟܣܢܕܪܐ ܕܐܝܬܝ ܠܗ ܓܘܣ
ܘܐܓܪܬܐ ܕܫܘ̈ܠܐ ܠܗܘܢ ܕܡܢ ܦܘܢܛܐ
ܕܢܬܪ ܦܘܠܘܣ

ܦܘܠܘܣ ܘܒܪܢܒܐ ܛܝܒܘܬܗ ܥܒܕܘܗ
ܗܘܐ ܡܕܝܢܬܐ ܟܢܫܐ ܘܟܣܢܪܐ
ܘܠܐܢܛܝܘܟܝܐ ܕܦܝܣܝܕܝܐ. ܗܘ ܕܡܢ
ܦܪܘܓܝܐ ܐܦܪܟܝܐ ܘܥܠ ܐܣܝܐ
ܕܛܘܒܢܘܬܗ ܐܝܣܘܪܝܐ ܡܕܝܢܬܐ
ܕܦܘܠܘܣ
ܘܟܕ ܗܘܐ ܦܠܦܘܠܝܐ ܕܐܦ ܗܝ
ܒܪܘܡܐ ܐܦܪܟܝܐ ܘܡܬܪܢܝܐ
ܐܦܝܣܩܘܦܘܬܐ ܐܝܟ ܦܛܪܝܪܟܐ
ܐܝܣܘܪܝܐ
ܕܟܕ ܩܠܝܩܝܐ ܕܟܠܗ ܦܪܘܓܝܐ
ܐܦܪܟܝܐ ܘܥܠ ܐܣܝܐ ܠܬܡܢ
ܩܘܦܬܐ ܛܘܒܢܘܬܗ ܐܝܣܘܪܝܐ ܗܘܬ
ܘܗܘ ܕܐܦܝܣܩܘܦܘܬܐ ܡܛܪܘܦܘܠܝܛܐ
ܡܢ ܐܬܠܘܗ ܐܦܪܟܝܐ ܐܦ
ܐܝܣܘܪܝܐ ܥܠ ܐܣܝܐ ܛܘܒܬܐܘܗ
ܘܕܐܦܝܣܩܘܦܘܬܐ ܠܡܕܝܢܬܐ
ܐܦܪܟܝܐ

manus Titi vasis electi & probati eam misit.

Epistola autem Ephesiorum ex vrbe Roma scripta est,& per manus Tuchici missa ab ipso Paulo.

Ad Philippenses autem etiam Romæ conscripta est, & per manus Apophroditi fratris dilecti missa.

Et quæ ad Colossenses est, Romæ quoque scripta fuit, & per manus discipuli veritatis Tuchici missa.

Prima ad Thessalonicenses Athenis scripta est, & missa per manus Timothei.

Thessalonicensium verò secunda

ܐܠܗܘܬܟ܆ ܒܠܒܘܫܐ ܕܦܘܪܩܢܐ
ܘܐܬܐ܆ ܠܘܬ ܬܠܡܝܕܘܗܝ
ܘܐܬܚܙܝ ܠܬܠܡܝܕܘܗܝ ܩܕܡܝܬ
ܡܢ ܠܒܘܫܐ ܕܦܘܪܩܢܐ
ܐܠܗܘܬܟ܆ ܘܕܐܬܝ̈ܗ ܠܥܠܡܐ ܐܫܬܕܪܬ܆
ܘܬܠܡܝܕܘܗܝ ܕܐ̈ܬܐܡܢ ܕܐܦ
ܡܢ ܦܘܩܕܢܐ ܐܠܗܝܐ܆ ܘܐܫܬܕܪܘ܆
ܠܐܡ̈ܘܬܐ ܟܠܗܝܢ ܐܫܡܥܘ ܘܐܦܢܝܘ
ܘܐܦܢܝܢܐ ܕܟܠܗ ܬܒܝܠܗܘܢ
ܐܠܗܘܬܟ܆ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ
ܘܐܫܬܕܪܬ܆ ܐܦ ܐܠܗܘܬܟ܆ ܠܐܡ̈ܘܬܐ
ܐܦܪܘܕܝܬܘܢ
ܘܕܦܠܚܘܗܝ ܕܐܠܗܘܬܟ܆ ܡܢ
ܦܘܩܕܢܐ ܐܦ ܐܫܬܕܪܬ܆ ܠܟܠ ܥܡ̈ܡܝܢ
ܐܫܬܡܥܘܗ ܒܟܢܫܐ ܕܟܠܗܘܢ
ܕܦܠܚܘܗܝ
ܘܐܦܢܝ ܗܘ ܕܟܢ̈ܫܐ ܕܐܠܗܘܬܟ܆
ܒܐܪܥܐ

ſcripta Laodicææ Piſidiæ, & venit cum Timotheo.

Epiſtola autem Timothei prima ex Laodicęa vrbe Piſidiæ ſcripta eſt, & per manus Lucę miſſa.

Timothei verò altera ex vrbe Roma ſcripta eſt, & miſſa per manus Lucę Medici, & Euangeliſtæ.

Et Epiſtola ad Titum ſcripta eſt Nicopoli, & miſſa, atque delata per manus Apophroditi.

Philemonis autem ſcripta eſt ex vrbe Roma, atque miſſa per manus Anſimi ſerui ipſius Philemonis.

Epiſtola verò Hebręorum ſcrip-

ܕܐܦܓܪܐ. ܘܗܠܝܢ ܐܪ̈ܒܥ ܦܢܝ̈ܬܗ
ܒܪܐ ܪܘܚܢܐ ܐܣܬܘܪܐ.
ܡܫܝܚܐ ܡܘܬܐ ܕܡܘܫܐ ܠܥܠܡܝܢ
ܐܠܗܐ ܒܥܘܪܐ ܕܒܥܡܘܗ
ܘܦܫܛܗ ܠܘܬܗܘܢ ܕܢܒܥ
ܕܟܪܐ ܠܡܥܡܕܝܢܐ. ܐܡܘܢܝܗ ܕܗܘ
ܠܫܡܝܗ. ܘܡܪܕܝܬܐ ܕܫܘ̈ܒܘܚܗ.
ܟܠܢܐ ܕܗܢܘܢ ܕܒܥܕܢܝܗܘܢ ܠܡܥܒܪܘܬܗܘܢ
ܕܥܡ̈ܠܝܢ. ܟܠܢܐ ܕܡܠܬܗܘܢ.
ܦܠܝܛܐ ܒܡܬܠܐ
ܘܡܠܬܗ ܗܘ ܟܠ ܚܕܢܝܢ.
ܐܬܢܝܐ ܕܦܓܪܗ ܘܦܘܠܚܢܗ
ܘܡܘܗܢ ܘܕܥܡ̈ܠܝܢ. ܘܡܬܢܘܢ
ܚܕ ܡܠܐܟ̈ܐ
ܐܦ ܪܘܚܢܘܗ ܦܘܩܕܢܐ
ܐܦܣܛܘܠܐ ܕܫܡܥܘܢ ܐܠܗܝ
ܡܫܠܡܢܘܬܐ ܕܢܒܝܐ ܘܫܪܝܪܘܬܐ
ܡܢܝ

ta eſt in Italia, & per manus Timothei filij ſpiritualis miſſa eſt.

Reuelatio Ioannis Grecè ſcripta eſt in inſula Patmi.

Extat autem Euangelium, quod compilauit vir quidam Alexandrinus Ammonius, qui eſt Titianus, quod vocauit Diataſſeron.

Ex libris porrò, quorum Auctores ſunt diſcipuli Apoſtolorum, eſt liber Dionyſij Philoſophi cęleſtis.

Et Clementis vnius ex ſeptuaginta, (liber) & Hiſtoria Petri, Pauli, & Ioannis Apoſtolorum, ac eorum Canones cum Tractatibus alijs.

Beati Aphricani Epiſcopi Emaus extant Commentarij Noui Teſtamenti, & Chronicon.

D. Hi-

ܡܪܝ ܐܦܝܣܩܘܦܘܣ ܗܘܐ
ܐܘ ܦܣܩܘܦܐ ܗܝܟ ܕܡܢܝܐ ܕܠܐ
ܡܕܒܪܢܘܬܐ. ܘܦܘܩܕܐ ܕܝܢܐ ܐܝܠܐ
ܐܚܕܐ. ܘܥܘܗܕܢ. ܘܟ̈ܬܒܐ ܕܠܘܩܒܠ
ܟܠ ܐܢܫ. ܘܡܦܩ ܒܪܘܚ ܕܠܐ
ܟܠܒܐ. ܘܒܪܘܬܐ ܕܢܘܚ ܡܟܝܟܐ
ܐܘܠܝ ܟܡܫܛܐ
ܕܡܫܘܚ ܐܦܣܩܘܦܐ ܕܪ̈ܘܡܝܐ
ܡܢܠܠ ܗܪܟܐ ܕܘܡܝܢܘܬܐ. ܘܡܢ̈ܘܬܐ.
ܐܘܠܝ ܟܝܡܫܘܚ ܐܦܘܬܗ.
ܗܘܡܟܘܗ ܕܡܦܩܥܕܐ ܟܦܘܩܕܐ
ܕܒܡ ܚܝܘܕ ܟܘ ܐܝܟ ܟܘ ܕܡܬܝܐ
ܕܡܢ ܡܢܝܘܢ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܦܘܪܫ
ܦܘܩܝܐ
ܐܘܩܟܡܫ ܕܗܪܐ ܗܝܟ ܕܡܟܐ
ܕܐܘܠܝܣܛܝܩܐ ܟܡܬܐܡܝ
ܦ̈ܠܓܘܢ. ܘܟܬܟܐ ܕܠܐ ܕܐܝܬ ܐܠܗܐ
ܘܦܪܘܛܘܢ

D. Hipolitus Martyr & Episcopus composuit librum de Regimine, expositionem in Danielem minorem, & Susannam, nec non capita aduersùs Caium, & Apologiam pro Apocalypsi, & prædicatione, seu Euangelio Ioannis Apostoli, & Euangelistæ.

Damasus Episcopus Romanus loquutus est de re Fidei, & canonibus:

Et Ignatius similiter.

Symmachi, cuius Commentator (*nempe Theodorus*) mentionem facit in expositione Dauidis, extant libri, quorum vnus nuncupatur, de Distinctione præceptorum.

Eusebius Cæsariensis composuit librum Historiæ Ecclesiasticæ duobus tomis, librum de Ortu diuino,

ܘܟܪܘܙܘܬܗ . ܘܟܬܒܐ ܕܫܪܝܢ
ܕܠܩܘܒܠܬܐ ܕܡܣܒܪܢܐ ܒܫܡ
ܡܘܬ̈ܒܘ . ܘܟܬܒܐ ܕܪܘܚܐ ܠܠܡܕܐ .
ܘܐܬܡܠܝܬܐ ܕܡܘܗܒܬܗܘܢ .
ܘܫܘܒܚܐ ܡܕܒܪܢܐ . ܘܡܠܦܢܐ ܕܟܠ
ܡܕܒܪ̈ܢܝܗܘܢ . ܘܡܠܦܢܐ ܕܟܠ
ܦܘܠܚܢܐ ܡܫܪܐ . ܘܟܬܒܐ ܕܡ̈ܦܩܣ
ܒܪܘܚܐ ܕܫܠܡ ܐܝܟ ܐܘܪܫܠܡ
ܗܘ ܕܦܫܩܝܣ ܒܟܠܠܐ ܘܒܢܘܠܠ
ܡܢ ܐܬܘܒܘܪܘܣ
ܐܬܐܢܣܝܘܣ ܪܒܐ ܪܝܫܐ
ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܐܬܟܠܠܬ̈ . ܘܡܠܦܢܐ
ܕܟܠ ܡܗܝܡܢܘܬܐ ܬܪܝܨܬܐ . ܘܦܩܘܣ
ܒܪܘܚܐ ܕܟܠ ܒܪܘܡܝܐ . ܘܐܬܚܒܫܬ
ܘܡܫܪܝܢ ܐܝܟ ܦܘܠܘܣ . ܘܟܐܦܐ ܗܘ
ܕܢܦܩ ܠܗ ܕܠܐ ܐܦܣܛܘܠܘܣ
ܒܡܫܠܡܢܘܬܗ ܗܘ ܕܠܐ ܚܣܪ ܟܐܦܐ
ܕܟܐܦܐ

uino, Chronicon, librum resolutionum contrariorum, quæ sunt in Euangelijs cum eorum Canonibus, librum de figura Mundi, Historiam Constantini, & Martyrum Occidentalium, eorumque Panegyrica, sermonem de Defectu pluuiæ, & librum Apologeticum pro homine quodam Originista, qui exponebat (Scripturas) per Allegorias, & coarguebatur (hoc nomine) à Theodoro.

Athanasij magni Archiepiscopi Alexandriæ extant Epistolæ, ac Tractatus de Orthodoxa fide, nec non Apologia pro sua fuga, Historia D. Antonij, & liber inscriptus ad Epitectum.

Basilius ille magnus composuit

ܕܡܠܬܐ ܡܘܩܕܐ. ܘܫܘܐܠܐ ܡܫܚܬܐ.
ܘܡܐܡܪܐ. ܘܐܟܪܙܘܬܐ ܕܐܘܡܢܘܬܐ

ܐܦܘܕܝܩܘܢܘܬܐ ܗ̇ܝ ܕܒܗ̇ ܐܝܬ ܠܗ
ܠܗ ܫܘܠܛܢܐ ܕܫܘܐܠܐ. ܘܦܘܫܩ
ܐܟܪܙ ܕܬܫܡܫܬܐ. ܘܛܘܟܣܐ
ܕܐܘܪܓܢܘܢ. ܘܦܠܚܐ ܕܢܟ ܕܡܐܡܪܐ.
ܘܡܫܡܫܢܘܬܐ. ܘܕܠܝܠܐ ܫܠܡܘ. ܘܕܠܐ
ܗ̈ܘܢܝܢ ܕܫܪܫܐ. ܘܗ̇ܘ ܗ̇ܘܐ ܠܗ
ܕܫܪܝܘܬܐ ܕܫܘܪܫܐ. ܘܦܠܚܐ
ܕܠܘܡܕܐ ܣܕ̈ܩܐ. ܘܗ̇ܘ ܗ̇ܘܐ ܠܗ
ܕܡܫܬܡܫܢܘܬܐ ܕܡܪܬܐ ܡܫܝ̈ܚܐ ܗ̇ܘ
ܕܫܡܫܘ ܠܫ̈ܠܝܚܐ ܦܝ̈ܫܘܗܝ. ܗ̇ܘ
ܕܡܦܩܐ

ܐܦܘܕܝܩܘܢܘܬܐ ܗ̇ܝ ܪܒܬܐ
ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܐܝܬܝܗ̇ ܐܝܬ ܠܗ
ܦܘܠܚܢܐ ܫܡܝ̈ܢܐ. ܘܕܡܬܩܝܡܝܢ
ܕܡܬܩܪܒ. ܕܡܬܐܡܪ ܕܡܢ ܥܠ. ܐܦ ܗ̇ܘ
ܕܪ̈ܘܚܐ

librum ſex dierum, ſeu *Examerom*, item Quæſtiones varias, Tractatus, ac Epiſtolas quamplures.

Gregorij Nyſſeni quamplures extant quęſtiones, item expoſitio *Pater noſter*, & Beatitudinum, de quibus in Euangelio, ac magnus liber. ſermonum, nec non de Reſurrectione, Ad ſororem, De Conditione hominis, De imbecillitate quoque Naturalium, liber aduerſùs Ethnicos; & qui eſt Commentarius, in Canticum Canticorum, quem in duos tribuit tomos, & ille qui eſt de Anima.

Gregorij illius magni Epiſcopi Nazianzeni quinque extant Tomi, & qui iambico verſu, nec non quęſtiones ad Cæſarem, & ille qui eſt

ܕܐܬܦܪܓܡܘ ܡܢ ܝܘܢܝܐ. ܘܟܬܒܐ ܗܘܐ ܗܘ
ܕܡܫܚܘ ܠܡܫܝܚܐ ܐܘܣܛܐܬܝܘܣ
ܘܐܦ ܐܢܫ ܦܪܘܣܛܐܛܝܘܣ
ܐܝܟ ܟܠܗ ܦܘܫܩܐ ܕܣܦܪܐ.
ܘܦܘܫܩܐ ܗܘܐ ܕܡܘܫܐ ܟܠ ܚܕ
ܟܬܒܐ ܦܠܓܘܬܐ. ܘܦܘܫܩܐ
ܗܘܐ ܕܥܠܡܢܐ. ܘܟܬܒܐ ܕܠܐ
ܚܘܝܘܬܐ. ܘܗܘ ܗܘܐ ܕܠܐ
ܡܬܚܡܘܬܐ. ܘܡܬܡܠܐ ܕܠܡܫܠܐ
ܡܦܘܩܬܐ. ܘܕܠܐ ܕܡܬܬܠܐ ܕܡܢܝܢ.
ܘܟܬܒܐ ܗܘܐ ܕܦܘܫܩܐ. ܘܐܚܪܢܐ
ܕܠܐ ܐܝܬܘܗܝ. ܘܗܘ ܕܟܠܗ
ܡܘܣܝܩܝܘܣ ܘܕܡܬܝܬܘܣ
ܐܦܘܣܛܠ. ܗܘ ܕܡܘܟܠ ܕܠܬܐ.
ܘܐܚܪܢܐ ܦܘܫܩܐ ܕܠܐ ܡܬܟܣܝ
ܡܬܟܢ.
ܕܡܘܪܘܣ ܗܘ ܕܐܬܪܫܝܘܣ
ܩܕܡ

de Tragœdia, ac liber, quem compoſuit aduerſùs Theopaſchitas.

Ioannis Chriſoſtomi extat Commentarius in Matthæum, nec non expoſitio etiam in Ioannem, ſinguli duobus tomis; expoſitio quoque in Apoſtolum, liber de Sacerdotio, ille etiam, qui eſt de Baptiſmo, Tractatus contra Iudęos, & qui eſt de Monachis Aegypti, liber quoque Conſolationum, Epiſtola de pœnitentia, & illa, quæ eſt ad Iuſtinianum, & ad Methodium Epiſcopum, item ille (liber) qui eſt de traductione generationum, & plures aliæ Epiſtolæ varijs de rebus compoſitæ.

Diodorus Tarſenſis compoſuit

 libros

ܗܟ ܡܩ̈ܕܐ ܡܫܝܚ ܒܡܟܬܒܢܘܬܐ.
ܘܐܩ̈ܝܡܐ ܐܘܦܝܘ ܐܝܟ. ܘܦܫܩܘܗܢ
ܕܡܟܪܙ ܐܝܟ. ܗܟܢܐ ܕܡܦܪܫܢܘܬܐ.
ܘܗܘ ܕܫܪ̈ܝܪ ܕܟܬܝܒܘܬܐ. ܘܕܠܘܩܒܠ
ܐܘܢܓܠܝܐ. ܘܐܚܪܢܝܢ ܕܠܘܩܒܠ ܟܬܒܐ.
ܘܗܘ ܕܫܟܝܚ ܠܘܩܒܠ ܡܘ̈ܕܥܐ. ܘܗܘ
ܕܠܘܩܒܠ ܡܫܬ̈ܠܡܐ. ܘܠܘܩܒܠ
ܐܦܠܝܢܘܣ. ܘܦܫܝܛܡܐܝܬ ܡܢ
ܡܠܬܗ
ܐܬܘܕܘܪܘܣ ܡܦܫܩܢܐ ܗܝܟ ܚܝܐ
ܘܐܬ̈ܟܬܒܢ ܦܠܓ̈ܘܬܐ ܕܩܘܕܡ ܡܠܬܐ
ܘܡܫܬܥܝܢ ܠܚܕ̈ܕܐ. ܟܠ ܚܕܐ ܪܫܝܡܐ
ܠܟܠܗܝܢ. ܘܦܘܫܩܐ ܕܟܪܘܢܬܐ.
ܡܫܡܗܢ ܒܡܠܬܐ ܦܝܫܬܐ ܟܠܐ ܒܝܬ
ܠܠܫܢܐ ܐܦܝܩܘܣ ܟܬܒܐ ܘܐܝܟܢܐ. ܘܗܘܝܘ
ܒܫܡܗ ܦܘܪܫܢܬܐ ܦܫܝܛ ܟܠܗ
ܡܕܪܫ ܘܐܡܘܪܢ. ܘܠܐܦܪܫܢ ܠܟܠܗܝܢ
ܦܫܛ̈

libros numero ſexaginta , quos combuſſerunt Ariani, remanſerunt verò ex illis, quos ſum commemoraturus. Liber Politicorum, liber deſtructionis Aſtrologiæ, & quem compoſuit contra Eunomianos, item illum alium aduerſùs contentioſum, & quem compoſuit aduerſùs Iudęos, & quem aduerſùs Manichæos,& aduerſùs Apollinariũ, & expoſitionem in partem Matthæi.

Theodorus Commentator compoſuit quadraginta & vnum tomum, qui ſunt centum quinquaginta Prophetæ, in ſingulos Prophetas capita triginta. Item Commentarium in librum Geneſeos tribus compoſuit tomis ad magnum Alphæam, ingenti concinnatum methodo & labore; Dauidem quinq; libris explicauit ad Cedronem & fratrem eius. Duodecim Prophetas

expo-

ܦܫܩ ܕܡܬܩܪܝܢ ܦܠܓܘܬܗ ܠܟܢܘܫܝܐ
ܦܘܪܫܐ. ܘܡܫܘܐܠܢ ܒܡܫܝܚܐ ܦܪܘܩܢܐ
ܦܫܩܗ ܠܗܘܢ ܡܦܫܩܢܐ. ܠܐܝܠܝܢ
ܕܡܬܩܪܝܢ ܦܠܓܘܬܐ ܠܗܘܢ ܐܘܦ ܗܟܢܐ
ܡܢ ܗܕܐ. ܠܡܫܘܚܬܐ ܦܫܩܗ ܒܡܢ
ܕܡܟܠܐ ܒܟܬܒܐ ܕܦܘܪܫܢܗ.
ܕܐܬܚܙܝ ܘܐܬܦܪܫ ܘܐܬܬܩܢ
ܘܐܝܬܝܗ ܕܠܐ ܡܢ ܒܡܫܝܚܐ ܦܪܘܩܢܐ
ܦܫܩ ܗܘܐ ܘܐܡܪ ܐܝܟ. ܘܒܗܠܝܢ
ܐܦܠܐ ܗܘܐ ܕܠܐ ܦܠܓܘܬܐ ܕܒܡܫܝܚܐ
ܡܫܚ ܒܡܫܝܚܐ ܦܠܓܘܬܐ ܦܫܩܗ ܗܘܐ
ܠܗܘܢ ܡܠܟܘܬܐ. ܘܐܠܗܐ ܘܠܗܘܢ
ܕܡܬܩܪܝܢ ܦܠܓܘܬܐ ܠܡܫܒܚܘܬܐ.
ܦܪܫܘܗ ܠܗܘܢ ܒܫܠܝܚܘܬܐ
ܒܡܫܝܚܐ ܦܪܘܩܢܐ ܦܫܩܗ. ܠܐܪܙܐ
ܗܘܐ ܕܬܫܡܫܬܐ ܠܗܘܢ ܐܫܬܡܠܝܘܬ
ܦܫܩܗ. ܘܠܐܪܙܐ ܕܡܫܬܡܠܝܐ.
ܐܝܬܝܗܝ

expoſuit duobus tomis ad Turim. Samuelem vno commentatus eſt tomo ad Mamrinum. Iobum duobus tomis ad Cyrillum Alexandrinum. Eccleſiaſten vno libro expoſuit deprecante Porphyrio. Iſaiam, Ezechielem, Ieremiam, & Danielem ſingulos ſingulis tomis commentatus eſt, quibus finem impoſuit ſuis Elucubrationibus in vetus Teſtamentum. Matthæum vno tomo explicauit ad Iulium. Lucam, & Ioannem duobus tomis ad Euſebium. Acta Apoſtolorum ad Baſilium vno commentatus eſt tomo. Epiſtolam quoque ad Romanos explicauit ad Euſebium. Duas Epiſtolas ad Corinthios duobus
tomis

ܐܬܐܡܘܢܝ ܒܩܢ̈ܘܡܝܢ ܦܠܓܘܬܗ
ܠܗܘ ܘܡܢܟܝ ܦܘܫܩܐ ܕܦܪܨܘܦܐ
ܕܐܠܗܘܬܐ.

ܐܣܬܪܝܬ ܐܦ ܦܘܫܩܐ ܐܚܪܢ
ܠܚ̈ܬܢܝ ܕܢܚܘܬ ܐܢܫܐ. ܕܠܐ ܡܛܠ
ܕܡܫܝ̈ܚܐ. ܕܠܐ ܡܛܠ ܕܦܫܝܛܐ. ܘܕܢܚ
ܕܡܫܡܫܢܐ. ܘܠܐ ܡܛܠ ܕܡܫܡ̈ܫܢܐ.
ܡܫܬܐܠܝܢ ܕܐܣܛܘܟܣܐ ܕܦܪܨܘܦܐ
ܕܡܢܗܘܢ ܦܫܝܛ. ܠܐ ܡܛܠ ܕܐܣܝܡ ܐܢܘܢ
ܐܬܬܠܝܢ ܦܫܝܛ ܡܐܦܪܘܫܘ. ܘܦܪܨܘܦ
ܗܘܦܟܐ ܐܦܝܟ ܗܢ ܕܐܝܬܘܗܝ
ܘܦܘܠܚܢܗܝ. ܘܠܐ ܡܛܠ ܗܢ ܕܒܣ̈ܪܐ
ܓܠܝܢ ܕܗܘܐ ܦܓܪܐ: ܘܒܫܡܫܐ
ܡ̈ܢܝܢ ܚܕܕܐ ܕܦܘܫܩܐ ܕܒܠܗ
ܡܬܚܙܝܢ. ܘܐܡܬܝ ܕܡܬܡܠܝܢ ܒܛܠ ܐܪ̈ܙܐ. ܘܗܘ
ܐܝܟ ܕܠܐ ܡܚܫܒܬܐ. ܘܡܢܡܛܝܐ ܕܠܐ
ܡܘܠܕܐ. ܘܐܬܬܠܝܢ ܕܠܐ ܦܘܪܫܢ ܕܦܘܪܫܐ.
ܘܡܢܡܛܝܐ

tomis dilucidauit deprecante Theodoro.

Eſtratea proſecutus eſt expoſitionem quatuor Epiſtolarum, quas ſum commemoraturus, Epiſtolæ ad Galatas, ad Epheſios, ad Philippenſes, & Epiſtolæ ad Coloſſenſes. Duas ad Theſſalonicenſes Iacobo efflagitante expoſuit. Duas Epiſtolas ad Timotheum explicauit ad Petrum. Deprecante Cyrino expoſuit Epiſtolas ad Titum, & Philemonem. Item Epiſtolam ad Hebræos ad eandem hanc perſonam. Quinque autem tomis finem impoſuit Commentarijs in totum Apoſtolum. Extat eius liber de Sacramentis, & alius etiam de Fide, ac tomus vnus de Sacerdotio, duo verò de Spiritu Sancto,

tomus

ܘܩܢܘܡܬܐ ܕܦܪܨܘܦܐ. ܘܐܝܬܝܗ̈ܝܢ
ܕܠܘܩܒܠ ܐܘܣܝܣ. ܘܐܝܬܝܗ̈ܝܢ
ܠܘܩܒܠ ܡܢܢ ܘܐܦܢ ܕܒܝܢܬܐ
ܗܒܝܠ ܚܝܠܬܐ. ܘܐܝܬܝܗ̈ܝܢ ܕܠܘܩܒܠ
ܦܪܨܘܦܘܬܐ. ܘܚܕܐ ܕܐܠܗܐ ܕܡܫ̈ܝܚܐ.
ܘܚܕܐ ܕܡܫܬܡܠܠ ܐܒܐ ܚܕܐ. ܘܗܘ
ܕܡܫܬܪܝܐ ܕܒܢ̈ܝܐ. ܘܡܛܠ ܦܪ̈ܨܘܦܐ
ܕܡܬܢܣܒ ܠܘܩܒܠ ܐܦܠܛܘܢ. ܘܚܕܐ
ܕܐܠܗ ܒܡܠܟܗ. ܘܗܘ ܕܢܣܒܐ
ܘܢܫܒܐ. ܘܡܛܒܐ ܕܡܪܝܢܝܬܐ
ܕܐܝܬܘܗܝ ܐܠܗܢܘܬܐ ܒܗ. ܘܡܬܐܡܪ
ܕܠܐ ܫܪܝܪ ܢܡܘܣܐ ܗܘ ܕܒܗ ܚܙܝ
ܠܗܫ̈ܡܫܘܢ
ܢܫܡܝܫ ܫܢܝ ܕܩܕܡܝܐ
ܫܘܠܛܢܐ ܘܐܝܬܝܗ ܕܩܢܘܡܐ
ܡܢܝܢܐ ܘܐܝܬܝܗ ܐܝܟ ܗܝ.
ܚܕܐ ܕܦܪܨܘܦܐ. ܘܚܕܐ
ܕܡܬܝܕܥܐ

tomus vnus de Incarnatione, duo aduersùs Eunomium, ac duo alij aduersùs eos, qui asserunt, peccatum situm esse in natura, duo aduersùs Magiam, vnus ad Monachos, vnus de obscura locutione, vnus de perfectione regiminis. Composuit præthereà tomos quinque contra Allegoricos, & vnum pro Basilio, alium de assumente, & assumpto, item librum Margaritarum, qui eius continet Epistolas, demum Tractatum de Lactione Legis, quo finem suis Elucubrationibus imposuit.

Nestorius composuit plures libros, qui autem remanserunt ex illis, sunt isti: Liber Tragœdiæ, liber

ܕܗܘܪܡܝܣܕܘܣ. ܘܐܓܪ̈ܬܐ ܕܥܠܘܬܐ
ܩܘܐܡܬܐ. ܘܟܠܗ ܠܦܩܘ ܟܬܒܘܗ
ܕܦܘܠܘܣ. ܗܘܝܘܗܝ ܕܐܘܪ̈ܚܬܐ ܕܐܘܡܬܐ
ܐܦܝܣܩܘ ܘܡܢܗ ܐܒܐ. ܘܟܬܒܐ ܗܢܐ
ܕܐܓܪ̈ܬܐ . ܘܗܘ ܕܐܦܘܠܘܓܝܐ. ܐܦ
ܡܐܡܪ̈ܐ
ܬܘܕܝܬܐ ܠܐܠܗܐ ܕܐܘܕܝܘܗܝ
ܡܫܡܫܢܐ ܕܒܝܬ ܦܘܠܘܣ ܠܐܠܗܐ
ܠܟܠ ܕܐܬܩܪܝ ܦܠܓܘܬܐ. ܘܗܝܟ
ܕܘܠܗ ܘܡܠܟܘ̈ܬܐ ܘܡܕܝܢ̈ܬܐ ܕܝܘܡܢ
ܡܠܟܐ ܕܐܬܟܠܝ ܐܠܐ ܘܐܢܝܐ ܗܠܝܢ
ܕܠܐ ܢܦܩܘܢ ܕܠܬܐܘܕܝ
ܐܘܟܝܬܐ ܗܝܟ ܕܬܒܥܐ
ܕܡܫܬܡܫܐ ܕܡܬܝ. ܘܕܡܘܫܐ
ܕܪ ܐܒܝ ܐܝܟ ܡܘܬܐ ܕܡܪ̈ܩܢܐ
ܕܫܡܫܢ ܗܝܟ ܐܬܪ̈ܥܝܢܐ.
ܘܫܩܝܠܬܐ ܕܐܠܗܝ ܐܠܗܝ

ܡܘܕܪ

Heraclidis, & Epiſtola ad Coſmam, qui tranſlati ſunt tempore Pauli. Eius prolixa Liturgia, quam traduxerunt Thomas, & Maraba, & liber vnus Epiſtolarum, item ille alter variarum interpretationum, ac ſermonum.

Theodolus diſcipulus Theodori Commentatoris confecit Commentarium in Iſaiam Prophetam duobus tomis, congeſſit item tractatum de proprietatibus Pſalmorum Dauidis regis, & quo modo, quaue occaſione oportet ſingulos recitari.

Aquilinus confecit Commentarium in Matthæum, & Ioannem filium Zebedæi iuxta traditionem Antiquorum.

Baſilius compoſuit interpretationes, ac varia documenta.

ܡܢܘܪ̈ܐ ܡܘܠܝܐ ܐܝܟ ܟܠ ܗܘ ܦܘܪܣ
ܕܡ̈ܠܟܐ . ܘܡܕܝܢ̈ܬܐ
ܐܢܛܘܢܝܘܣ ܕܝܢ ܗܘ̇ ܒܪ ܡܠܟܐ
ܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܟܠ ܕܒܪܘܢ ܒܗ
ܕܝܘܢ ܡܠܟܐ . ܘܟܠ ܕܐܝܬ ܒܗ ܒܗ
ܐܬܪܐ
ܦܠܛܘܢ ܘܡܢܗ ܗܘܐ ܡܠܟܐ ܕܠ
ܒܐܬܪܐ ܦܪܣܝܐ . ܘܐܝܟ ܒܝܬ ܡܠܟܐ
ܕܫܠܝܛܝܢ ܒܗ ܐܢܫܐ ܒܟܠ
ܗܘܟܢܐ
ܐܬܕܒܪܘܢ ܕܗܘܘ ܡܠܟ ܒܝܬ
ܕܫܠܝܛܝܢ . ܘܗܘ ܕܫܠܝܛ ܒܟܠ
ܐܪܥܐ ܗܘܐ ܕܥܠ ܕܡܫܪܝܢ ܗܘܘ .
ܘܡܫܬܘܕܥܐ ܕܝܠܗ ܟܠ .
ܐܬܟܢܫܘ ܠܡܠܟܐ . ܘܡܢܗ
ܒܝܘܡ ܕܟܠ ܐܢܫ̈ܐ ܟܢܝܫ
ܒܐܬܪܐ ܦܠܛܘ . ܘܗܢܘܢ ܕܥܡܐ

ܕܥܡܠܐ

Cyrus Ionius edidit Tractatum de distinctione Numinum, nec non sermones, & quæstiones.

Irenæus Tyrius composuit Ecclesiasticarum Historiarum libros quinque de eiectione Nestorij, nec non de omnibus ijs, quæ in illis regionibus gesta sunt.

Philothæus commentatus est Ezechielem duobus tomis; extat eiusdem liber, qui nuncupatur, *Sanans ex sua intelligentia*.

Theodoretus Cyri composuit librum Philothæi, & illum, qui est contra Originem, & alium etiam de Politia, & Commentarium in Danielem, & exactissimam Ecclesiasticam Historiam, Apologiam pro patribus nostris duobus tomis, Resolutio-

ܐ.ܦܣܩܘܦ ܐܠܡܘܠܕ ܘܗܘ . ܐܠܪܘܡ
ܐܠܩܘܕܘܣ ܐܠܐܒ ܘܐܠܐܒܢ ܘܐ
ܢܫܡܥ ܡܫܝܚܐ
ܡܘܢܝܕ.ܗ ܐܬܐܬ ܦܝܙܘܢ
ܐܠܡܫܝܚ ܘܐܠܩܕܝܣ . ܗܘܐ ܕܡܫܝܚܐ ܘܐ
ܡܢܗܘܢ ܘܦܠܘܡܢ . ܡܝܢܗܘܢ ܕܡܢܗܘ
ܐܠܩܕܝܡ
ܐܠܢܝܟ ܗܕܝ ܗܘܢܝܟ
ܐܠܣܦܐ ܗܘ ܐܠܐܡܢ ܐܠܡܘܠܕ
ܐܠܝܘܡ ܗܘ ܡܗܬܐ ܐܠܐܡܢ ܐ
ܘܐܠܐ ܐܠܐܢܫ
ܐܠܒܡܘ ܐܠܡܦܝ ܐܠܡܘܠܕܦܐ
ܐܠܒܢܝ ܐܡܢ ܘܐܠܡܠܘ ܐܠܒܐܠ
ܐܠܒܢܐܝ . ܐܝܠ ܐܠܐ ܐܫܢܐ
ܘܐܠܡܘܗ
ܐܠܢܝܘ ܗܘ ܐܠܐܡܢ ܘܐܠܐ
ܐܠܡܠܟ ܐܠܡܢܝ . ܐܠܡܢܝ ܘܐܠܡܢܝ
ܐܠܡܫܝܚ

nes capitum Cyrilli, Tractatum contra Philoſophos, pluresque Epiſtolas multis refertas eruditionibus.

Socrates Eccleſiaſticam Hiſtoriam duobus tomis compoſuit; nec non Hiſtoriam Conſtantini, & Iouiniani Imperatorum.

Titus inſtituit diſputationem aduerſus ſtultum illum Manichæum.

Arniaſtathæus aliam ſimilem edidit diſputationem.

Theophilus Perſa ſcripſit contra Doſitheum, aliumque compoſuit librum, quo ſoluit capita Cyrilli.

Eutherius edidit diſputationes aduerſus Theopaſchitas, nec non ſer-

ܘܐܘܪ̈ܚܐ ܡܫܝܚܝ̈ܬܐ. ܘܦܘܒܣ
ܐܘܟܠܘܣ

ܐܦܝܦܢܝܘܣ ܗܘ ܕܡܬܟܢܐ ܟܠ
ܕܝܠܐ ܠܐܠܗܐ. ܘܐܦ ܟܬܒ ܦܢܘܪ̈ܣ
ܘܪ̈ܫܐ ܕܡܢ ܟܢܘܫܬܐ ܕܒܢܝܐ
ܟܠܐܟܢܘ

ܐܘܟܝܣ ܠܘܩܒܠ ܡܪܩܝܘܢ
ܗܘ. ܘܠܘܩܒܠ ܦܩܘܠܢܣ.
ܘܐܪ̈ܝܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ. ܘܠܘܩܒܠܗܘܢ.
ܘܐܒܪܗܡ. ܘܐܝܘܒ

ܐܘܟܝܣ ܣܒܝܢܐ ܗܘ ܕܡܬܟܐ
ܕܠܘܩܒܠ ܡܝܘܩ̈ܢܐ. ܐܦ ܐܠܦܢ̈ܐ
ܕܟܢܫܬܐ. ܘܡܐܡܪܐ ܕܠܐ ܐܣܟܦܘܣ
ܐܟܐ ܡܫܪܫ ܐܝܟ ܟܠ ܕܟܬܪܐ
ܐܠܗܐ ܦܪ̈ܘܫܐ.

ܘܡܪܫܘܫ ܟܬܒܐ ܕܐܬܐܠܐ.
ܘܣܘܡ ܡܟܬܒܢܘܬܐ
ܐܝܣܪܘܣ

mones, variasque interpretationes, ac Comentarium in Euangelium.

Epiphanius composuit librum de ortu Diuino, nec non de distinctione Hæresum ab initio vsque ad sua tempora.

Zanobius scripsit contra Marcionem, & Pamphilium, item Epistolam Isidori, Lucij, Abrahami, & Iobi.

Eusebius Hemsensis composuit librum aduersùs Iudæos, quæstiones Legis veteris, & orationem de D. Stephano.

Abbas Macarius scripsit de regimine tomos tres.

Marcus composuit librum de Arcanis.

Ioannes de Proscriptionibus.

ܐܘܓܪܝܣ ܗܘ ܐܬܟܠ ܦܝܠܩܣ
ܐܟܐ ܐܣܟܝܐ ܡܠܟܐ.
ܐܡܘܢܝܘܣ ܗܘ ܐܓܪܝܛܐ
ܘܡܘܪܝܣ ܐܚܪܢܐ ܡܢ ܐܦܪܝܐ
ܒܣܘܣܓܘܣ ܒܒܒܝ ܡܠܟܐ
ܕܡܠܦܪܐ. ܘܗܘ ܬܘܒ ܕܩܕܡ ܠܗܘܐ
ܢܠܘܣ ܕܚܪܬܐ ܣܓܕܘܣ ܬܐܬܝܢ
ܦܓܝܘܢ ܬܦܪܝܘܬܐ
ܦܓܪܣ ܘܐܚܪܢܡܘܣ ܐܟܠܘ
ܡܠܟܐ ܕܦܪܕܝܣܐ. ܘܡܕܡܠܠ ܕܫܟܒܐ
ܒܡ ܡܠܟܐ ܕܡܠܟܐ ܦܝܠܩܣܬܐ
ܣܪܝܢ
ܘܣܒܝ ܐܦܣܐ ܗܘ ܐܬܟܠ ܦܝܠܩܣ.
ܘܐܓܪܬܐ ܕܟܠܐ ܕܒܪܐ ܦܘܣܟܐ. ܘܠܐ ܢܫܩܐ.
ܘܠܐ ܓܡܣܪܘܬܐ
ܡܣܘܒܣܣ ܐܬܡܣܢܐ ܒܒܒܝ
ܡܣܠܡܢܘܬܐ ܕܡܠܟ. ܘܕܣܠܡܢܐ.
ܐܦ

Euagrius tres compoſuit tomos.
Abbas Iſaias vnum librum.
Ammonius plures Epiſtolas.
Alter Macarius Sermones varios.
Sixtus confecit librum variorum ſermonum, item illum de Amantibus Deum.

Nilus Monachus compoſuit duos tomos admirabiles.
Palladius, & Hieronymus conſcripſerunt librum Paradiſi, & Colloquium ſeniorum cum Regibus contentum tribus tomis.
Ioannes Apameenſis tres compoſuit tomos, nec non Epiſtolas de regimine ſpirituali, de paſſionibus, ſeu affectionibus, ac de perfectione.
Iacobus diſcipulus confecit Cōmētarium in Matthæum, in Apoſtolum,

ܐܦ ܕܐܪܡܝܐ ܕܥܒܝܕ ܡܠܟܬܐ
ܕܦܩܘܕܬܐ
ܡܕܒܠܐ ܕܝܢ ܕܢܗܝܪ ܡܫܡܫܢܐ
ܕܐܒܗܬܐ ܩܕܝܫܐ. ܢܛܪܐ ܠܡܕܒܪܢܘ
ܠܡܫܩܠܐ ܕܐܒܗܬܐ ܦܘܩܕܢܐ.
ܠܡܫܡܫܢܘܗܝ ܒܢܝ ܥܕܬܐ ܐܝܟ
ܠܐܠܗܐ: ܘܠܡܫܡܫܢ ܐܦ
ܡܫܠܡܢܘܬ ܫܡ ܠܐܠܗܐ. ܘܡܬܩܪܐ
ܕܠܐ ܡܕܡ ܡܕܡ
ܡܬܘܒ ܐܢܘܢ ܠܐܠܗܐ
ܕܡܢ ܟܠܗ ܢܦܫܐ ܕܡܢ ܢܦܫܐ.
ܕܒܛܘܡܫܗ ܐܬܛܥܢ ܠܐܠܗܐ
ܘܡܫܡܫܢܐ ܕܢܒܘ ܡܘܒܘ
ܦܝܪܘܫܘܬܐ ܠܡܘܪܫܐ ܘܦܐ
ܘܡܢܝܚܢܐ. ܘܠܐܒܢܝܗ ܠܐܠܗܐ
ܕܒܠܒܘ ܐܢܬܘܢ ܒܝܬ ܐܒܗܬܐ
ܐܦܪܝܡ ܦܪܐ ܕܐܬܒܢܝ ܠܟܠܗ
ܕܦܘܪܫܐ

lum, & in Ieremiam compendioſo ſermone.

Nunc autem recenſitis Patrum Græcorum compoſitionibus, recenſere aggrediamur compoſitiones Patrum Syrorum.

Simeonis Barſabohe plures extant Epiſtolæ; item & D. Acac.

Miles etiam Epiſtolas, & Orationes compoſuit diuerſi generis.

Iabahui conſcripſit Epiſtolas ad Papam Orientis, cuius tempore ſcripta eſt Epiſtola Occidentalium, qua Patriarchalem dignitatem conceſſerunt huic Sedi orientali, & per Agapetum Hilamitam miſſa eſt cum honore.

Ephrem magnus, qui propheta Syrorum cognominatus eſt, edidit

ܕܫܘܪܝܐ ܫܠܡܬ ܡܫܡܫܢܘܬܐ
ܕܫܡ̈ܫܐ ܕܒܪܝܬܐ. ܘܡܫܡܫܢܐ.
ܘܕܢ̈ܘܪܐ. ܘܡܫܡܫܝܢ ܠܗ. ܘܕܡܫ̈ܡܫܢܐ.
ܐܦ ܕܫܡܘܐܝܠ. ܘܕܫܡ̈ܫܐ ܕܡܠ̈ܟܐ.
ܘܕܝܘܫܥ. ܘܐܠܝܫܥ. ܐܦ ܕܐܠܝܥܙܪ.
ܘܕܐܪܡܝܐ. ܘܕܚܙܩܝܐܝܠ. ܘܕܕܢܝܐܝܠ
ܢܒܝ̈ܐ. ܘܐܦ ܕܒܕܘܟܬܐ ܘܐܚܪ̈ܢܐ
ܕܠܐ ܡܫܡܫܢܘܬܐ ܕܟܐܢܘܬܐ. ܘܐܝܟ
ܠܗ ܡܠܐܟ̈ܐ ܘܡܫܡ̈ܫܢܐ. ܘܡܢ ܫܘܪܝܐ
ܕܝܢ ܐܠܗܝܬܐ. ܘܡܛܠ ܕܠܗܘܢ
ܕܒܢ̈ܝܐ. ܘܫܡ̈ܫܐ ܕܠܐ ܐܝܟ ܕܒܗ.
ܘܪܫܐ ܕܒܝܬ ܡܩܘܕ̈ܫܐ. ܘܠܘܡܟܠܐ
ܡܕܐܢ ܘܒܪܝܟܝܢ. ܘܠܘܡܟܠܐ
ܡܒܪܟܝܢ ܘܡܫܬܒܚܝܢ. ܘܒܪܝܢ
ܪ̈ܘܚܐ ܕܩܘܕܫܗ

ܠܚܪܝܢ ܕܒܝ

ܡܫܡܫܢܘܬܐ ܒܪܝܬܐ. ܘܡܫܡܫܢܐ.
ܘܕܢ̈ܘܪܐ

edidit Commentarios in libros Geneſeos, Exodi, Sacerdotum, ſeu Leuitici, Ioſue filij Nun, Iudicum, Samuelis, libros Regum, Dauidis, Iſaiæ, duodecim, & Ieremiæ, Ezechielis, & beati Danielis. Extant etiam eius libri, & Epiſtolæ de fide Eccleſiæ, atque eiuſdem Orationes metricæ, adhortationes, Cantica, Officia defunctorum omnia, Appoſitiones Alphabeti, Diſputationes cum Iudæis, nec non aduerſùs Manichæum, Bardaiſanem, Marcionem, & Hophitas, demum Diſſolutio impietatis Iuliani.

Narſi confecit Commentarios Geneſeos, Exodi, Leuitici, Nu-

ܘܕܒ̈ܬܘܠܐ. ܘܕܡܣܟ̈ܢܐ. ܘܕܒܢ̈ܝܗܘܢ. ܘܕܦܫܝܩ:
ܕܢ̈ܬܐ. ܘܕܝܘܬܡ̈ܐ. ܘܕܐܟܣܢܝ̈ܐ ܘܕܐܪܡ̈ܠ:
ܘܕܐܪ̈ܡܠܐ. ܘܕܚܣܝܪܝ ܠܐ. ܘܕܒܥܢܘܬܗ
ܘܕܝܬܐܠܐ. ܘܐܬܟܫܪ ܦܘܩܕ̈ܢܝܟ
ܡܐܡܪ̈ܐ ܐܠܗܝܐ ܡܢܐ ܘܫܠܡܝܢ
ܕܡܫܡܫܢܐ. ܘܐܝܟ ܠܗܘ ܩܘܪ
ܩܘܪܒܢܐ. ܕܩܒܠܬ ܐܪ̈ܐ. ܘܟܦܢܐ.
ܘܟܘ̈ܪܐ ܕܐܦ ܐܘ̈ܪܫܠܡ. ܘܐܝܟ̈ܢܫܝܬܐ.
ܘܟܗ̈ܢܘܬܐ. ܘܡܕܒ̈ܚܢܘܬܐ. ܘܟܠܗ
ܗܘ ܕܠܐ ܚܫܘܟܬܐ ܕܟ̈ܪܐ
ܟܢܘܫܝܐ ܩܕܝܫ ܕܟܘ̈ܪܐ. ܐܦ
ܐܘ̈ܪܫܠܡ. ܘܡܕܝ̈ܢܬܐ. ܘܐܝܟ ܠܗ
ܩܘܕܫܐ. ܘܩܘ̈ܪܝܐ. ܘܕܝ̈ܪܝܬܐ.
ܘܐܬܪ̈ܘܬܐ
ܐܟܘܬ ܕܒܫܪܪܐ ܒܟܠ
ܕܟܝܐ ܘܕܥܡܪ̈ܝܢ ܕܫܠܡܝܢ
ܒܗܘܢ. ܘܕܢܦ̈ܫܬܐ. ܘܕܝܗܒܝܢ
ܩܘܪ̈ܒܐ

merorum, Iosue filij Nun, libri Judicum, Ecclesiastis, Isaiæ, duodecim, Ieremiæ, Ezechielis, ac in prophetiam Danielis; ad hæc duodecim tomos orationum, quæ sunt trecentæ sexaginta numero. Extant prætereà eiusdem Liturgia de Sacrificio Missæ, expositiones Sacramentorum, Rituale baptismi, Epistolæ consolatoriæ, glossæ variæ, hymni, conciones, adhortationes, demum liber aduersùs turpitudinem morum.

Barsoma varias edidit consolatorias Epistolas, glossas, & disputationes, insuper Liturgiam, Orationes, adhortationes, ac epistolas varias.

Abrahamus Bethraban confecit volumen Commentariorum in Iosue filij Nun, Iudicum, vo-

ܡܠܟܘܬܐ. ܘܒܪܐ ܫܡܝܐ. ܘܕܐܬܓܠܝ
ܒܡܬܠܝܢ ܦܩܘܕܝܢ. ܘܕܐܬܒܣܪ.
ܘܕܝܠܝܕܬܗ. ܘܡܫܪܐ ܥܒܕܝܢ. ܐܦ
ܗܠܝܢ ܕܡܬܐܡܪܢ ܥܠ ܢܒܝܐ
ܡܫܝܚܐ

ܡܫܝܚ ܐܝܟ ܕܟܬܝܒ ܒܢܒܝܐ.
ܦܓܪܐ ܕܡܫܬܡܠܝܘܬܐ ܘܡܫܡܫܢܐ.
ܘܕܫܦܪ ܦܘܪܫܢܐ. ܘܡܫܒܚܢܐ. ܘܕܐܝܟ
ܗܢܘ. ܘܕܐܬܚܫܒܢܐ. ܕܡܫܬܒܚ ܠܐ.
ܘܩܕܝܫܐ. ܘܠܘܡܬܠܐ ܡܫܬܡܠܝܐ. ܘܐܬܚܫܒܐ
ܕܠܐ ܡܘܬܐ. ܘܠܘܡܬܠ ܕܡܫܝܚܐ.
ܘܐܝܟ ܠܗܘ ܡܐܡܪܐ ܕܟܬܝܒܐ.
ܘܡܬܡܪܐ ܕܠܐ ܡܫܘܚܬ ܕܒܗܘܢ.
ܘܠܐ ܡܫܘܚܬܐ ܕܒܝܬ ܓܒܝܢ.
ܘܒܗܘܢܐ ܕܠܐ ܒܠܐ ܐܬܦܩܕܝܢ. ܘܐܝܟ
ܠܗ ܕܢܒܝܐ ܕܡܫܘܬܐ ܕܒܫܡܫܐ
ܐܦ ܕܡܠܝܐ. ܘܐܡܪܝܢ ܢܒܝܐ ܟܠܗ
ܡܫܝܚܐ

lumen Regum, Ecclesiastici, & Isaiæ duobus tomis; necnon duodecim, Danielis, Cantici Canticorum, ac de causa iudiciorum per determinata capita.

Ioannes item Bethraban composuit Commentarios in libros Exodi, Leuitici, Numerorum, Iobi, Ieremiæ, Ezechielis, & Prouerbiorum, nec non aduersus Magos, contra Iudæorum criminationes, item aduersus Hæreticos. Extant etiam eius Orationes de ratione precum, & oratio de morte Cosroæ, ac de peste, quæ contigit Nisibæ, insuper consolatoriæ Epistolæ cuiusq; ordinis. Extat quoque eius liber quæstionum in Vetus, & Nouum Testamentum, prætereà hymni,

ܡܕܝ̈ܢܬܐ. ܘܪܘܡܐ ܩ̈ܠܐ ܕܡܒܘܥܬܐ
ܡܢ̈ܬܐ ܐܦܣܘܦܐ ܕܡܦܪܣܝܢ
ܘܐܣܝܐ ܡܘܣܝܪܐ. ܚܝܪ ܗܘܐ ܒܬܒܠܐ
ܕܣܘܪ̈ܕܘܬܐ. ܘܒܘܝܢܐ. ܘܦ̈ܠܐ ܕܡܬܩܪܐ.
ܗܘ ܡܠܟܐ ܐܦ ܡܝ̈ܬܘܬܐ ܕܐܬܠܬ
ܡܢܐ ܘܐܡܪ ܢܬܒܥܗ. ܘܐܟ ܒܢ
ܒܠܝܗ ܐܝܟܢܐ ܕܗܢ ܣܘܢܗܕܘܣ
ܩܕܝܫܐ

ܡܛܠ ܐܝܟ ܕܐ ܦܫܝܩ ܘܐܪܝܟ
ܠܒܠܥܘ ܒܚܡܬܐ ܡܢ ܠܫܢܐ
ܕܝ̈ܘܢܝܐ ܠܠܫܢܐ ܗܢ ܣܘܪܝܝܐ. ܘܐܦ
ܟܠܗ ܡܫܠܡܢܘܬܐ ܕܒܪܝܬܐ.
ܘܐܝܬܝܗ̈ܘܢ. ܘܡ̈ܠܟܐ. ܘܕ̈ܝܢܐ.
ܘܐ̈ܬܘܬܐ ܕܫܘܒܚܐ. ܘܐܦ ܠܗ
ܠܒܢ̈ܝ ܕܡܬܪܥܝܢ. ܘܐܦ ܕܐܝܟ ܚܕܐ
ܕܒܚ̈ܝܠܐ. ܘܐܦ ܟܠܗ ܡܐܡܪ̈ܐ
ܘܐܬ̈ܘܬܐ. ܘܡܢ̈ܝܢܐ ܕܟܠܗ

diſputationes, ac demum Tractatus de componendis carminibus, & hymnis.

Maruta Epiſcopus Mipharechet, & Medicus peritiſſimus, edidit librum de Martyrijs, nec non hymnos, & Encomia Martyrum. Idem tranſtulit Canones Patrum trecentorum octodecim, & conſcripſit totam Hiſtoriam illius ſanctæ Synodi.

Maraba magnus interpretatus eſt, & expoſuit totum Vetus Teſtamentum ex idiomate Græco, in idioma hoc Syriacum. Ipſius etiam ſunt Commentarij in libros Geneſis, Pſalmorum, Prouerbiorum, duas ad Corinthios, & tres, quæ ſequuntur, nec non Epiſtolam ad Hebræos. Extant etiam eiuſdem variæ Orationes, Interpretationes, & Canones in totum

ܕܡܢ. ܘܐܓܪ̈ܬܐ ܩܬܘܠܝܩܝܣ ܕܟܠܐ
ܘܡܠܘܬ̈ܐ ܕܒܬܐ. ܫܠܝܚܐ ܦܘܠܘܣ
ܕܐܒܗܬ̈ܐ. ܘܟܬܒ̈ܐ ܕܢܒܝܐ
ܐܬܬܐ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܚܝܘܬܐ ܒܟܠܐ
ܕܡܫܬܠܡܐ ܘܠܐ ܝܗܒ ܚܢܢ
ܕܡܫܬܠܡܢܘܬܐ ܕܗܘܢ. ܘܕܝܬܐ
ܘܐܝܟ. ܘܡܠܬܐ. ܡܬܦܠܓ. ܘܫܪܪܐ
ܫܠܝܡ. ܘܕܡܠܘܬܐ ܐܬܟܬܒ ܐܢܫܐ.
ܘܡܫܬܠܡܢܘܬܐ ܕܡܫܪܪܐ.
ܘܐܓܪ̈ܬܐ ܕܦܘܠܘܣ ܫܠܝܚܐ.
ܘܦܫܝܛܐ ܕܡܫܬܠܡܢܘܬܐ. ܕܐܬܐ.
ܘܕܒܬܪܗ. ܘܡܠܬܐ ܕܟܠܗ ܕܐܬܟܬܒ.
ܘܡܠܬܐ ܕܫܪܪܐ ܕܝܘܡܐ. ܘܕܟܬܒܐ.
ܘܕܡܫܝܚܐ. ܘܡܢ ܐܡܪܐ ܕܟܠܗ
ܕܐܬܟܬܒ. ܘܐܝܟ ܠܗ ܒܟܬܒܐ
ܕܫܪ̈ܬܐ ܕܐܬܟܬܒܘ ܒܫܠܡ
ܡܫܬܠܡܐ.

ܐܡܝܢ

Dauidem; necnon eius Epiſtolæ Synodicæ de ordinandis rebus Eccleſiæ, item Canones de regimine, & Conſtitutiones Eccleſiaſticæ.

Hanana Hadiaboia hos compoſuit receptos libros; Commentarios in Dauidem, Geneſim, Iobum, Prouerbia, Eccleſiaſten, Canticum Canticorum, & duodecim Prophetas ſimul; Commentarios in Marcum, ac Epiſtolas Pauli Apoſtoli, expoſitionem in Symbolum fidei, & Sacramentorum, item varias quæſtiones, nec non de cauſa ſolemnitatis Oſannarum, & de cauſa ſextæ feriæ aureæ, de Litanijs, de inuentione (nempe Crucis) ac orationem de ſolemnitate Oſannarum. Plures adhuc edidit libros, ſed neglecti ſunt cauſa commentatoris.

ܐܦܢܘܬ ܗܘ ܡܫܡܫܢܐ
ܕܦ̈ܬܓܡܐ ܦܫܝܛ ܗܘܐ ܠܐܢܫ̈ܝܢ
ܦܠ̈ܚܘܬܐ ܒܝܕ ܡܠܐܟ̈ܘܬܐ ܕܠܐ
ܠܐܦ ܒܗ

ܡܫܒܚܐ ܘܟܘܡܪܐ ܘܦܪܘܫܐ ܡܢ
ܡܘܠܕܐ ܠܗܘܢܐ ܡܟܠܘܡ ܡܢ̈ܝܢ
ܡܦܫܩܢܐ. ܘܡܟܬܒܢܘܬܗ
ܕܐܪܣܛܘ

ܗܟܝܠ ܘܡܫܚܐ ܡܦ̈ܩܢܘܬܐ
ܡܫܟܚܢܘܬܐ ܕܡܠ̈ܠܐ. ܘܬܦܩܢܘܬܐ
ܒܝܬ ܡܕܪ̈ܫܐ. ܘܦܪܫܐ ܕܒܝܬ
ܡܕܪܫܐ

ܠܐܟܣܢ̈ܝܘܬܗ ܠܘܬ ܕܡܢ ܐܚܐ
ܦܫܝܘ ܗܘܘ ܡܠܐ̈ܟܐ ܕܚܘܒܝܢ.
ܡܠܟܐ ܕܡܫܟܚܢܘܬܐ ܕܕܝܠܝܬܐ. ܐܦ
ܡܕܪ̈ܫܐ

ܠܐܘܡܢܐ ܐܘܪܘܫܐ ܦܠܓܘܬ ܟܠܐ
ܕܡܠܐ

Aphrahet ſapiens Perſarum compoſuit duos tomos, nec non orationes de literis Alphabeti.

Hibas, Cumi, & Pharuba ex Græco idiomate in Syriacum tranſtulerunt libros Commentatoris, atque Ariſtotelis ſcripta.

Ad hæc edidit Hibas interpres Commentarium in Prouerbia, nec non interpretationes, colloquia, & diſputationes contra Hæreticos.

Diſcipuli quoque Marabæ compoſuerunt libros, quos commemorabimus; librum Commentariorum in Danielem, nec non colloquia.

Thomas Edeſſenus ſcripſit de

ܕܡܥܒܪܐ. ܘܕܘܟܝܐ. ܘܐܬܪܐ ܕܥܠܡܐ
ܩ̈ܠܠ. ܘܡܫܪܐ ܐܣܛܘܟܣܝܐ. ܘܛ̈ܒܥܐ
ܠܐܘ̈ܟܝܬܐ ܘܕܘܪܐ ܕܒܪܘ̈ܫܡܫܐ.
ܫܪ̈ܝܫܐ ܦܫܝܛܐ ܫܒܝܩ
ܦܘܫܩܐ ܕܡܠܠܘܬܐ
ܦܘܠܘܫ ܕܝܠܝܕܝܢ ܐܒܗ̈ܬܐ
ܡܫܠܡܢܘܬܐ ܕܝܘܬܪܐ. ܘܕܘܪܫܐ
ܕܠܘܡܕܐ ܫܡܪ. ܘܐܬ̈ܘܬܐ ܕܐܠܬܢܝܢ
ܐܠܬܢܝܢ

ܟܠܗܝܢ ܙܒܢܐ ܫܪܝܪ ܘܟܬܝܒ
ܐܠܗܝܢ ܘܐܠܗܐ ܦܫ̈ܩܬܐ
ܕܟܘܪܗܢ ܗܠܝܢ ܕܐܘܩ̈ܟܢܐ. ܘܟܬܒܐ
ܕܠܐ ܫܘܡܠܝܐ. ܘܦܘܫܩ ܟܬܒܐ
ܕܡܠ̈ܦܢܐ. ܘܟܬܒܐ ܕܐܟܠ ܡܪܘܫܐ.
ܘܐܫܟܚܬ ܟܬܒܐ ܕܡܘܕܪܫܐ. ܘܗܠܝܢ
ܕܟܠܗܘܢ ܕܝܠܟܘܢ. ܘܟܬܒܐ
ܕܦܘ ܕܢܫܒܩ ܟܘ ܢܝܫܘܬ ܡܘܕܝܢܐ
ܘܡܦܪܫ

caufa Natiuitatis, & Epiphaniæ, Epiftolam de componendis hymnis, folutionem Aftrologiæ, prolixas confolatorias literas difputationis aduerfùs Hęreles.

Sergius Rashinius compofuit Commentarios in Dialecticam.

Paulus Nifibenfis fcripfit commentarios in facram Scripturam, difputationem aduerfùs Cęfarem, & Epiftolas varij generis.

Babai magnus compofuit, & confecit triginta tres libros, ex quibus vnus eft de caufa Ofannarum, liber de vnione, expofitio libri Centenariorum, ac libri Abbatis Marci, nec non Hiftoria Diodoritarum, caufa folemnitatis Crucis, item liber in quo ordine narrat triumphos circulares

Domi-

ܕܡܕܒܚܐ ܡܢܘܣܝܢ ܘܕܘܪܣܝܢ. ܘܡܢܪܬܐ
ܕܒܬܪܝܐ ܘܕܘܟܪ̈ܢܐ. ܘܐܦ ܗܘ ܕܟܠܗ
ܥܘܡܪܐ. ܘܐܝܟ̈ܢܐ ܕܡܘܫܐ ܢܒܝܐ.
ܘܡܫܡ̈ܫܢܐ ܕܟܠ ܕܪ̈ܓܐ. ܘܦܘܩܕܢܐ
ܕܝܗܒ ܒܛܘܪܐ. ܗܟܢ ܐܘܦ ܒܟܬܒܐ
ܕܬ̈ܠܡܝܕܐ. ܗܘ ܕܟܠ ܡܢܗ ܡܟܬܒܢܐ
ܘܟܠ ܐܬܪܘܬ ܢܦܫ ܟܬܒܐ. ܘܟܠ
ܒܟܪܐܝܬ ܡܦܪܫܐ

ܕܕܡܫܘܚܐ ܦܓܪܐ ܦܪܕܫܝܐ
ܕܡܟܪ̈ܟܐ. ܘܢܗܘ ܠܐܟܐ ܐܟܬܒܐ.
ܘܗܝܡ ܡܠܟܐ ܕܟܠ ܕܘܟܪܐ. ܘܡܬܐܡܪܐ
ܕܡܘܕܥ ܡܠܟܘܬܐ. ܘܡܬܐܡܪ̈ܐ ܡܫܝܚܐ
ܕܡܘܩܫܘܬܐ. ܘܐܦ ܠܚ̈ܝܐ. ܘܡܫܘܐܠܐ
ܗܝܡ ܟܠ ܥܟܠܐ ܘܕܟܪ ܪܘܚ
ܕܘܡܦ ܢܒܝܐ ܗܘܐ ܠܟܦ ܘܐܡܪ
ܡܛܠܐ ܕܫ̈ܡܝܐ. ܕܡܟܬܒܘܗܝ ܕܩ̈ܕܝܫܐ
ܡܘܐܬ̈ܝܐ. ܐܐܘܪܐ ܘܐܟܐ ܕܟܠ ܟܡܟܠܐ
ܕܐܬܟܪܐ

Dominę Marię, & Ioannis, ac reliquarum solemnitatum, & commemorationum. Extat etiam (eius liber) ad Tyrones, Epistolę ad Iosephum videntem, Canones de Monachis, Expositio in omnes figuratas Scripturę elocutiones. Composuit quoque librum de causis, ac alium de Matthęo Mescianiono, de Abrahamo Nisibensi, ac de Gabriele Cataria.

Dodiesu explicauit Paradisum Occidentalium, dilucidauit Abbatem Isaiam; composuit quoque libros de regimine, seu moribus, & orationes de consecratione cellę, sermones lamentabiles oratione ligata, necnon Epistolas edidit, & quęstiones de silentio, & regimine Spiritus.

Ioseph Videns conscripsit mille nongentos libros, ex quibus sunt

(liber)

ܕܝܢ ܐܪܒܥܐ ܘܐܝܬ ܒܗ ܡܢܝܢܐ ܕܫܘ̈ܐܠܐ
ܒܡܫ̈ܚܐ. ܘܟܠ ܕܝ̈ܢܐ ܘܟܠ ܡܬܪ̈ܘܨܐ.
ܘܦܘܫܩ ܟܬܒܐ ܕܐܠܗܐ. ܘܟܬܒܐ
ܕܐܫ̈ܬܡܥܬܐ ܕܦܪܘܫܘܬܐ ܕܡ̈ܬܢܚܐ
ܐܬ̈ܐܝܢ ܦܠܓ̈ܘܗܝ ܚܕ ܟܬܒܐ.
ܕܡܠܟܘܬ ܒܗ ܐܠܦܘܣܘܦܘܬܐ.
ܘܦܘܫܩ ܚܙܘܐ ܕܡܐܬܐܝܠ.
ܘܡ̈ܠܬܐ ܕܐܬܪ̈ܐ ܡܫܝ̈ܚܐ. ܘܦܘܫܩ
ܕܫ̈ܡܐ ܕܩܕܝܫܬܐ. ܒܗ ܦܘܫܩ
ܕܡܠܘܫܘܬܐ. ܘܐܝܬ ܠܗ ܦܘܫܩܐ
ܕܚܙܘܐ ܕܚܙܐ ܡܪܝ ܝܘܚܢܢ ܐܘܢܓܠܣܛܐ.
ܘܐܓܪ̈ܬܐ ܕܟܠ ܕܥܒܕܐ ܩܠܝܠܐ
ܕܡܫܝܚܝܘܬܐ
ܘܫܠܡ ܗܘ ܕܟܬܒܐ ܗܢܐ
ܕܡܟܬܒ ܐܦ ܗܘ ܡܠܟܘܬ. ܒܗ
ܐܓܪ̈ܬܐ ܡܫܬ̈ܠܚܬܐ ܕܟܠ ܐܘܪܚܐ
ܕܕܝܪ̈ܝܘܬܐ
ܐܡܝܢ

(liber) de preſtantia Ieiuniorum, de Theoria, & modo liber Theſaurarij, in quo ſoluuntur quæſtiones abditæ, (liber) de accidentibus, & defectionibus, expoſitio libri Mercatoris, liber Enarrationum Paradiſi Orientalium in duos tributus tomos, vnus liber Miſcellaneorum de Eccleſiaſtica Hiſtoria, expoſitione viſionis Ezechielis, de cauſis glorioſarum feſtiuitatum, Explicatione capitum ſcientiæ cum expoſitione Dionyſij. Extat prætereà eius expoſitio in viſionem D. Gregorij, nec non Epiſtolæ de ſublimi regimine Monachatus.

Ioannes Dalita duos edidit libros, ac deuotas Epiſtolas de via religioſa.

Iſaac

ܐܡܝܢ ܕܠܝܬܘܗܝ ܡܕܡ ܕܦܠܓܘܗܝ
ܗܘ ܠܐ ܕܒܪܝܐ ܕܪܘܚܐ. ܘܒܠܐ ܐܪܙܐ
ܠܐܢܫܐ. ܘܕܡܐ. ܘܡܦܪܫܢܘܬܐ.

ܡܫܘܚܬܗ ܕܠܐ ܟܝܠܐ ܚܒܝܫ
ܡܫܬܡܠܝܐ ܕܠܐ ܕܘܡܝܐ. ܘܠܐ ܒܓܘܢܐ.
ܘܠܐ ܒܢܣܒܬܐ. ܘܡܠܐ ܡܠܬܐ ܕܠܐ ܡܬܚܡܢ
ܡܬܚܡܢ.

ܡܫܝܚܘܬܗ ܐܪܘܟܐ ܗܝܟ
ܗܘܐ ܠܘܬܗ ܟܠ ܐܘܠܨܢܗ.
ܘܟܠ ܗܘ ܟܠ ܐܝܟ ܐܦܣܘܦܐ
ܕܪܘܚܐ ܚܒܝܒ ܕܪܘܚܐ. ܬܫܘܒܚܬܐ
ܒܪܘܚ ܘܐܪܥ ܠܐ ܐܬܪܐ ܕܐܬܐ.
ܘܡܦܩ ܒܪܘܚܐ. ܘܠܐ ܒܝܬܐ.
ܘܡܛܠ ܗܘܠܟܕܝܗܘܢ

ܘܦܪܫܘܗ ܕܝ ܡܢܗܝܢ
ܦܫܝܩ ܠܒܪܘܟܘܬܐ
ܕܦܪܘܩܘܗ ܢܗܪܐ. ܘܡܢ ܬܫܒܚܬܐ

ܕܡܫܒܚܢܐ

Isaac Niniuita septem composuit tomos de regimine Spiritus, de Diuinis mysterijs, de Iudicijs, & politia.

Iesuiab Gadlita confecit Commentarios in Dauidem, nec non Epistolas, Narrationes, & Orationes de rebus varijs.

Iesuiab Arzunita scripsit contra Eunomium, nec non Disputationem instituit contra Episcopum quendam Hæreticum, & quæstiones viginti duas de Sacramentis Ecclesiæ, Apologiam, Epistolas, & Canones Synodales.

Cyprianus Nisibensis exposuit Theologiam Gregorij Magni, scripsit pręterea de Ordinibus

ܕܡܫܡܫܢܐ.

ܘܥܠܝܗܘܢ ܚܘܫܒܢܐ ܟܠܝܠܐ
ܕܗܘܦܟܝ ܘܡܫܒܚܐ ܫܦܝܪ. ܘܒܟܝ
ܡܢܐܡܬܘܬܐ ܕܟܠܐ ܐܢ̈ܫܝܢ ܫܘ̈ܒܚܐ.
ܘܬܘܟܠ ܦܠܚܘܬܐ ܕܝܘܕܐ. ܘܚܕܘܬܐ
ܥܡ ܡܫܡܫܢܐ. ܘܡܘܪܫܐ ܕܟܢܫܐ
ܚܕܬܐ. ܘܡܫ̈ܡܫܢܐ ܕܟܠ ܠܡ̈ܫܝܚܝܢ.
ܘܟܘ̈ܡܪܐ. ܘܡܬܡܥ̈ܢܐ ܠܟܢܫܐ.
ܘܐܠܗ̈ܐ ܥܡ ܡܢ̈ܝܚܐ. ܘܟܗ̈ܢܐ
ܕܠܟ ܡܦܢܝܢ. ܘܝܘ̈ܡܐ ܕܟܘܠܗܘܢ
ܐܢ̈ܫܝܢ.

ܒܫܠܡܗ ܫܦܝܪ ܡܫܒܚܐ
ܘܦܘܪܩܢܐ ܕܝܗܒܬܐ.

ܡܢ ܟܠ ܟܠܒܝ ܡܫ̈ܡܠܠ ܕܝܘܩܢܐ
ܟܠܗ ܟܘܠܗܘܢ ܦܢ̈ܝܢ.

ܠܐܘܪܚܐ ܡܢ ܕܡܛܠ ܟܠܒܝ
ܒܡܘ̈ܩܢܐ ܐܠܗܐ ܕܟܢܫ
ܐܫܬܡܥ

manuum impoſitionis, ſeu Rituale.

Ieſuiab Hadibita librum compoſuit de conuerſione mentis, & cogitationum, edidit etiam & confecit adhortationem ad tyrones quoſdam, nec non ordinem Codicis circuli, (ſcripſit) de Baptiſmo, de Indulgentia, de conſecratione Eccleſiæ nouæ, de Impoſitione manuum ſingulorum ordinum; Hymnos quoque ordinauit & orationes, Epiſtolas, diſceptationes, conſolatorias Epiſtolas ſtilo pereleganti, demum diſputationes aduerſùs quoſdam.

Hananieſu ſcripſit de variatione, & diſtinctione lectionis.

Michaël confecit quæſtiones de figurata elocutione Sacræ Scripturæ tribus comprehenſas tomis.

Theodorus Archiepiſcopus Maru verſibus enarrauit res geſtas D.

ܐܘܓܝܢ ܘܕܝܪ̈ܝܐ. ܘܡܫܡܫܢܘܬܐ
ܕܕܝܪ. ܘܡܠܐܟ̈ܐ ܐܢ̈ܫܝܐ. ܘܦܪܘܫܐ
ܕܫܡܝ̈ܐ ܒܫܘ̈ܐܠܐ ܕܦܓܪܢܣܣ.
ܘܫܒܚܐ ܡܫܒܚܐ ܕܐܠܗܘ
ܡܢܝ ܐܒܐ ܡܫܘܒܚܐ.
ܓܒܪܐܝܠ ܐܚܘܗܝ ܕܗܘܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܕܗܘܪܡܙܕ ܕܡܢ ܫܪܝ ܠܘܩܒܠ
ܡܫܬܡܥܢܐ. ܘܐܚܪܝܢ ܠܘܩܒܠ
ܠܒܝ̈ܫܐ. ܘܡܠܦܢܘܬܐ ܘܚܘܗܪܐ
ܕܡܚܝܪ ܡܚܝܪ ܡܢܝܢ ܒܫܦܝܪܐ
ܕܗܘܝܢ ܐܝܟ ܐܠܗܐ ܡܠܐ ܝܫܢ̈ܐ
ܐܝܟ ܡܫܒܚܐ ܕܫܘ̈ܒܚܐ
ܓܒܪܐ ܡܫܡܫܢܝ ܕܡܢܗ ܫܡܝ
ܠܐܘܓܡܢܐ. ܘܟܘܡܪ̈ܐ. ܘܡܠܦܢ̈ܘܬܐ
ܕܦܪܘܫܐ ܕܒܟܠܗ ܐܘܓܝܢܘܗܝ:
ܘܐܓ̈ܢܬܐ. ܘܡܠܟܬܐ ܕܡܘܠܟ̈ܢܐ.
ܘܡܫܡܫܢܘܬܐ ܕܡܪ̈ܝܐ. ܘܕܒܪܢܫܐ.

ܘܕܘܡܝ

Eugenij, & Græcorum; cōfecit Commentarium in Dauidem, alioſque Tractatus, nec non ſolutionem decem quæſtionum Sergij, ac librum varij argumenti, exigente Maraba Catholico.

Gabriel eius frater, qui ſuffectus eſt Epiſcopus Hormuzſcir, ſcripſit contra Manichæos, & alium librum contra Chaldæos, nec non documenta, & elucidationes variarum rerum ex Scripturis, quæ ſunt trecenta circiter capita iuxta recenſionem doctorum.

Elias Metropolita Maru edidit interpretationes, Epiſtolas conſolatorias, nec non de doctrina lectionum totius Euangelij, aliaſque Epiſtolas, de cauſa Iudiciorũ, Commentarios in Prouerbia, Geneſim,

ܘܒܘܣܡ. ܘܫܘܫܠܬܐ. ܘܡܫܚܐ ܒܣ̈ܡܝܢ.
ܘܟܪܘܣܛܠܐ. ܘܕܐܡܬܘܣܛܘܣ. ܐܦ
ܕܐܬܒܣܪ. ܘܐܝܟܢ̈ܐ ܕܦܘܠܚܢܗ
ܚܠܝܐ. ܘܡܠܬܐ ܚܕܐ ܦܫܝܛܬܐ
ܐܠܗܝܬܐ ܡܫܪܪܬܐ

ܟܘܦܪܢܗ ܡܬܠܡܐ ܗܝ
ܠܡ̈ܫܝܚܐ. ܘܡܕܒ̈ܪܢܘܬܐ. ܘܬܘܕܝܬܐ
ܕܟܗܢܘܬܐ. ܘܡܩܪ̈ܒܢܐ ܡܠܟܐ.
ܘܡܢܘ̈ܬܐ

ܟܕ ܐܬܚܫܒ ܐܦܪܝܡ ܐܣܦܢܩܘ
ܕܡܢܝ ܐܫܡܥ ܕܢܬܚܬܐ ܫܟܝܚ
ܡܫܬܡܠܝܢܘܬܐ ܕܪܘܚܐ ܟܬܘ̈ܒܐ
ܒܪܝܟ ܡܠܘ ܕܟܠܗ

ܡܢܣܠܘ ܓܝܪܐ ܠܒܫ
ܘܫܕܪ ܐ̈ܬܚܘܪܝܐ. ܐܘܓܝܬܐ. ܘܡ̈ܘܡܬܐ.
ܘܡܟܠܢ̈ܘܬܐ. ܘܫܘܓܝܐ ܕܟܫ̈ܠܐ.
ܘܡܬܡ̈ܪܢܐ. ܘܐܬܝܠܝ ܠܗ ܗܘܒܠܐ
ܓܡܘܪܬܐ

ܬܫܒܘܚܬܐ. ܘܐܝܩܪܐ ܕܡܪܢ ܝܫܘܥ
ܕܘܕܐ. ܘܬܪ̈ܥܝܢ ܟܠܝܢ ܕܗܘܟܠܐ.
ܘܠܘܬ ܐܠܗܘܬܢܐ

ܐܝܟܐ ܕܡܟܪܙܢܐ ܐܢܫ ܒܗ
ܦܘܩܕܢܐ ܒܗܝ ܥܕ̈ܬܐ. ܘܠܘܬ
ܕܡܫܡܫܢܘܬܐ ܕܟܗܢܐ ܕܐܬܬܣܝܡܬ ܒܗ
ܣܝ̈ܡܝܢ ܗܘܘ ܡܠܟܘܬܐ ܗܝܟ
ܥܕ̈ܬܐ. ܘܟܘܪ̈ܐ. ܘܡܚܡ ܦܢܩܝܢ
ܠܘܬ ܡܪܢܐ. ܘܡܬܡܪ̈ܚܐ ܒܢ̈ܝܐ.
ܘܫܘܐܠܐ

ܐܟܐ ܕܢܦܩ ܒܢܝܢ ܗܝܟ
ܡܕܐ ܕܐܬܪܚܩ ܠܐ. ܘܠܘ̈ܬܐ ܒܗܝ
ܠܘܬ ܡܪܢܐ ܡܠܟ̈ܐ ܗܘܦܟܐ
ܬܚܒܫ

ܬܫܡܫܬܐ ܘܗܒܝܒ ܩܢܝܐ ܕܦܘܩܕܢܐ.
ܘܪܚܡܐ ܕܡܫܬܘܕܐ: ܘܗܘ ܕܕܝܢ̈ܬܐ
ܡܕ ܐܬܝܐ: ܘܬܫܡܫܬܐ ܗܘܠܘ ܕܫܡܐ.
ܐܡܝܢ

Orationes, gratiarum actiones, Historiam Sergij Dauadi, & de duabus causis intelligendi, seu significationum, & elucidationem Analyticorum.

Abbatis Cascariæ extant variæ explicationes, Epistolæ, & elucidatio in totam Dialecticam Aristotelis.

Hananiesu Catholicus composuit Epistolas, & consolationes, item quinque volumina interpretationum, Orationes decem, & quæstiones.

Abbas filius Brichsebioneh cõposuit Librum de Magistratibus, edidit prætereà elucidationes, ac interpretationes plenas eruditionis, ac variorum sensuum.

Timotheus confecit librum Planetarum, Disputationem Mahdi, & illum (librum) de iudicijs Ecclesiasticis, ac Epistolas Synodicas.

ܘܐܝܟ ܟܡܐ ܐܝܟ ܡܬܐܡܪ ܠܗ̈ܘܢ
ܕܒܗ̈ܕܪܝܢ ܦܓ̈ܫܝܢ ܡܬܦܫܩܝܢ.
ܡܫ̈ܘܐܠܐ ܕܚܣܝܢ ܒܗܕܐ. ܘܕܪܫܐ
ܕܟܠ ܣܕܪܐ

ܐܦܪܫܬ ܕܟܠܟܠ ܚܕ ܒܗܕܐ
ܠܐ ܚܕܪܐ ܕܡܣܟܢܘܬܐ.

ܬܘܪܥܐ ܣܥܝܐ ܫܟ ܒܗܕܐ ܣܝܢ
ܠܐܢ̈ܫܝܢ ܦܓܪܝܗܘܢ

ܣܘܠܩܝܢ ܒܢܐܘܣܐ ܐܝܣܘܦ
ܒܗܕܐ ܕܒܗܠ ܠܠܐ ܫܟ ܗܘܐ
ܕܢܦܫܬܗܘܢ. ܘܠܫܘܒܚܗܘܢ
ܕܦܫ̈ܝܛܬܐ.

ܡܫܘܚ ܒܢܝܗܘܢ ܫܟ ܒܗܕܐ
ܕܦܫܛܐ ܕܐܠܘܗܝ ܐ.
ܘܫܘܐܠܐ ܕܒܠܚܘܕ ܓܪܬܐ. ܒܗܕ̈ܐܝܢ
ܦܠܓ̈ܘܬܐ ܬܒܥܫ. ܘܦܫܘܫ
ܕܡܐ ܘܠܠܐ. ܘܒܫ̈ܝܠܐ ܐܦ ܠܓ̈ܘܢܐ.

ܘܫܟ

Extant eiusdem Epistolæ circiter ducentæ duobus tomis distinctæ, ac quæstiones vno digestæ volumine, & disputationes aduersùs Hæreticum.

Ephrem Hilamita composuit librum de re Fidei.

Turis Monachus composuit librum vnum in duos tributum tomos.

Honain filius Isaaci medici conscripsit librum de timore Dei, nec non Grammaticam, & compendiosum Lexicon.

Iosue Barnun scripsit librum, qui *Theologia* nuncupatur, ad hæc quæstiones in totã Scripturã, quas duobus digessit tomis, item decisiones iudiciorum, & causarum, consolationes, & Epistolas. Scrip-

sit

ܘܫܡ ܦܘܪܫ ܠܡܩ̈ܪܒܬܐ. ܘܠܘ̈ܬ ܥܡܐ.
ܘܣܠܩ ܥܘ̈ܢܝܬܐ

ܠܐܠܗܐ ܡܩܒܠܢܐ ܗܒ
ܡܫܠܡܢܘܬܐ ܕܐܝܟ ܗܘ ܕܐܣܝ̈ܘܬܐ
ܕܡܘܪ̈ܢܝܬܐ. ܘܕܐܟܣܝܐ ܐܝܟ ܐܣܝ̈ܐ
ܕܒܬܪܗܘܢ. ܘܡܠܟܬܐ ܕܡܫ̈ܐܠܬܐ.
ܘܕܫ̈ܘܕܐ. ܘܡܘܕܐ ܥܠ ܚܒ̈ܝܘܬܐ.
ܘܡܬܐܡܪ̈ܐ

ܦܩܘܕ ܢܡܘܣܐ ܒܡܢܝܢܘܗܝ
ܠܦܪܘܫܘܬܗ ܕܐܘܪܚܗ
ܗܘܪܝ ܡܫܡܫܢܐ ܐܝܟ ܗܪܝ
ܢܒܥܝܢ ܘܦܬ̈ܓܡܘܗܝ ܒܫܘܦܪ
ܡܫܡܠܠ ܡܠܝܐ. ܘܐܫ̈ܘܝܬܐ ܕܒܘܣܡܐ
ܒܪ ܡܢ ܒܫܒܚܐ ܒܡܪܒܥܐ
ܐܝܟ ܒܬܒܐ ܕܫ̈ܡܫܬܐ ܒܬܒܬ
ܦܠ̈ܚܘܗܝ ܘܕ̈ܚܠܐ ܕܒܗ ܠܐ ܕܢ̈ܦܠܘܢ
ܘܢܪܘܡܘܢ. ܘܐܬܟܫܦܫܦܐ.
ܘܫܠܐ

ſit etiam de diſtinctione, & diſcrimine officiorum, nec non interpretationes, & de virtute Hymnorum.

Eliſæus Commentator confecit Commentarios in Iobum, & in Epiſtolas ad Corinthios, & tres ſequentes. Item (ſcripſit) de cauſa iudiciorum & teſtium, nec non gratiarum actiones, ac orationes.

Simeon Giarmachita commentatus eſt Chronicon Euſebij.

Surin Commentator ſcripſit de ſolutione opinionum Hæreticorum tam collatione Græci ſermonis, quã demoſtrationibus inueſtigatis.

Barhadbſciaba Harabita conſcripſit librum Theſaurorum tribus tomis, & diſputationes de omnibus falſis Religionibus, ac de illarum deſtructione, Eccleſiaſticam præterea (ſcripſit) Hiſtoriam, nec

non

ܘܟܠܬܐ ܕܒܥܠܬ ܕܡܕܘܒܪܘܬܗ
ܘܡܫܠܡܢܘܬܐ ܕܡܪܝܡܘܬܗ
ܐܘܟܝܢ ܠܥܡܐ، ܘܕܘܟܝ

ܡܫܝܚܐ ܡܠܟܐ ܚܒܝܒ ܗܘܐ
ܬܠܬܐ ܫܢܝܢ ܕܡܘܠܟܐ. ܘܡܐܡܪܐ
ܗܘ ܕܟܠ ܡܥܒܕܢܘܬܗ. ܘܟܠ
ܗܟܢ ܫܡܥܘܢ ܕܠܒܫܘܗܝ.
ܘܡܫܠܡܢܘܬܐ ܕܫܦܝܪ ܥܘܬܪܐ
ܕܒܢ̈ܝ ܐܝܣܪܐܝܠ.

ܡܢܘܬ ܬܠܬܐ ܐܝܟ ܠܗ. ܘܦܣܩܬܐ.
ܐܦ ܬܘܪ̈ܓܡܐ

ܦܠܘܓܐ ܗܘ ܡܕܒܪ̈ܢܐ ܘܡܬܠܠ
ܕܠܘܩܒܠ ܟܪ̈ܘܙܐ. ܘܕܘܒܪܐ
ܕܠܘܩܒܠ ܡܢܗܘܢ. ܘܟܠ ܡܕܘܥܝܢܐ
ܘܗ̇ܝܡܢܘܬܐ

ܗܪܟܐ ܡܫܠܡܢܘܬܐ
ܕܐܪܡܝܐ ܠܥܒܕܗ ܘܚܒܝܒ.
ܘܕܝܠܗ ܐܠܗܐ

non de causa Diodori, Commentatus est Marcum Euangelistam, & Dauidem.

Michæas Doctor confecit quinque causas Iudiciorum, & orationem de Cantropos, ac de Sbariesu Dalsum, Commentariosque in libros Regum filiorum Israël.

Cyri extant causæ, glossæ, & expositiones.

Paulinus composuit colloquia, & disputationes aduersùs pertinaces, disputationes contra Marcionem, & de fide, ac fidelibus.

Sergius Commentarios in Ieremiam

ܘܡܫܝܚܐ ܐܠܗܐ ܘܒܪ ܐܠܗܐ ܐܝܟ
ܡܘܒܠܐ ܕܡܪܩ̈ܒܠܐ

ܡܛܠܬܗ ܦܪܗܣܝܐ ܐܝܬ ܠܗ
ܕܢܫܡܫ ܡܫܡܫܢܘܬܐ ܕܒܝܬ ܐܠܗܐ. ܘܦܘܩܕ
ܠܟܗ̈ܢܐ ܕܐܝܟܗ. ܘܠܡܫܡܫܢܐ
ܡܟܪ̈ܙܢܐ ܕܒܪ ܡܫܝܚ

ܐܒܪܗܡ ܕܡܢ ܡܫܝ̈ܚܐ ܒܒܝܬ
ܒܩܝܡܐ ܕܟܗ̈ܢܘܬܐ. ܘܫ̈ܠܝܚܐ ܕܫ̈ܢܝܐ
ܒܠܒܗܘܢ. ܘܡܫܡܫܢܘܬܐ
ܕܐܘܪ̈ܫܠܡ

ܠܟܢܫܐ ܡܫܪܐ ܒܒܝ ܡܐܡܪ
ܢܗܘܐ ܕܠܐ ܢܦܫܘܬܐ. ܘܫܪܝܐ ܠܗܘܢ
ܕܩ̈ܘܠܐ ܕܠܐ ܫܪܒܐ ܕܡܫܡܫܢܘܬܐ

ܢܫܡܥ ܡܠܟܐ ܐܝܬ ܠܗ
ܕܢܫܡܫ ܡܫܡܫܢܘܬܐ ܕܩ̈ܠܝܠܐ. ܘܡܪ̈ܓܫܐ
ܕܒܗ ܕܡܫܡܘܫܗ. ܘܠܐ ܡܫܡܫܢܘܬܐ
ܕܒܝܬܐ

miam diſpoſuit, & confecit, nec non in Ezechielem, & Danielem iuxta traditionem antiquorum.

Maris Perſæ extant Commentarij in Danielem, expoſitiones in Epiſtolas Acac, nec non (tractatus) contra Magos Niſibenſes.

Abrahamus Mahuzita edidit Epiſtolas conſolatorias, atque de cauſis omnium Feſtorum, nec non de ratione interpretandi.

Gabriel Cataria edidit orationẽ vnam de Vnione, & ſolutiones quæſtionum ſpectantium ad res fidei.

Iacobus Cletia confecit Commentarium in prouerbia, exercitationes Diodoritarum, & de fide Eccleſiæ.

Bar-

ܘܪܘܡ. ܘܫܘܡܠܐ. ܘܫܪܝܪܐ ܫܘܒܚܐ.
ܘܒܪܐܡܫܪܐ. ܘܕܐܚܕܐ. ܐܦ
ܕܐܬܒܣܪ. ܘܐܟ̈ܝܢܐ ܕܦܘܠܚܢܐ
ܡܠܟܐ. ܘܟܠܟܐ ܚܝܐ ܦܫܝܛܐ
ܐܠܡܣܝܚܝܐ ܡܥܒܪܢܐ

ܟܣܦܝܢܗ ܡܬܟܠܢܐ ܗܝܡ
ܠܡܚܣܢܐ. ܘܡܬܩܢܢܐ. ܘܡܢܦܩܢܘܬܐ
ܕܟܢܘܫܬܐ. ܘܡܠܐܟ̈ܐ ܗܠܝܠ.
ܘܡܬܘܢܐ

ܟܕܐܬܐܠ ܐܪܥܐ ܐܡܝܢܐܘ
ܘܡܪܢ ܐܝܫܘܥ ܕܝܠܗ ܗܠܟܝܢ
ܡܡܠܟܢܘܬܐ ܕܓܪܬܐ ܟܫܘܒܚܐ
ܟܪܘܙܘܬܗ ܕܟܠܗ

ܣܝܢܝܢܘܢ ܟܣܪܐ ܛܒܝܒ
ܘܗܝܡ ܐܘܟܕܐ. ܘܐܟ̈ܢܐ. ܘܬܘܩܢܐ.
ܘܡܠܟܦܝ̈ܢܐ. ܘܗܘܟܢܐ ܕܫܬܐܠܐ.
ܘܡܐܡܪܐ. ܘܐܡܬ ܟܢܘ ܗܘܟܠ
ܛܝܒܘܬܐ

Dauidem, Ecclesiasten, Canticum Canticorum, Ecclesiasticum, Isaiam, Duodecim, in Epistolas Pauli, ac librum vnum exactissimæ Historiæ Ecclesiasticæ vno comprehensum volumine.

Georgius Catholicus composuit Laudationes, Hymnos, & conciones de Litanijs, & quasdam Orationes, & Canones.

Gabriel Aria affinis D. Isaac Niniuitæ scripsit Commentarium in Sacram Scripturam, sed non totam.

Hananiesu Haghira disposuit, & composuit interpretationes, Epistolas, & alias consolatorias, documenta, quæstiones quamplures, &

ܬܫ̈ܒܚܬܐ . ܘܐܥܒܕܬܐ ܕܗܢܓܝܗܘܢ
ܕܗܘܐ . ܘܐܬܐܠܝܢ ܡܠ̈ܐܟܝܢ ܕܩܘܕܫܐ .
ܘܢܘܗܪ ܐܠܟܬ̈ܫܬܐ

ܐܒܐ ܕܡܫܒܪܢܐ ܐܝܟ ܕܝܗ
ܦܘ̈ܩܕܢܐ ܕܡܢ ܓܢ̈ܝܐ . ܘܢܘܗܪܐ
ܕܡܥܒܕܢܘܬܐ ܕܟܠܝܢ ܕܐܪܥܬܐܬܟܠܗ
ܚܢܢ̈ܫܝܢ ܡܫܘܟܠܢܐ ܗܝܡ
ܓ̈ܢܝܐ . ܘܟܘ̈ܢܫܐ . ܘܫܡܥ ܦܩ̈ܕܢ
ܘܐܬܓ̈ܡܢܐ . ܘܡܐܡܢ̈ܝܐ ܕܫ̈ܝܐ .
ܘܫ̈ܘܐܠܐ

ܐܒܐ ܕܢܘܢ ܕܝܢܘܢ ܗܝܡ
ܡܫܟܐ ܕܐܗ̈ܬܓܝܢܐ . ܘܢܘ̈ܗܪܐ ܚܝܡ
ܘܐܬ̈ܓܡܢܐ ܡܠܟ̈ܝܢ ܗܘ̈ܟܠܐ
ܬܒܥ

ܬܫܒܚܬܐ ܘܗܕܪܐ ܠܡܫܟܢܐ ܕܗܘ̈ܟܠܐ .
ܘܢܘܗܪܐ ܕܡܢܗܘܢ . ܘܗܘ ܕܕܝ̈ܢܐ
ܡܢܐܢ̈ܐ . ܘܬ̈ܡܗܐ ܗܘܢ̈ܘܕܝܐ .

ܐܡ

Orationes, gratiarum actiones, Historiam Sergij Dauadi, & de duabus causis intelligendi, seu significationum, & elucidationem Analyticorum.

Abbatis Cascariæ extant variæ explicationes, Epistolæ, & elucidatio in totam Dialecticam Aristotelis.

Hananiesu Catholicus composuit Epistolas, & consolationes, item quinque volumina interpretationum, Orationes decem, & quæstiones.

Abbas filius Brichsebioneh cõposuit Librum de Magistratibus, edidit prætereà elucidationes, ac interpretationes plenas eruditionis, ac variorum sensuum.

Timotheus confecit librum Planetarum, Disputationem Mahdi, & illum (librum) de iudicijs Ecclesiasticis, ac Epistolas Synodicas.

ܘܐܦ ܠܒܗ ܐܝܟ ܡܬܬܥܝܪ ܠܡܬܝ̈
ܕܒܬܪ̈ܝܢ ܦܢܩ̈ܝܢ ܡܬܩܪ̈ܝܢ.
ܘܡܫ̈ܘܐܠܐ ܕܣܡܝܢ ܒܟܬܒܐ. ܘܕܪܫܐ
ܕܥܡ ܡܪܢܝܐ

ܐܦܪܝܡ ܕܒܡܠܟܡ ܥܡ ܒܟܬܒܐ
ܟܠ ܥܪܒܐ ܕܡܥܒܕܢܘܬܐ.

ܬܘܪܓܡ ܡܦܫܩܐ ܥܡ ܟܬܒܐ ܡܢ
ܐܬܪ̈ܘܬܐ ܦܠܓܘܗܝ

ܡܘܠܕܗ ܕܐܪܡܢܝܐ ܐܡܣܛܣ
ܡܟܬܒܐ ܕܝܘܚܢܢ ܐܠܗܐ ܥܡ ܗܘ̈ܐ
ܕܠܢܣܛܘܪܝܣ. ܘܠܬܐܕܘܪܘܣ
ܕܡܦ̈ܣܩܬܐ.

ܡܫܘܚ ܒܪܠܗ ܥܡ ܟܬܒܐ
ܕܦܝܣܩܪܐ ܕܐܘܠܨܢܐ.
ܘܫ̈ܘܐܠܐ ܕܒܠܝܘܗܝ ܘܪ̈ܬܐ. ܒܟܬܪ̈ܐܝܢ
ܦܠܓܘܬܐ ܬܒܥܫ. ܘܦܫܩܫ
ܕܡܐ ܘܫܠܛܬܐ. ܘܫܘܩܠܐ ܐܦ ܠܥܘܬܐ.
ܘܥܡ

Extant eiusdem Epistolæ circiter ducentæ duobus tomis distinctæ, ac quæstiones vno digestæ volumine, & disputationes aduersùs Hæreticum.

Ephrem Hilamita composuit librum de re Fidei.

Turis Monachus composuit librum vnum in duos tributum tomos.

Honain filius Isaaci medici conscripsit librum de timore Dei, nec non Grammaticam, & compendiosum Lexicon.

Iosue Barnun scripsit librum, qui *Theologia* nuncupatur, ad hæc quæstiones in totā Scripturā, quas duobus digessit tomis, item decisiones iudiciorum, & causarum, consolationes, & Epistolas. Scripsit

ܘܚܙܩ ܦܘܪܢܣ ܠܡܫܝܚܐ. ܘܐܘܪܟ ܥܡܗ.
ܘܥܠ ܟܘܗܢܬܐ

ܠܫܡܥܘܢ ܡܩܒܠܢܐ ܣܒܪ
ܡܫܠܡܢܘܬܐ ܕܐܝܬܘܗܝ ܘܕܠܐ ܫܢܝܐ
ܕܡܘܪܝܐ. ܘܕܐܠܗܐ ܐܠܗܝܢ
ܕܛܘܪܣܝܢ. ܘܕܠܗܐ ܕܡܬܐܡܪ.
ܘܕܫܘܕܐ. ܘܫܘܒܚܐ ܠܝܒܘܬܐ.
ܘܡܐܡܪܐ

ܫܡܥܘܢ ܓܪ ܡܩܒܠܐ ܦܫܛ
ܠܐܪܥܢܘܬܗ ܕܐܘܫܥܢܐ
ܗܘܝܘ ܡܩܒܠܐ ܐܝܟ ܫܪܝܪ
ܪܚܡܢ ܘܬܫܒܘܚܬ ܒܡܘܬܪ
ܡܫܡܠܐ ܗܘܐ. ܘܐܬܚܝܒ ܘܒܗܘܢܐ
ܒܪ ܚܝ ܒܡܫܒܚܐ ܒܣܪܒܢܐ
ܐܝܟ ܒܐܒܐ ܕܫܬܡܠܝܐ ܒܟܒܫܐ
ܦܠܚܘܗܝ ܘܕܪܫܐ ܕܒܗ ܟܠ ܕܝܠܗ
ܡܪܢܝܘܬܐ. ܘܐܠܗܘܬܗ.
ܘܫܐܠ

ſit etiam de diſtinctione, & diſcrimine officiorum, nec non interpretationes, & de virtute Hymnorum.

Eliſæus Commentator confecit Commentarios in Iobum, & in Epiſtolas ad Corinthios, & tres ſequentes. Item (ſcripſit) de cauſa iudiciorum & teſtium, nec non gratiarum actiones, ac orationes.

Simeon Giarmachita commentatus eſt Chronicon Euſebij.

Surin Commentator ſcripſit de ſolutione opinionum Hæreticorum tam collatione Græci ſermonis, quã demoſtrationibus inueſtigatis.

Barhadbſciaba Harabita conſcripſit librum Theſaurorum tribus tomis, & diſputationes de omnibus falſis Religionibus, ac de illarum deſtructione, Eccleſiaſticam præterea (ſcripſit) Hiſtoriam, nec

ܘܠܟܠܬܐ ܕܒܝܬ ܕܡܘܕܘܪܘܣ
ܘܡܫܡܫܢܘܬܐ ܕܡܪܢܘܬܗ
ܐܘܪܫܠܡ . ܘܐܘܪܝ

ܡܫܝܚܐ ܡܫܡܫܢܐ ܚܒܝܒ ܗܘܐ
ܬ̈ܠܡܝܕܐ ܥܡܗ ܕܡܘܬܒܐ . ܘܡܐܡܪܐ
ܗ̇ܘ ܕܟܠ ܡܫܪܦܘܬܗ . ܘܟܠ
ܫܒܪ ܢܦܫܗ ܕܠܫܒܘܩ .
ܘܡܫܡܫܢܘܬܐ ܕܫܦܝܪ ܥܒ̈ܕܐ
ܕܒ̈ܢܝ ܐܢܫܐ ܟܠ .

ܡܢܘ ܬ̈ܠܡܝܕܐ ܐܝܟ ܠܗ . ܘܦܘܩ̈ܕܢܐ .
ܐܦ ܐܘ̈ܪܚܬܐ

ܦܠܘܓܐ ܗܘ ܡܕܒ̈ܪܢܐ ܘܡܫ̈ܠܛ
ܕܠܘܩܒܠ ܟܪ̈ܘܙܐ . ܘܕ̈ܒܪܢܐ
ܕܠܘܩܒܠ ܡܫܘܚܝ . ܘܟܠ ܡܕ̈ܒܪܢܐ
ܘܡ̈ܫܡܫܢܘܬܐ

ܫܪܝܢ ܡܫܡܫܢܘܬܐ
ܕܐܪܡܢܐ ܠܥܒܕܗ ܘܚܒܝܒ .
ܘܫܡܥܐ ܠܟܠ

non de causa Diodori, Commentatus est Marcum Euangelistam, & Dauidem.

Michæas Doctor confecit quinque causas Iudiciorum, & orationem de Cantropos, ac de Sbariesu Dalsum, Commentariosque in libros Regum filiorum Israël.

Cyri extant causæ, glossæ, & expositiones.

Paulinus composuit colloquia, & disputationes aduersùs pertinaces, disputationes contra Marcionem, & de fide, ac fidelibus.

Sergius Commentarios in Ieremiam

ܘܒܣܪܐ ܡܠܐ ܘܒܠܗܐ ܡܠܐ ܐܡܘ
ܡܘܕܠܐ ܕܡܩܕܫܐ
ܡܪܢ ܦܪܘܩܢܐ ܐܝܟ ܠܗܘ
ܕܡܫܡܫܝܢܘܬܐ ܕܒܝܬ ܠܐ. ܘܦܘܩܕ
ܠܢܛܪܬܐ ܕܐܝܟ. ܘܠܘܩܒܠ ܠܐ
ܡܢܘܬܐ ܕܒܪܝܫܝܬ
ܐܒܪܗܡ ܕܡܢ ܡܫܡܥܬܐ ܠܒܝܬ
ܠܩܘܡܐ ܕܠܢܛܪܬܐ. ܘܩܠܝܠܐ ܕܚܘܪܐ
ܠܒܢܝܗܘܢ. ܘܡܫܡܫܢܘܬܐ
ܕܐܘܪܚܐ
ܠܒܪܐ ܠܐ ܡܦܪܫܐ ܠܒܝܬ ܡܐܡܪܐ:
ܝܬܝܪ ܕܠܐ ܡܬܚܙܝܢܘܬܐ. ܘܡܦܪܫܐ ܐܘܦ
ܕܩܘܡܐ ܕܠܐ ܒܪܢܫܐ ܕܡܫܡܫܢܘܬܐ
ܝܚܝܕܝ ܡܠܟܐ ܐܝܟ ܠܗܘ
ܕܡܫܡܫܢܘܬܐ ܕܩܘܡܐ. ܘܡܢ ܦܘܩܕܢܐ
ܕܠܒ ܕܢܘܗܪܐ. ܘܠܐ ܡܫܡܫܢܘܬܐ
ܕܠܒܝܬܐ

miam diſpoſuit, & confecit, nec non in Ezechielem, & Danielem iuxta traditionem antiquorum.

Maris Perſæ extant Commentarij in Danielem, expoſitiones in Epiſtolas Acac, nec non (tractatus) contra Magos Niſibenſes.

Abrahamus Mahuzita edidit Epiſtolas conſolatorias, atque de cauſis omnium Feſtorum, nec non de ratione interpretandi.

Gabriel Cataria edidit orationē vnam de Vnione, & ſolutiones quæſtionum ſpectantium ad res fidei.

Iacobus Cletia confecit Commentarium in prouerbia, exercitationes Diodoritarum, & de fide Eccleſiæ.

Bar-

ܒܙܪܘܡܐ ܕܒܙܒܐ ܐܝܟ ܠܗܘ ܡܕܒܪܐ
ܚܝ ܕܡܬܚܫܢܐ ܕܒܪܝܐ. ܘܡܘܒܠܐ
ܠܒܪ̈ܝܬܐ ܫܘܝܐ. ܘܡܫܡ̈ܠܝܐ ܒܟܠ
ܠܘ̈ܩܒܠܐ.

ܒܒܝܬܡܫܐܠ ܗܘ ܒܪ ܒܘܪܟܐ
ܡܢ ܦܘܠܚܢܐ ܕܐܬܪ ܡܒܝܫ
ܦܘܠܚܢ ܡܝܬܪ̈ܐ. ܘܦܘܪܥܢܐ
ܕܐܬܡܣܩ̈ܬܐ.

ܕܐܝܬܐܝܠܐ ܕܡܬܒܥܝܢܘܬܐ ܗܝ
ܐܦܣܩܦܐ ܕܐܠܐܚ ܗܒܝܬ ܠܒܢܬܐ
ܕܢܚܬܐ. ܘܒܘ̈ܣܡܐ ܒܟܠ ܐܬܪ̈ܘܬܐ.
ܘܕܥܢܝ ܚ̈ܘܐܠܐ ܕܪܘܚܐ. ܘܕܐܡܝ̈ܢܐ
ܕܡܢܝܢ ܡܢܝܢ. ܘܐܝܟ ܠܗܘ ܡܘܒܠܐ
ܠܡܚ̈ܘܬܐ. ܘܡܐܡܪ̈ܐ ܥܡܩ̈ܬܐ
ܒܡܘ̈ܥܝܬܐ. ܘܐܝܟ ܠܗܘ ܥܙܝܙܐ
ܕܥܡ̈ܘܐܠܐ ܕܦܬܓܡܬܐ ܐܠܗܝܬܐ
ܕܡܢܢܐ ܕܡܢܝܢ ܐܚܢܢ ܕܠܥܠܡ.

ܥܘܠܡܢ

Barſuma Charcha edidit librum Nuncupatum de Regimine, nec non gratiarum actiones quamplures, conſolatorias Epiſtolas, & gloſſas varias.

Hebedieſu Barbahriz Metropolita Aſſyriæ ordinauit diuiſiones hereditatum, atque diſtinctiones officiorum.

Daniel Tobonita Epiſcopus Talah compoſuit librum Florum, Epiſtolas conſolatorias, interpretationes, ſolutiones quæſtionum Sacræ Scripturæ, nec non ænigmatum varijs de rebus. Extant etiam illius gratiarum actiones, & Orationes ligata Oratione. Ipſius quoque ſunt ſolutiones quæſtionum quinti voluminis Theologiæ D. Iſaaci Niniuitæ, & expli-

ܘܦܘܫܩ ܫܡܐ ܕܝܚܝܕܝܬܐ
ܐܒܪܗܡ ܡܫܬܥܝܢ ܕܒܝܬܐ ܗܝܡ
ܢܘܬܐ. ܘܡܬܒܐ ܕܦܘܫܩ ܡܡܠܠܐ
ܐܘܡܢܐ ܕܬܐܘܕܘܪܘܣ ܡܦܫܩܢܐ
ܐܝܟ ܡܦܪܫܢܐ ܦܠܝܓܝܢ
ܢܗܘܪܐ ܕܒܠܥܕܘܗܝ ܚܝܠܐ. ܘܐܘܪܚܬܐ.
ܘܒܠܥܕܘܗܝ ܠܟܗܢܐ. ܡܦܪܫ ܗܕܝܢ
ܢܘܗܪ ܒܗ ܡܫܘܕܥܢܐ
ܕܢܦܠ ܦܝܫ ܗܘܐ ܢܘܗܪܐ ܕܡܫܡܗܪܐ
ܕܡܠܟܘ ܕܡܫܝܚ. ܘܒܩܘܫܬܐ ܘܡܫܒܚܢܐ
ܐܫ̈ܒܚܢܐ ܕܟܠ ܕܡܫ̈ܒܚܢܐ ܒܟܝ̈ܢܐ.
ܘܐܝܟ ܠܗܘ ܢܘܗܪܐ ܕܦܠ̈ܓܘܬܐ
ܝܬܝܪܐ ܕܟܪܘܙܘܬܗ. ܘܦܘܫܩܐ
ܘܡܠܠܘܬܐ ܕܐܪܡܝܐ ܕܡܫܒܚܢܘܬܐ
ܪܒܐ
ܫܠܡܬ ܐܦܣܩܘܦܐ ܕܪܝܫ
ܒܫܡܐ ܗܘ ܐܘܪܫܠܡ. ܘܕܩܕܝܫܐ.
ܘܪ̈ܗܛܐ

cationes principiorum ſcientiæ.

Abrahamus Metropolita Baſſoræ compoſuit Epiſtolas, & librum de explicatione verborum obſcuriorum Theodori Commentatoris.

Ahub Catarita edidit elucidationes totius Noui Teſtamenti, nec non Pentateuchi, & omnium Prophetarum præter elucidationem Iudicum.

Denha edidit elucidationem omnium Pſalmorum Dauidis, conſolatorias, aliaſque elucubrationes de iudicijs Eccleſiaſticis. Dilucidauit præterea duos tomos Gregorij. Explicauit etiam Dialecticam magni Ariſtotelis.

Salita Epiſcopus Riſainæ compoſuit gloſſas, Epiſtolas conſolatorias,

ܘܪ̈ܓܠܘܬܐ. ܘܥ̈ܢܘܝܐ ܒܥܡ ܟܠܠܬܐ.
ܘܐܝܟ ܠܗ ܩ̈ܢܝܐ ܕܦܬܐܡܪܝܢ
ܠܐ ܐܢܫ ܘܩ̈ܢܝܐ ܒܥܘܡܩܬܐ. ܘܐܦ
ܘܩ̈ܢܝܐ ܕܠܐ ܡܬܢܦܫܬܐ. ܘܦܘܫܡ
ܠܬ̈ܠܐܝܢ ܒܥܘ̈ܢܝܬܐ

ܟܕܝܢ ܦܪܘܫܐ ܕܗܘܐ ܐܦܣܩܘܦܐ
ܕܦܘܠܘܣ ܪܘܡܝܢ ܗܝܡ ܕܝܥܬܐ ܘܐܝܟ
ܠܗ ܫܪܝܐ ܕܫܘܐܠ ܕܡܢܝܢ
ܡܢܝܢ

ܫܘܒܘܚܐ ܕܐܦܪܝܢ ܫܝܢ
ܡܡܠܠ ܫܦܝܘܬܐ. ܘܐܝܟ ܩܐ
ܟܡ ܡܬܦܢܝܐ. ܘܡܐܡܬܐ ܐܟܢܘܬܐ
ܘܠܘܩܒܠ

ܣܟܡܟ ܡܫܡܫܢܐ ܫܡܝܘܩܐ
ܘܡܕܝܢܐ. ܘܩ̈ܢܝܐ ܕܣܟܬܐ.
ܘܩܠܐ ܕܟܘܪܬܐ ܘܫܘܩܬܐ
ܟܣܐ ܗܘ ܟܪ ܠܡܢܬܢܐ ܐܝܟ

ܠܗ

Preces, Canones, atq; de causis. Eiusdem sunt capita, quæ metro decantantur ad portam Cancellorum, nec non capita soluta Oratione, & expositio duorum Hymnorum.

Babai Persa Episcopus Riuardscir composuit librum, in quo sunt solutiones variarum quæstionum.

Sciahduset Tirhan composuit Orationem de Synodis, nec non Epistolas, Canones, Oratiunculas, & glossas.

Habib Monachus composuit meditationes de regimine, (scripsit) de principijs scientiarum, nec non de componendis Hymnis, & Canticis.

Babai Nisibensis edidit Oratio-

ܠܗ ܡܬܐܡܪܐ ܘܓܪ̈ܐ. ܘܡܫܒ̈ܚܬܐ.
ܘܡܫܒ̈ܚܬܐ. ܘܡܬ̈ܪܘܡܡܢܘܬܐ.
ܘܡܬܪܘܒܬܐ

ܫܡܫܘܗܝ ܕܦܫܝܛܘܬܐ ܐܝܬ ܠܗ
ܠܟܠ ܚܕ ܕܠܐ ܦܘܠܓܐ. ܘܐܣܬܝܟܐ
ܕܠܐ ܫܘܚܠܦܐ. ܘܦܫܝܛܘܬܐ ܐܪ̈ܙܐ
ܕܡܠܟܘܬܐ

ܡܫܡܫܝܢ ܐܪ̈ܙܐ ܕܫܡܝ̈ܢܐ ܫܡܝܐ
ܠܟܠ ܕܡܬܪܚܡܢܘܬܐ. ܗܘ ܠܗܘܢ
ܕܡܫܡܠܝܘܬܐ. ܘܡܬܐܡܪܝܢ
ܘܡܬܐܡܪܝܢ ܠܓܪ̈ܐ

ܡܫܡܫܝܢ ܕܠܗܡܫܐ ܠܫܡܫܐ
ܡܬܐܡܪ̈ܐ ܒܓܒܝܢ ܠܗ

ܡܛܪܢ ܡܘܬ ܐܝܟ ܠܗ ܠܓܪ̈ܐ
ܘܠܦܠܓܘܬ̈ܝ ܦܘܫܩܐ

ܡܫܡܫܝܢ ܡܛܪܢܐ ܠܟܒܝ
ܡܬܐܡ̈ܪܐ ܕܡܬܐܡܪܘܬܐ ܘܐܝܟ ܠܗ
ܦܘܫܩ

nes, Epiſtolas, Cantica, Hiſtorias, adhortationes, ac de bonis moribus.

Simeonis Taibutæ extat liber vnus de Regimine, alius de Medicina, & explicatio Arcanorum Cellæ.

Ioannes Azrac Hirtenſis edidit librum adhortationum, librum directionis, & ducentas octoginta Epiſtolas.

Ioannes Dilumita confecit nouem Orationes.

Mariab conſcripſit vnam Epiſtolam, quam commentatus eſt Aphnimoran.

Ieſuphana Cataria confecit Orationes adhortatorias, explicationes

ܦܘܫܩܗ ܡܫܝܚܝܐ. ܘܐܦ ܗܘ
ܕܦܠܛܘܦܝ ܕܪܘܚ. ܘܐܝܟ ܠܗ
ܡܠܐܡܬܐ. ܘܐܬܩܝܡܬ ܡܠܐ. ܘܐܝܟ ܕܬܠܐ
ܒܗܝ ܒܒܬܘܠܘܬܐ. ܐܦ ܠܡܒܛܢܘܬܐ
ܣܠܝܩܬܐ ܕܠܐ ܠܐܒܐ ܒܥܛܐ
ܡܫܬܥܝܢ

ܒܟܝ ܗܦܟܐ ܕܡܕܒܪܢܐ ܠܥܠܡܐ
ܕܦܘܪܩܢ ܦܓܪܝܐ

ܡܫܡܠܝܐ ܕܬܘܕܝܬܐ ܗܝܟ
ܕܟܠܐ ܕܢܝܚ ܒܬܫܡܫܬܐ

ܡܢܟܝ ܥܘܒܕܐ ܠܡܪܢ ܕܗܠܝܢ
ܐܝܟ ܟܠܒܐ ܕܡܕܒܪܢܘܬܐ. ܘܩܫܝܐ
ܡܢ ܩܫܒܐ ܕܝܘܒܠܬܐ. ܘܐܝܟ ܕܬܠܐ
ܡܬܘܕܝܢܘܬܐ

ܘܥܠܝܟ ܒܬ ܦܬܓܡܐ ܥܒܕܐ
ܦܢܝܢܬܐ ܛܒܝܥܐ ܗܘܬ. ܗܝ
ܕܡܕܒܪܢܘܬܐ ܕܬܫܒܚܬܐ. ܘܢܗܝ ܡܟܠܐ.
ܘܐܝܟ ܕܬܠܐ

centenariorum, nec non librum de Philosopho Spirituali, Orationes, Glossas, Epistolas consolatorias, & dulcia cantica ordine Alphabetico.

Babai doctor Maariensium (edidit) librum de discrimine præceptorum.

Interpres Turcarum composuit librum de Horto voluptatum.

Sciubha Lmoran Saluchita edidit librum de partibus, item de determinatis scientiarum principijs, & Epistolas magnæ vtilitatis.

Ioannes Barfrangoie septem composuit tomos, vnum de erudiendis pueris, exercitationes, seu progymnasmata in vocabula, Epistolas,

ܘܐܓܪ̈ܬܐ. ܗܘ ܕܫܟܝܚ ܠܘܩܒܠ
ܕܡܠ̈ܟܐ. ܗܘ ܕܫܒܩ ܚܛ̈ܗܘܗܝ
ܕܡܪܫܐ. ܕܐܫ̈ܬܐ. ܘܕܫܘܡܠܝܐ.
ܐܝܟ ܠܗ ܟܠܒܐ ܕܫ̈ܘܐܠܐ

ܐܒܪܗܡ ܗܘ ܠܦܪܨܘܦܐ ܐܝܟ ܠܗ
ܫܡ̈ܝܐ ܡܫܬܟܠܦܐ

ܟܪܣܛܘܣ ܕܢܗܪܐܢ ܟܠܒܐ
ܗܘ. ܘܐܓܪ̈ܬܐ

ܢܦܩ ܫܡܫܐ ܡܢ ܐܝܠܘܬܐ ܫܒܩ
ܘܢ̈ܫܐ. ܘܐܦܓ̈ܪܐ. ܘܪ̈ܫܐ.
ܘܐܘ̈ܠܝܬܐ. ܘܡܟ̈ܐܒܐ ܕܓܢܒܐ
ܦܠܐܬܢܐ

ܐܝܟܘܢ ܕܐܡܪ ܗܘ ܟܠܒܐ ܗܢܐ
ܠܘܩܒܠ ܦܠܘܩ̈ܠܐ. ܘܟܠܒܐ
ܕܠܘܩܒܠ ܡܫ̈ܬܐ. ܘܐܫ̈ܬܐ
ܐܘܢ ܕܠܐ ܪ̈ܟܢܝ. ܘܢܠܟܝܗ
ܕܡܠܐܟܐ. ܘܡܠܐܟ̈ܝܐ ܕܠܐ ܪ̈ܘܚ
ܟܪ̈ܘܡܐ

las, & quem compoſuit contra falſos cultus, & quem de ſeptem oculis Dòmini, dè cingulis, & de perfectione, extatque eius liber de quæſtionibus.

Abrahamus Natpharia varias edidit compoſitiones.

Gregorius Monachus vnum compoſuit librum, nec non Epiſtolas.

Akebſceṁa edidit adhortatiónes, Epiſtolas cònſolatorias, Gloſſas, capita, Aenigmata, & Prouerbia modo, ſeu ſtilo problematico.

Ahuemeh compoſuit librũ vnum aduerſùs Philoſophos, & librum aduerſùs Magos, præterea deffinitiones variarum rerum, librũ de Dialectica, Orationem de compoſitione

Per-

ܡܢܘ̈ܬܐ. ܗܘܿ ܕܐܝܬ ܒܠܥܕܘܗܝ ܦܠܓܐ
ܠܐ ܦܠܓܐ ܒܬܪ̈ܝܢ ܡܬܐܡܪ̈ܢܐ.
ܘܒܬܪܐ ܚܕ ܕܠܐ ܢܦܠܐ. ܘܒܪܢܫܐ
ܠܐܠܗܐ ܐܬܚܘܝ. ܘܐܝܟ ܒܗ ܐܦ
ܠܦܪ̈ܨܘܦܐ ܒܐܠܗܘܬܐ ܘܒܐܢܫܘܬܐ
ܡܫܬܘܕܥܐ

ܐܟܪܙܘ ܒܪܘܡܢܝܐ ܣܓܝ
ܒܬܪܐ ܕܡܬܝܠܕܘܬܐ. ܘܦܘܫܩܐ ܓܝܪ
ܕܐܟܐ ܡܬܚܫܒ. ܘܕ̈ܝܢܐ ܕܟܠ
ܡܘܗܒ̈ܬܐ. ܘܒܬܪܐ ܕܐܘܪܚ ܠܠܒܐ.
ܘܐܦ ܡܬܐܡܪ̈ܐ ܕܠܐ ܐܝܬܝܘܬܐ.
ܘܐܠ̈ܗܐ ܡܫ̈ܬܠܡܢܐ ܕܠܐ ܡܬ̈ܒܥܝܢ
ܡܬ̈ܒܥܝܢ ܠܟܠܗ

ܢܫܡܥ ܒܗܘܢ ܗܟܢ ܗܘܐ ܒܬܪܐ
ܕܦܠܓܘܬܐ ܠܐ ܗܘܬ ܒܗ. ܗܘܿ ܕܕ̈ܝܢܐ
ܒܐܬ̈ܪܐ. ܘܡܬܐܡܪ̈ܐ ܕܫܘܘܕ
ܐܬ̈ܪܗ.

ܡܟܝܠ

Perſonarum, Orationes duas, an voluntas poteſtatem habeat in naturam, librum vnum de Anima, & homine Microcoſmo, demum varia documenta elegantiſſimo & concinno ſtilo

Abrahamus Bardaſcenadad compoſuit librum Adhortationis, Expoſitionem Abbatis Marci, diſputationes aduerſùs Iudæos, librum de via regia, Orationes de pœnitentia, & Epiſtolas varias de diuerſis rebus.

Ieſus Buchat edidit librum, qui nuncupatur, *De hoc omni*, & illum, qui eſt de iudicijs Eccleſiaſticis, ac Tractatus de dignoſcendis Aërum qualitatibus,

ܡܪܢ ܝܫܘܥ ܕܚܝ ܠܥܠܡ
ܕܒܗܪܐ ܗܘܝܬ ܦܬܓܡ̈ܝܗܘܢ
ܐܠܗܝ̈ܘܬܐ. ܘܦܪܨܘܦܐ
ܕܡܠܟܘܬܐ. ܘܟܘ̈ܡܪܐ ܥܡ ܐܒ̈ܗܬܐ.
ܘܐܝܟ ܗܘ ܡܐܡܪ̈ܐ ܕܡܫܝ̈ܚܬܐ.
ܘܟܝܢܐ ܗܘ ܕܝܠܝܕܘܬܐ ܕܒܪܐ ܟܘ
ܐܝܟ̈ܢܬܐ ܕܠܐ ܡܝ̈ܬܐ ܘܐܦ ܗ̈ܠܝܢ
ܐܒܪܗܡ ܒܪܘܚܦܘ ܟܒܝܪ
ܦܘܩܕܐ ܕܐܥܩ̈ܪܬܐ
ܠܟܗܢ̈ܘܬܗ ܗܘܝܬ ܟܠܒܐ
ܕܡܪܢ ܦܪܝܘ ܕܘܠܟܘܗ
ܦܘܠܚܢܗ ܗܘܝܬ ܐܪܥܐ ܟܠܗ̈ܐ
ܕܡܘܟܐ ܘܡܫܒܚܘܕܘܬܐ.
ܟܕ ܡܫܝܚ ܡܢܐܡܝܢܐ ܗܘܝܬ
ܟܠܒܐ ܟܠܡܢ ܗܘ̈ܟܠܐ
ܐܬܘܪ̈ܗܘܢ ܒܪܘܟܠܝܢ ܟܒܝܪ
ܟܠܒܐ ܕܐܗܘܠܟܘܢ. ܘܐܝܟ ܟܘ
ܐܦ

Iesus Dnahliabbesra composuit tomos tres de Historia Ecclesiastica, Expositionem in Dialecticam, Epistolas consolatorias, Glossas, Sermones metricos, librum de castitate, in quo historias congessit omnium Sanctorum, & fundatorum.

Abrahamus Barliphe confecit expositionem officiorum, seu ministeriorum Ecclesiasticorum.

Alexander composuit librum solutionis erroris Iuliani,

Publius duos scripsit libros de sacrificio Missæ, & commemoratione.

Hebedmessia Hirtensis edidit librum omni eruditione refertissimum.

Theodorus Barchuni confecit librum scholiorum, Historiam Eccle-

ܐܦ ܐܠܗܘܬܢܝܬܐ. ܘܡܠܦܢܘܬܐ.
ܘܟܘ̈ܡܪܐ

ܚܕܝܢ ܡܫܘܚ ܒܪܕܡ̈ܝܐ ܕܒܢܝ
ܠܐܘܪܫܠܡ ܐܦ ܠܓܠܝܠܐ

ܐܝܪܐܘܗ ܡܢ ܐܘܪܫܠܡ. ܘܒܓܠܝܠܐ
ܕܦܘܫܩ ܗ̈ܕܡܐ

ܒܗܪܐܝܠܐ ܕܟܝܪܐ ܟܕܝܗ ܠܥܡ̈ܡܐ
ܗܘܠܝܘ̈ܬܗ ܘ ܕܟܠܗܘܢ ܒܐ̈ܢܫܝܢ
ܘܦܓ̈ܪܝܢ ܒܫܘܒܚܐ ܒܡܚܝܠ
ܕܐܠܗ

ܡܘܫܐ ܕܙܪܡܐ ܩܕܡ ܦ̈ܠܚܐ
ܕܡܙܡܝܢ ܕܥܒܪܬܐ. ܘܐܝܟ ܠܗܘ
ܬܘܕܝܬ ܒܢ̈ܘܡܐ. ܘܡܚܘܕܟܘܢ
ܕܟܢ̈ܫܬܐ. ܘܐܬܪܒܝܬܐ ܕܡܪܢ ܟܘܠܐ
ܗܘ̈ܢܐ ܕܟܡܐ ܐܘܟ ܘܡܕܝܢ̈ܬܐ.
ܘܐܬܪܘܗܝ ܕܡܢ ܟܠܗ ܥ̈ܡܡܐ ܕܐܪܥܐ
ܕܟܘܟܒܐ ܢܗ̈ܝܪܐ

ܡܕܝܢ

Ecclesiasticam, Documenta, & Epistolas consolatorias.

Hebediesu Baracre confecit glossas, scripsitque de Causis.

Andreas composuit glossas, nec non librum de ratione punctandi.

Gabriel Basrensis omnium Synodorum Canones in duos congessit tomos addita ipsius inuestigatione.

Ioannes Giarmachita composuit capita de lectione scientiarum, nec non de institutione Tyronum, breue Chronicum, Historiam D. Cudæ Houoi cum eius oratione, & colloquijs.

Abrahamus Bethale disputationem (edidit) aduersùs Mahometanos.

ܡܕܢܚ ܡܫܡܫܢܘܗܝ ܐܦܣܩܘܦܐ
ܕܡܫܝܚܐ ܕܠܐ ܢܣܒ ܡܘܪܐ
ܠܡܫܡܫܬܐ ܕܩܢܝܢ ܠܗ ܘܠܐ
ܠܗܘܢܐ ܕܡܕܒܪܢܘܬܐ

ܡܫܡܫܝܢ ܕܡܠܟܗ ܕܪܘܡܬܐ ܐܝܟ
ܠܗܘܪܐ ܕܫܝܢܐ. ܘܕܬܫܡܫܬܐ ܠܗܘܢ
ܕܒܝܬ ܡܘܬܒܐ ܕܩܕܝܫܐ
ܘܩܕܝܫܘܬܐ

ܐܟܠܘܣ ܚܝܠܐ ܕܫܘܪܝ
ܚܕܝ ܒܥܠܡܗ. ܠܘܬ ܘܕܢܚܐ
ܗܘ ܕܠܡܫܠܡܘ ܦܘܩܕܢܐ. ܘܡܫܡܫܢܐ
ܐܝܟܢܐ ܡܘܬܒܢܐ

ܥܠܝܗ ܚܕܝ ܕܡܠܟܐ ܪܒܐ
ܕܦܘܪܩܢܐ. ܘܫܡܫܘܬܐ.
ܡܫܝܚܐ ܕܫܡܝܐ ܐܝܟ ܠܗ
ܘܫܡܫܘܬܐ ܚܕܐ ܕܦܘܪܩܢܐ
ܕܡܫܡܫ ܚܕܝ ܠܐܠܗܐ ܠܐ
ܡܫܡܫܢܘܬܐ

Salomon Episcopus Hadatæ, quæ est ad latus vrbis Mausal, confecit Historias, & de pœnitentia Monachali.

Iesudad Diladructa dilucidauit nouum Testamentum, & libros de iudicijs compendioso sermone.

Abunuh eodem quoque tempore confecit refutationem Alcorani, & disputationem illam aduersùs Hæreticos, aliasque elucubrationes perutiles.

Candius confecit ingens volumen disputationum, & professionem Fidei.

Ioannis Niniuitæ extat vnus tomus disputationum.

Dodiesu composuit commentarium

ܡܫܡܠܝܘܬܐ ܠܡܫܝܚܘܬܐ. ܘܠܫܦܝܪ܆
ܒܠܒ̈ܫܐ . ܘܒܪܐܫܝܬ ܒܛܠܛ
ܦܠ̈ܓܘܗܝ ܦܫܝܛ ܗܘܐ
ܡܘܪܡܝܘܬܗ ܕܒܝܬ ܦܘܫܩܐ
ܘܡܫܒܚܘܬܐ. ܘܐܪ̈ܙܐ . ܘܡܠܐ ܕܡܠܝܐ
ܘܕܝܢܚܝܢܐ . ܘܫܡܠܫܠܝܢܘܬܐ
ܕܦܘܠܘܣ
ܫܡܥܘܢ ܒܪ ܝܘ̈ܢܐ ܕܒܝܬ܆
ܟܐܦܐ ܕܐܦܝܣܩܘ̈ܦܐ.
ܡܫܝܚܐ ܐܒܐ ܗܘܝ ܕܒܡܫܘܚܬܗ
ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܡܫܡܠܝܐ
ܡܢܗ ܐܬܐ ܢܣܒܘܬܐ ܕܪܝܫܐ
ܕܐܝܟ ܡܫܡܫܢܐ. ܘܐܝ̈ܬܝܐ ܦܬ̈ܝܐܐ
ܦܪܝ ܠܠܐ ܘܒܪܐ ܘܦܪܝ܆
ܟܡܘܢܝܚܘܢ ܠܗܘܢܐ ܦܣܝܪ
ܟܐܒܐ ܘܡܫܟܢ ܡܒܝܢܘܬܐ
ܐܝܟ ܐܢܘܢ ܕܦܩܪܘܢ ܫܒܘܪ ܡܐܡܪ̈ܐ
ܕܒܘܝܐܐ

tarium admirabilem in Danielem; libros verò Regum, & Ecclesiasticum tribus tomis commentatus est.

Cyriacus confecit expositionem Fidei, seu Symboli, Sacramentorum, nec non causam Natiuitatis, & Epiphaniæ, commentatusque est Apostolum.

Simeon Bartabohe confecit Ecclesiasticam Historiam.

Messias Zacha conscripsit item exactissimam Ecclesiasticam Historiam.

Maratchen Monachus confecit disputationem *Fratris sapientis*, pluresque Epistolas de regimine, alijsque.

Georgius Nasraia edidit librum de obedientia.

Enos quoque Pairuz Sabor (edidit) Orationes consolatorias, &

ܒܘ̈ܟܪܐ ܘܡܫܪܝܬܐ
ܒܗܘ ܦܪܨܘܦܐ ܐܝܟ ܕܠܗܘ ܡܬܚܙ̈ܝܐ
ܕܠ̈ܐ ܗܡܫܬܡܫܢܘܬܐ. ܘܒܠܘܡܫܡܠ̈ܝܐ
ܡܫܡ̈ܫܢܐ. ܘܒܠܘܡܫܬܡܠ̈ܝܐ
ܡܬ̈ܥܡܠܢܘܬܐ. ܐܦ ܚܝ̈ܠܐ ܡܘ̈ܬܢܐ
ܕܢܣܒܬܘܢ ܠܟܦ ܡܢܝܚܝܢ.
ܘܗܘ ܦܩܕ ܡܢ ܗܠܝܘܢ ܕܒܬܪܐ
ܕܡܠܟܝܢ ܘܕܡܝ̈ܢ
ܕܢܐܬܐ ܕܪܚ ܒܝܬܐ ܕܒܝ
ܡܐܡܪ̈ܐ ܕܒܘܡܒܠܐ ܒܝܬ ܡܪܗܘܢ.
ܘܒܘܡܒܠܐ ܡܫ̈ܬܡܢܐ. ܘܗܝ̈ܟܠܐ.
ܘܦܠܚܝܐ
ܐܒܪܗܡ ܒܪ ܡܪ̈ܝܐ ܗܘ ܠܐܘ̈ܢܓܠܐ.
ܘܒܗ̈ܢܐ. ܘܡܐܡܪ̈ܐ ܐܒܗ ܡܕܠܦܢܘܬܐ.
ܘܐܢܫܐ ܕܒܘܡܒܠܐ ܚܫܒܢ
ܢܬܒܪܐ ܠܐ ܕܒܝ ܠܣܪܥܐ
ܗܘ ܕܒܘܡܒܠܐ ܗܘܝ̈ܢܐ. ܘܡܫ̈ܡܫܢܐ
ܘܟܢ̈ܫܐ

id genus.

Bud Peridiotæ extant orationes de fide, nec non aduersùs Manichæos, & aduersùs Marcionistas; prætereà quæstiones Græcas nuncupatas *Alpha Mighin*. Interpretatus etiam est ex Indico idiomate librum Calaileg, & Damneg.

Daniel Resaina edidit tractatus contra Marcionistas, Manichæos, Hæreticos, & Chaldæos.

Abrahamus Barcadadhe composuit Glossas, Epistolas consolatorias, Orationes, & Documenta, item Epistolam contra Scisbân.

Natanaël confecit disceptationē aduersùs Surianos, seu Iacobitas,

ܘܒܢ̈ܝܬܐ. ܘܡܫܝ̈ܚܝܐ. ܘܠܡܘܪ
ܕܝܘܡ

ܘܐܠܗܘܢ ܐܢܫ ܡܥܒܕܢܐ
ܡܫܠܡܢܘܬܐ ܕܦܘܠܚ ܗܘ. ܘܬܠܡܝܕܐ.
ܡܩܪܒܢܐ. ܘܩܛܠܐ. ܘܐܘܪ̈ܚܬܐ
ܐܢܐ ܡܬܝܒܐ ܗܘ ܕܠܒܝܫܐ
ܐܦ ܡܘܬܐ.
ܡܫܬܘܫܛ ܕܠܒܝܫܐ ܗܘ ܡܬܠܒ̈ܫܐ
ܐܚܕܐ. ܘܬܘ̈ܬܐ
ܐܬܐ ܢܬܚܙܐ ܐܢܫ ܠܗ ܡܫܬܐ
ܕܦܬܚܐ ܕܠܒܘ̈ܫܐ.
ܥܠܡܘܢ ܐܢܫ ܠܗ ܕܟܝܢ ܡܫܬܐ
ܕܡܥܒܕ ܐܢܫ ܠܗ ܡܬܠܒ̈ܫܐ
ܘܡܫܝܚ ܡܫܡܥܢܐ ܢܛܘܪ ܥܕ
ܡܫܬܐ ܕܡܫܬܘ̈ܫܛܢܘܬܐ
ܐܢܐ ܗܘ ܗܒ̈ܠܐ ܐܢܫ ܠܗ ܡܫܬܐ
ܕܦܘܬܐ ܡܩܫܬܐ

ܡܪܢܘܬܐ

Manichæos, Canathæos, Mandaræos; ad hæc elucidationem in Dauidem.

Elisæus Barsabita commentatus est Dauidem, (scripsitque) de varijs opinionibus, nec non Aenigmata, & Parabolas.

Abrahamus Catina scripsit de opinionibus, varijsque quæstionibus.

Simeon Curdlahnia composuit Orationes simul, & Glossas.

Abbatis Iazidad extat liber inscriptus *Excerpta*.

Barsahac composuit vnum librum.

Damnis extant quædam Orationes.

Susai Sciusciania disposuit librũ de gratiarum actionibus.

Abrahami Sabæ extat variarum quæstionum liber.

Gre-

ܐܒܗ̈ܬܐ ܥܡ ܕܡܘܡܬ̈ܐ ܢܓܘܪܐ
ܕܠܘܩܒܠ ܒܠܘܚ̈ܝ ܕܝܬ̈ܩܐ.
ܘܐܚ̈ܘܬܐ ܕܒܝܬܐ . ܘܒ̈ܢܝܐ ܒܗ
ܐܘ̈ܓܫܐ. ܘܐܬܒܢܝܬ ܐܢܫ ܒܗ
ܕܡܘܡܬ̈ܐ. ܘܢܣܒ ܟܠܗ
ܐܣܛܘܟ̈ܣܐ . ܘܟ̈ܠܠܬܐ ܕܒܪ̈ܝܬܐ.
ܘ̈ܠܠ. ܕܐܬܝܗܒܘ ܒܒܪ̈ܝܬܗܘܢ
ܟܕ ܫܬܘܝܐ ܦܪܝܫܐ ܥܡ ܟܠܗܝܢ
ܕܐܣܛܘܟ̈ܣܐ. ܘܟܠܗ ܕܠܘܩܒܠ
ܡܓ̈ܙܡܐ ܕܟ̈ܝܢ ܘܠܦܢܝܢܘ
ܕܐܪܥܘܬܐ
ܡܫܡܫ ܐܘܪܚܐ ܐܢܫܝܢ ܥܠ
ܐܢ̈ܫܐ. ܘܦܪܘܩܗܘܢ
ܗܝܟܢ ܦܪܨܘܦܐ ܐܦ ܗܘ ܟܕ ܒܝܬ
ܡܛܠܟܘܬܐ ܕܐܢ̈ܫܐ
ܐܬܐ ܥܡ ܠܘܩܒܠ ܡܫܝܚܐ
ܡܠܟܐ. ܘܠܘܩܒܠ ܦܪܨܘܦ ܗܘ
ܕܡܠܟܐ

Gregorius Susastra composuit librum aduersùs omnes falsas religiones, demonstrationes geometricas, Epistolas consolatorias, Glossas, Historiam Abrahami Susastræ, Ecclesiasticæ Historiæ librum vnum, de causis festorum, & Cantica, quæ incipiunt: *Parati estote operibus vestris*.

Barsohde Carcaia composuit Historiæ Ecclesiasticæ librum vnum, & librum alium contra Magos sequaces doctrinæ Zoroastri.

Iacobus Edessenus scripsit Annales, & Chronicon.

Simeon Barachia confecit quoq; Annales.

Ara compoſuit librum contra Magos, & contra Bardaisanē alium, inscrip-

ܕܦܛܝܪܐ ܡܫܝܚܝܬܐ. ܘܫܘܒܚܐ
ܕܡܫܒܚܐ ܦܐܘܪ
ܟܕ ܕܗܘܫܥ ܫܒܩ ܗܘܐ ܠܥܘܠܐ
ܕܒܢܝܐ ܐܬܩܝܡ ܦܓܪܗ ܡܢ ܩܒܪܐ.
ܘܐܣܪܝܢ ܕܠܥܡܠܐ ܦܩܪܘܗܝ
ܗܪܛܝܩܐ
ܕܒܐܝܬܝܐ ܟܕ ܡܟܪܙ ܫܡ
ܐܠܫܘܫܒܝܐ ܕܦܘܩܕܢܐ ܐܠܗܝܐ
ܦܓܪܝܗ. ܘܡܫܒܚܐ ܕܦܘܫܩܐ
ܕܢܘܗܪܗܘܢ
ܐܟܢ ܙܡܝܪܐ ܙܕܩ ܠܫܘܒܚܬܐ
ܠܡܟܢܘܬܐ ܕܢܣܒܬ
ܟܕ ܕܡܟܠܐ ܫܡ ܡܢ ܐܠܡܬܐ
ܕܡܫܥܒܕܐ ܠܟܘܠ ܥܡܡܐ
ܘܫܡܥ ܟܕ ܐܒܗܬܐ ܫܡ ܡܫܝܚܐ.
ܐܘܗܘܐ. ܘܫܘܐܠܐ ܕܒܐܬܪܐ. ܘܩܕܡܬ.
ܘܦܘܠܚ ܡܫܝܚܘܬܐ

ܡܕܝܢ

inſcriptum de Scarabæis, nec non & librum, quem compoſuerat Phakur.

Bardukſin conſcripſit aduerſùs Chaldæos duos tomos in vnum congeſtos librum, & alium contrà Phaphronem Hæreticum.

Daniel Barmariam edidit Eccleſiaſticam Hiſtoriam quatuor comprehenſam tomis, & librum expoſitionis Chronici.

Zachæus Supania compoſuit admirabilem demonſtrationem de Mundo.

Bardaknana ſcripſit orationes ligata oratione ad mœſtos.

Ioannes Barabgore compoſuit Canones, Admonitiones, & quæſtiones Eccleſiaſticas, nec non iudicia, & de hereditatum diuiſione.

Dauid

ܡܪܢ ܕܗܘܐ ܗܘ ܕܒܫܡܗ ܪܒܝܢ
ܚܝܝܢ ܡܬܡܛܝܢ ܟܠ ܡܘܗ̈ܒܬܐ
ܕܡܠܟܘܬܐ. ܘܟܠ ܫܘܒ̈ܚܐ ܕܐܝܬ̈ܝܗܘܢ
ܘܠܥ̈ܠܡܝܢ

ܡܘܫܐ ܐܣܛܘܢܐ ܚܝܝܢ ܐܦ ܗܘ
ܒܪ ܡܡܣܟܢܘܬܐ

ܐܦ ܡܘܫܐ ܒܪ ܥܡܪܡ
ܐܣܛܘܢܐ ܕܐܡܬܗ

ܒܪ ܕܘܟܠܐ ܚܝܝ ܠܡܫܡܫܘܬܗ
ܡܫܒܚܐ ܡܢ ܒܬܘ̈ܠܐ ܫܦܝܪܐ
ܘܫܘܟܒܪ ܠܒܝ ܐܫܐ. ܘܡܪܘܐܬܐ.
ܘܚܪܐܡܠ

ܟܠܗ ܕܐܝܟܢ ܪܒܝ ܐܠܗܐ
ܦܠܚ̈ܝܬܐ ܒܡܫܘܚܬܐ. ܘܒܫ̈ܘܠܐ
ܚܘܪ ܐܘ̈ܬܝܬܐ. ܘܡܟܦܫ ܒܪܘܚܐ.
ܘܐܘ̈ܪܚܬܐ

ܒܠܚܘܕ ܐܣܛܘܢܐ ܕܫܪܪܐ
ܘܡܠܦܢܐ

Dauid Bethraban confecit tractatus de metiendis Climatibus, & de variatione dierum, & noctium.

Ioannes Estunoio cõfecit Grammaticam.

Ioannes quoque Barchamis Episcopus Tamnun similem (confecit.)

Barbahlul composuit Lexicon ex multis congestum libris, & ex Iesu Barali Medico, Maruazita, & Gabriele.

Elias Danbar composuit tres tomos Carminum, Epistolas consolatorias, Apologiam, & Glossas.

Hananiesu Episcopi Hirtensis

ܘܦܬܓܡܐ ܕܝܢ ܕܡܪܩܘܣ ܐܝܬ ܠܗ
ܡܬܘܐܬܐ ܕܪܘܚܐ . ܘܡܫܩܠܬܐ ܐܟܚܕ
ܠܗܘܢ ܝܡܐ
ܐܟܘܬ ܐܣܟܠܬܐ ܗܟܢ ܠܡܫܩܠܬܐ
ܘܠܐ ܡܬܟܣܝܢ ܕܡܬܦܫܩܢ ܠܐ
ܐܠܦܐ ܟܢܘܫܐ ܡܘܬܒܐ ܐܝܟ
ܡܫܟܚܝܢ
ܠܟܠ ܕܝܢ ܟܠܗܘܢ ܢܟܝܢ ܟܢܘܫܬܐ.
ܘܡܠܐܟܝܐ. ܘܡܛܠ ܠܐ ܡܣܝܒܘܬܐ
ܘܡܠܟܘܬܐ. ܘܠܐ ܐܪܙܐ ܕܝܠܢܐ
ܠܟܠ ܡܢ ܡܫܟܚܐ ܢܫܒܩ
ܘܢܟܢܝ ܦܫܩ ܕܡܬܬܠܐ. ܘܥܬܐ ܠܐ
ܕܝܬܝܢܐ. ܘܡܠܟܝܐ ܡܢ ܡܫܡܫܢܘܬܐ
ܘܡܢܟ ܕܝܢ ܟܠܝܘܡ ܗܟܢ ܟܠܒܠܐ
ܪܒܐ ܕܡܫܡܫܢܐ. ܘܗܘ ܠܘܬ ܕܡܥܡܪܢܐ
ܗܘܦܟܐ . ܘܐܝܟ ܗܘܦܟܐ ܕܕܝܪܘܬܐ
ܠܟܠ ܗܟܢܐ ܡܢ ܦܪܘܫܘܬܐ
ܕܝܘܕܐ

cognomento Barſaraſui extant quæſtiones in Scripturas, vocabularia, & Gloſſæ.

Abzud Scholiaſtes edidit demõſtrationes de varijs rebus diſpoſitas ordine Alphabetico ad amicum quendam nomine Curtam.

Elias Barcnus confecit benedictiones, & orationes, diſſeruitque de vſu Pſalmorum, & de Sacramentis Eccleſiæ.

Elias Antiquus ordinauit & confecit deciſiones iudiciorum, & quæſtiones Eccleſiaſticas, inſtitutioneſq; Grammaticales.

Ioannes Barcaldun compoſuit ingens illud volumen inſcriptum *Buſania*, nec non illud aliud nuncupatum *Pulchritudo Pulchritudinum*, demum Mercaturam Monachatus.

Elias Barſciania Metropolita

ܕܪܘܚܐ ܗܟܢ ܡܫܒܚܘܬܐ ܕܐܒܗ̈ܬܐ.
ܘܡܐܡܪ̈ܐ. ܘܬܘܪ̈ܓܡܐ.
ܘܐܪ̈ܟܒܐ ܠܡ̈ܠܐ ܕܡܫܒܚܝܢ
ܦܫܩܗ ܕܚ̈ܝܐ ܒܐܢ̈ܫܐ. ܘܐܚ̈ܪܢܝܬܐ
ܕܠܐ ܟܠܐ ܢܩ̈ܦܝܢ ܣܒܠܝܘܣ
ܘܐܪܝܘܣ

ܒܫܘܒܚܐ ܕܡܫܝܚܐ ܗܟܢ
ܠܡܠܐ ܕܠܐ ܕܡܝܘܬܐ

ܡܘܗܒܐ ܪܘܚܢܐ ܗܟܢ ܗܘܐ ܠܡܠܟܐ
ܕܒܫܡܝܗ ܡܫܠܡܝܢ

ܘܫܠܝܗ ܘܪܡܙܗ ܒܒܫ ܡܠܐܟ̈ܐ
ܒܪܐ ܕܡܬܩܢܐ

ܒܫܘܐܠܐ ܡܒܩܒܠܐ ܒܓܒ
ܠܡܠܟܐ ܕܫܡܐ ܡܘܩܪܐ ܒܡܠܐܟ̈ܐ
ܐܬܟܠ ܒܡܘܗܒܬܐ. ܘܡܠܦ̈ܢܘܬܐ.
ܕܩܘܫܬܐ

ܒܟܪܝܠܐ ܐܦܣܩܘܦܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ
ܒܓܒ.

Sobæ conſcripſit Annales, Orationes, Grammaticales inſtitutiones, ac quatuor libros continentes Deciſiones Iudiciorum Eccleſiaſticorum, & Epiſtolas omnis generis argumenti, Syriacè, & Arabicè.

Behieſu Camulia compoſuit librum de ſtatu Monachali.

Moyſes Carachia compoſuit librum de ſuo nuncupatum nomine.

Ioannes Hermes edidit Tractatus Ligata oratione.

Emanuel Doctor confecit librum de Opere ſex dierum menſurato carmine, Documenta, & Gloſſas.

Gabriel Epiſcopus Dasbuchuſt

ܒܝܕ ܡܫܘ̈ܚܬܐ. ܘܡܠܦ̈ܢܘܬܐ
ܘܕܝܢܐ. ܘܐܘܩ̈ܝܡܬܐ. ܐܦ ܟܘ̈ܡܪܐ
ܫ̈ܠܝܛܘܗܝ ܕܡܟܪ̈ܟܢܐ. ܘܕܫ̈ܡܫܢܐ
ܘܕܚܣܝܐ. ܘܕܡܘܠܟܐ. ܘܕܢܙ̈ܝܪܐ.
ܘܕܐܦܣܩ̈ܘܦܐ. ܘܕܡܝܛܪܦܘܠܝܛܐ.
ܘܕܐܦ ܛܘܪܝܢ.
ܘܕܡܢ̈ܐ ܕܡܠ̈ܟܐ ܡܘ̈ܬܒܐ ܕܫܡܫܘ
ܡܘܫܛܝܛܝܒܘܗܝ. ܘܠܐܘܢ
ܘܐܐܘܕܫܡܫ ܗܘ ܙܒܢܐ
ܫܘܬ̈ܦܘܗܝ ܕܡܕܒܚܢܐ. ܗܢ
ܕܐܬܚܫܚ. ܘܕܟܪ̈ܘܙܘܬܐ. ܘܕܡܪܝ ܐܒܐ.
ܫܪܒ̈ܐ ܐܠܐ. ܘܕܫܘܫܦܐ. ܘܗ̇ܢ
ܕܫܘܟܠܠܗܘܢ. ܗ̇ܢܝܢ ܐܢܫ
ܕܛܠܡܠܐܢܫ. ܘܕܫܘܫܛ ܒܪܘܡܝ.
ܘܡܘܫܢ. ܘܕܡ̈ܐܐ ܕܫܒܒܘܗܝ ܘܕܫܘܫܛ
ܒܘܒܠܐ ܡܛܦ̈ܘܬܟܠ
ܕܦܪܨܐ. ܘܒܥܒܕܐ ܫܘܫܠ.
ܫܒܝܥܝܬܗ

confecit Quæſtiones, Documenta, Diſputationes, Gloſſas, & Epiſtolas conſolatorias.

Synodi Occidentalium, Apoſtolorum, Nicæna, Byzantina, Gangrenſis, Epheſina, Chalcedonenſis, & Antiochena.

Iudicia, ſeu ſtatuta Imperatorum Græcorum Conſtantini, Leonis, & Theodoſij magni.

Synodi Orientalium, nempe Iſaaci, Barſomæ, Marabæ, Ezechielis, Ioſephi, & Ieſuiab; nec non Synodus Timothei, Ioſue Barnun, & Ioannis.

Conſtitutiones quoque Simeonis, & Ieſu Buchat Metropolitanorum Perſidis, & Hebedieſu, &

ܘܠܐܦܘܪܣܘ ܡܢ ܡܫܬܡܫܢܘܬܗ
ܕܐܬܪ. ܘܐܬܬܡܪ ܦܠܓܘܬܗ ܕܟܘܠܗܐ
ܕܠܐ ܡܬܚܙܝܐ ܡܦܩܢܐ ܕܥܠܡܐ ܘܐܢܫܐ
ܘܠܐܟܠܐ ܡܫܬܘܕܥܐ ܡܢܩܝܐ.
ܘܐܪܥܐ ܘܠܐܟܠܐ ܕܥܘܠܐ ܕܦܫܝܛܐ
ܒܪܥܝܐ
ܐܝܟ ܠܡ ܡܫܪܐ ܕܠܐ ܡܬܦܢܝܢ
ܡܢܗܘܢ ܡܫܬܘܬܐ ܕܫܘܘܕܥܗܘܢ. ܘܡܬܠܐ
ܕܡܬܩܘܪܒܬܐ. ܘܡܬܠܐ ܕܠܐ ܡܬܚܙܝܢܐ.
ܘܐܝܟ ܠܡ ܠܗܘ ܠܡܫܬܘܬܐ ܕܢܬܩܦܢ
ܡܛܠ ܡܢ ܡܠܬܐ. ܗܟܢܐ ܡܢ
ܢܬܠܘܢ ܕܡܬܒܥܝܢ ܒܡܫܬܘܬܐ
ܠܐܢܫ ܕܦܪܘܣܘܬܐ
ܠܐܟܠܐ ܠܡܫܬܡܠܐ ܒܟܒ
ܠܐܘܫܥܐ. ܘܠܫܬܐ. ܘܐܬܪ ܘܒܟܒ
ܠܫܬܘܬܐ ܕܦܫܝܛܐ ܡܘܬܒܐ.
ܘܕܝܦܪܐ

ܡܢܗ

Georgij Metropolitanorũ Assyriæ; nec nõ duo tomi, quos cõgessit Gabriel Metropolita Bassoræ, atq; alia (Synodus) Eliæ Catholici antiquioris, ac quatuor Eliæ Sobensis cognomento Barsania.

Extant etiam nobis libri Anonymi, vt liber Dilucidationis, liber de Vnione, ac Historiæ plusquam ducentæ, præter eas, quæ sunt contentæ duobus libris Paradisi.

Elias tertius plures edidit Glossas, & Epistolas, disposuit & confecit Orationes decisionum iudiciorum, & matutini.

ܡܫܡܫܢܘܬܗ ܕܒܢ̈ܝ ܡܠܟܘܬܗ

ܕܪܘܚܢܐ ܐܝܟ ܟܠܗ ܥܢ̈ܝܘܬܐ

ܘܫܘܠ̈ܛܢܐ. ܘܡܪ̈ܘܬܐ. ܘܟܘ̈ܪܣܘܬܐ.

ܘܟܪ̈ܘܒܐ ܥܡ

ܗܘܝܘ ܕܐܘܟܠ ܟܢܫܐ ܫܡ̈ܝܢܐ

ܕܥܝܪ̈ܐ ܩܕܝܫܐ. ܘܠܚܡܝ ܘܟܢܫ

ܡܢ ܐܝܘܪܐ. ܐܦ ܡܠܐܟ̈ܐ ܐܘܟ

ܕܡܫܒܚܢܐ

ܫܠܝܡܘܬܗ ܕܟܠܗ ܕܒܪܐ ܟܢܫ

ܕܟܠ ܕܒܥܘܬܐ. ܗܘ ܕܪܘܚܐ ܫܡܝܐ

ܘܐܪܥܐ. ܘܡܠܐܟ̈ܘܬܐ. ܘܪ̈ܘܚܢܐ

ܘܟܠ̈ܗܝܢ ܕܫܡܝܐ ܐܢܐ ܟܢܫ

ܡܫܘܚ ܡܫܝܚܐ ܕܪܘܚܐ. ܟܠܗ

ܕܦܘܩ ܒ ܪܘܚܐ ܟܠܗ ܕܟܠܗܘܢ

ܐܦ ܕܝܢܐ. ܘܟܠܗ ܟܠܗܘܢ

ܕܠܐ ܡܬܟܢܫܐ ܠܫܡܝܐ. ܘܟܠܗ

ܗܘ ܕܡܫܒܚܢܐ ܕܡܠܟܐ ܫܪܝܪܐ

ܕܟܝܢ

Iesuiab Barmalcun Sobensis extant quæstiones, institutiones Grammaticales, orationes, epistolæ, & Hymni simul.

Ioannes Zuhbi congessit Grammaticales Institutiones, & in vnum compegit volumen; nec non Sermones oratione ligata.

Salomon Chalatia Bassorensis confecit librum inscriptum *Apis*, ac alium de figura Cœli, & Terræ, Oratiunculas, & Preces.

Libri autem, quos composui ego Hebediesu imbecillis Sobæ, sunt liber Expsitionis, seu Commentariorum Sacræ Scripturæ Veteris, & Noui Testamenti, liber Chatholicus de admirabili regimine, liber Carminum inscriptus *Paradisus*

volupta-

ܘܟܘܠܗܐ ܫܡܫܡܫܐ ܕܡܕܘܪܝܐ
ܗܘܠܝܢ ܕܦܫܩܘ. ܘܟܬܒܐ ܕܡܢܗܪܘܦܝ.
ܕܐܬܒܪܟ ܡܢ ܢܘܗܪܗ. ܘܟܬܒܐ
ܕܡܢ ܟܝܢܢܬܐ ܕܠܐ ܦܘܪܪܗ
ܕܡܩܒܠܢܘܬܐ. ܘܟܬܒܐ ܕܐܘܪܝܢ ܕܬܝܡܐ
ܕܦܠܣܘܦܘܣ ܕܡܘܬܒܐ. ܘܟܬܒܐ
ܐܣܛܘܟܣܝܣ ܕܦܣܝܩܬܐ ܕܒܠܐ
ܕܝܘܣܦܘܣ. ܘܟܬܒܐ ܕܗܪܡܝܣ
ܕܩܘܪܐ. ܘܩܘܡܝܐ ܕܒܪܢܝܐ. ܘܗܘ
ܕܐܝܬ ܠܗ ܐܪܒܥܐ ܡܐܡܪ̈ܝܢ
ܡܣܩܒܠܐ ܕܒܠܐ ܡܘܩܦܢ.
ܘܐܘܪ̈ܚܐ ܕܢܦܫܐ. ܘܡܐܡܪ̈ܐ
ܕܠܐ ܡܕܡ ܡܕܡ. ܘܦܘܩܕܢܐ
ܕܢܘܪܐ ܕܐܣܛܘܟܣܝܣ ܠܢ
ܐܡܪܘ. ܗܢ ܕܡܠܟ ܠܐܣܛܘܪܘܣ
ܠܐ ܐܘܡܢܘܬܐ ܦܠܗ. ܘܐܢܫ̈ܝܐ
ܡܦܫܩܢܘܬܐ ܕܠܐ ܢܦܫ̈ܬܐ
ܫܡܫ̈ܐ

voluptatis, Epitome Canonum Synodorum, liber *Bahmarurid*, Arabicè كروته *Locatio illius*, liber Margaritarum de confirmatione, & veritate fidei, liber abditorum Arcanorum Philoſophiæ Græcorum, liber Scholaſticorum, in quo refelluntur omnes Hereſes, liber diſpoſitionis Iudiciorum, & ſtatutorum Eccleſiaſticorum, & ille, in quo ſunt duodecim Orationes, continentes omnes ſcientias, nec non Gloſſæ, Epiſtolæ conſolatoriæ, Orationes de varijs rebus, Explicatio Epiſtolæ magni, & admirabilis Ariſtotelis, quam ſcripſit ad Alexandrum de magna Arte, Epiſtolæ varij, ac multiplicis argumenti,

ܡܫܒ̈ܚܐ ܡܫ̈ܡܫܝܢ. ܘܡܙܡܪܝܢ ܫ̈ܘܒܚܐ
ܕܩܕ̈ܫܐ. ܘܐܘܕ̈ܝܬܐ. ܘܬܫܒܚܬܐ. ܘܬ̈ܫܒܚܬܐ.
ܘܥܡܗܘܢ ܐܒܘܗܝ ܕ ܐܡܫܒܚܝܢ ܗܘ̈ܝܢ
ܘܡܒܪܟܝܢ ܘܐܝܟ ܕܐܡܪܝܢ ܘܐܘܕܝܢ
ܕܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ
ܠܥ̈ܠܡܝܢ ܘܠܥܠܡܐ
ܐܡܝܢ

ܫܠܡ ܘܠܐܠܗܐ ܫܘܒܚܐ

gumenti, ſolutiones demum quæſtionum difficilium, ænigmatum, capitum, & Parabolarum.

Hæc quemadmodum inuenimus, propoſuimus, recenſuimus, & correximus, & portam meditandi amatoribus ſcientiæ nos quoque aperuimus.

Finis.

LAVS DEO.

NOTAE.

ABRAHAMI ECCHELLENSIS MARONITAE

Notæ.

VLTA hic nobis notanda essent, optime Lector, de Sacrorum Librorum catalogo, & auctoritate apud Orientales gentes ad Hæreticorum Occidentalium reprimendam impudentiam, nimiamq; audaciam, qui modò hanc, modò illam Scripturarum partẽ è medio auferre conantur, & auctoritatem diminuere pro animi sui libidine. Sed cùm hæc aliud exigant otium, & locum, & præter institutum præsens videantur, ea nunc missa faci-

mus, notabimusque quædam pauca tantummodò, quæ vel ad eruditionem aliquam peregrinam, vel ad insignem controuersiam, vel ad obscurum aliquid elucidandũ faciunt. Hoc tamen vnũ silentio haud prætereundum est; rara scilicet esse Exemplaria apud Orientales, quæ omnes complectũtur sacros Libros, quia hic partem hanc, ille istam pro studiorum, & animi propensione, vel temporis, otij, & expensarum commoditate sibi describit, vel describere curat. Quamobrem ex varijs Exemplaribus haud varij contexendi sunt catalogi siue quoad numerum librorum, siue quoad ordinem. Quod notandum duximus, ne inde cauillandi Scripturarum hostes arripiant ansam.

Pag. 5. *Daniel minor*. Nomine Danielis minoris, siue iunioris, in-

telligit Historiam Susannæ, eamq; Danielis partem, quam Hebræos non agnoscere vt sacram, scribit D. Hieronymus in præfatione ad librum Danielis. Hebræis lubenter conniuent nostri temporis Nouatores. At Ecclesiarum vtriusque orbis consensus admirabilis temeritatis eos coarguit, & venerandæ antiquitatis Patrum conuincunt testimonia. Quandoquidem S. Hipolitus martyr, & scriptor vetustissimus Danielem hunc minorem, & Susannæ Historiam commentatus olim est, vti videre licet apud nostrum Hebediesu pag. 17. quod & multi alij præstiterunt.

Pag. 15. *Liber Dionysij Philosophi cælestis*. Liber iste, quem quidam esse Dionysij Areopagitæ, quidam verò non item, sed alterius Dionysij, maximæ auctoritatis est apud

Orientales omnes; nec eum esse Areopagitæ dubitant. Huius habeo penes me vetustissimum Syriacum Exemplar in pergameno cum eruditissimis Commentarijs Ioannis Episcopi Darensis Syri, qui quarto viuebat sæculo. Quando autem nostrũ hoc Exemplar cõscriptum fuit, nobis non constat; sed illud emptũ fuisse ab Abbate quodam Syro in Mesopotamia cum alijs 250. voluminibus pro Bibliotheca sui Monasterij an. Alexandri 1243. qui est Christi 932. nempe ante annos 721 plus minus, apparet ex nota eidem codici præfixa. Dicitur Dionysius *Philosophus cælestis*, quia de cœlesti Hierarchia philosophari cœpit. Nomine autem, *Liber*, non vnum intelligit librum, vt communiter loquimur; sed omnium, quæ conscripsit, summam.

Pag. 29. *Extat eius liber de Sacramentis*. De Sacramentorum numero, auctore, & necessitate apud nationes Orientales hactenus dubitauit nemo; & si quis extitit, statim vt hæreticus & habitus est, & damnatus. Quod notandum in hoc nostro catalogo passim est. Imò & eius auctor Hebediesu integrum de Sacramentis edidit Tractatum. Quæ omnia & Georgij Calixti, & aliorũ Hæreticorum conuincunt inanem garrulitatem, & peruicaciam.

Pag. item 29. *Ac tomus vnus de Sacerdotio*. Sacerdotium, eiusque varios ordines tam distinctè agnouerunt Orientales omnes, & quidem ex Diuino instituto, vt Hæreticorũ albo adscribendus sit, quisquis apud eorum posteros id reuocet in dubiũ. Quod autem refert Ioannes Seldenus Anglus ex Eutychio Alexan-

 drino

drino in illius Ecclesiæ originibus ad corroborandã Symmystæ Claudij Salmasij molitionẽ, breui, Deo sospitante, constabit orbi Christiano, qua fide, quibusue fundamentis id in vulgus iactatum sit.

Pag. 33. *Eius prolixa Liturgia*. Supra quinquaginta numerantur apud Orientis Christianas gentes Liturgiæ partim communes, partim singularum gentium propriæ. Ex his autem triginta & vna nobis extant, nimirùm vna S. Iacobi, duæ duodecim Apostolorum nomine, maior scilicet, ac minor, duæ Sancti Petri, vna S. Ioannis Euangelistæ, vna S. Marci, præterea S. Dionysij Areopagitæ, S. Sixti Papæ, Iulij Romani Pontificis, S. Ioannis Chrisostomi, S. Basilij, S. Cirilli Alexandrini, S. Iacobi Nisibensis, S. Gregorij Theologi, D. Ioannis Maronis

Patriarchæ Antiocheni, alterius Ioannis Patriarchæ Antiocheni, Eustathij item Patriarchæ Antiocheni, Mosis Barcephæ, Iacobi Edesseni, Philoxeni, Eleazari Episcopi Babylonis, Marutæ Episcopi Tagritensis, Thomæ Giarmachitæ, Matthæi Pastoris, Ioannis Barsusan, Nestorij, Theodoreti, Diodori, Narsis, Barsomæ.

Liturgiarum autem originem referunt ad ipsos Apostolos ex Christi Domini mandato, quorum omnium primus suam confecit Liturgiam S. Iacobus frater Domini, ac omnium primus Sacrosanctum, ac incruentum Corporis Domini obtulit Sacrificium, ad cuius exemplũ, & normam cæteræ institutæ sunt. Huius rei testem habemus grauissimum Ioannem Maronem, qui intra sextum, & septimum viuebat sæcu-

lum, in Commentarijs Liturgiæ ipſiuſmet S. Iacobi c. 1. hiſce verbis

ܠܘܬ ܐܦܪܝܡ ܐܚܝ ܦܫܝܛܘܬܐ
ܚܘܫܒܢܐ ܕܐܒܗ̈ܬܐ ܕܐܬܡܟܟܘ܆
ܐܝܟܢܐ ܕܐܝܟܢܐ ܡܢ ܫܠܝ̈ܚܘܗܝ
ܩܒܠܢܐ ܘܟܢ ܗܘܡܟܢܐ. ܕܡܢ
ܒܫܡܐ ܕܦܬܓܡܘܗܝ ܐܬܐ ܩܘܠܐ
ܩܒܠܢܐ ܠܘܬ ܟܠܢܫܐ ܘܩܒܠ ܐܢܘܢ.
ܘܒܬܪܟܢ ܒܫܡܐ ܩܒܠܘ ܡܢܘܬܗܘܢ.
ܘܒܬܪ ܒܫܡܐ ܩܒܠܘ ܓܒܪܐ
ܐܝܟ ܡܢ ܕܟܢܐ. ܘܒܗܘܢ ܐܦܠܐ
ܒܫܡܐ ܩܢܝܢ ܡܒܘܟ ܐܚܪܢܐ
ܕܡܢܢ ܠܟܘܪܐ ܕܦܠܐܝܬ ܕܢܠܗ.
ܠܚܘܕ ܕܟܠ ܘܡܢܝܢ ܘܚܢܢ. ܘܡܢ
ܐܒܬܐ ܕܡܢ ܐܡܢܐ ܠܒܟܐ ܠܗ.
ܦܟܝ. ܕܚܢ ܗܘ ܡܪܢܐ ܕܠܐ ܡܬܘܫܩ
ܟܝ ܘܠܐ ܦܝܟܪ ܠܗܝ ܡܢ ܗܘ
ܕܦܩܟܟ

ܕܦܫܡܫܠ ܩܕܡ ܡܪܢ. ܘܠܠܠ
ܗܝ ܗܘ ܐܠܗܘܬܗ ܘܒܘܪܟܬܐ
ܕܡܫܝܚܐ ܘܩܕܝܫܘܬܐ

Ideſt, *Dicimus quoque iuxta veram Patrum noſtrorum traditionem, quæ deducta eſt per manus ab ipſis ſanctis Apoſtolis vſque hodiernum diem, quòd Dominica Pentecoſtes venit Spiritus Sanctus ſuper Apoſtolos, & ſanctificauit eos; ipſi verò feria ſecunda conſecrarunt Chriſma, tertia autem conſecrarunt Tabulam ſiue Altare, quarta demum feria obtulit Iacobus frater Domini oblationem* (celebrauit Sacrificium Miſſæ iuxta illius Liturgiam) *quæ incipit :* Deus omnium & Dominus &c. *Et cùm interrogatus eſſet, vnde illam accepiſſet, reſpondit: Viuit Dominus, quòd non addidi, neque diminui quicquam ex eo, quod audiui à Domino noſtro. Propterea*

illud

illud est Sacrificium, siue Liturgia primitia, ac prima. Idem cap. 21. postquam retulit prima verba Liturgiæ Sancti Iacobi, hęc subdit:

ܗܳܠܐ ܐܝܬܘܗܝ ܫܘܪܳܝܐ ܕܩܘܪܒܗ

ܕܡܳܪܝ ܝܰܥܩܘܒ ܫܠܝܚܐ ܕܩܕܝܡ

ܠܟܠܗܘܢ ܩܘܪ̈ܒܐ ܘܡܛܠ ܗܳܝ ܟܠܗܘܢ

ܡܫܰܡܫܝܢ ܗܳܠܶܝܢ ܕܒܬܪܗ

Nempe, *Hoc est principium Liturgiæ D. Iacobi Apostoli, quæ omnium Liturgiarum antiquissima est, ideoque iuxta illius ordinem suas instituerunt cęteri.* Eadem habet Dionysius Episcopus Amed in Commentarijs Syriacis eiusdem Liturgiæ D. Iacobi, & Dionysio antiquior Iacobus Edessenus itidem Syrus in Epistola ad Thomam Presbyterum, & alij passim. Apage igitur doctrinam illam putidam, & infidelibus potius hominibus dignam, & qui Christianæ

Reli-

Religioni nuncium penitus remiſerunt, quæ liturgias à Chriſtiano cultu abſcindit, & abijcit.

Sed verò abs re quoque non erit, quid de realitate corporis, & ſanguinis Dominici ſentiant Chriſtiani Orientales paucis aperire; quia omnes Liturgiæ eò collimant. Sciẽdum igitur eſt, omnes Chriſtianos Orientales, quotquot ſunt, & cuiuſque perſuaſionis fixa, atque conſtãti fide credere, ac tamquam fidei præcipuum, ac primarium articulũ tenere; panem, & vinum recitatis Chriſti verbis conuerti in ſubſtantiã Corporis & Sãguinis ipſius Chriſti, nihilque remanere niſi accidentia. Quod, vt planè conſtat Nouatoribus, & infidelibus (ſi fas eſt ita loqui) Sacramentarijs, breuiter id ſingulorum teſtimonijs oſtendere non pigebit.

Ex Maronitis itaque accedat primo loco Ioannes Maro, qui intra sextum, & septimum viuebat sæculum, vt supra notauimus. Hic. cap. 12. Commentarij in Liturgiam D. Iacobi inquirit, an panis, quem Christus Dominus benedixit in postrema cœna, sit idem corpus, quod assumpsit ex Virgine, vel aliud, concluditq; esse illud idē. verba ipsa sūt.

ܐܢܐ ܕܠܚܡܐ ܕܢܣܒܐ ܗܘ ܕܢܫܐܠ
ܡܫܝܚܐ ܥܠ ܐܝ̈ܕܘܗܝ ܘܒܪܟܗ
ܘܩܨܝܗ ܘܦܪܣܗ ܦܓܪܗ. ܗܘ
ܐܝܬܘܗܝ ܦܓܪܐ ܗܘ ܕܢܣܒ ܒܬܘܠܬܐ
ܐܘ ܐܚܪܢܐ ܦܓܪ ܡܫܚܠܦ.
ܘܐܦܪܫܢ ܕܗܘ ܐܝ̈ܬܘܗܝ ܦܓܪܗ
ܘܕܡܣܒܗ ܕܢܣܒ ܒܬܘܠܬܐ

Oportet, inquirere, an panis, quem accepit Christus super manus suas, et

bene-

benedixit illum, & sanctificauit illum, & vocauit illum corpus suum, ipse sit corpus illius, quod ex Virgine est? Et dicimus illum esse corpus, & sanguinem, quod est ex Virgine. Nota quomodo in corpore agnoscit sanguinem. Statimque obijcit nomine aduersariorum, nempe Mahometanorũ, & Iudæorum, & ita respondit.

ܐܠܐ ܟܕ ܡܗܦܟܝܢ ܐܝܟ ܕܐܡܪܝܢ
ܡܕܡ ܗܘܐ ܕܠܗܘܐ . ܘܐܦܪܫܝܢ ܠܗܘܢ
ܕܡܕܡܐ. ܡܫܡܫܢܐ ܓܝܪ ܗܘ
ܕܡܫܠܡܐ ܡܢ ܗܘܝܐ ܒܟܝܢܐ
ܡܢ ܐܪܐ ܡܫܠܡܘܬܗ ܘܡܥܒܕܢܘܬܗ
ܦܓܪܗ ܕܐܝܟ ܗܘ ܡܫܠܡܘܬܗ
ܠܗܘܐ ܠܡܫܟܐ ܘܡܥܒܕܢܘܬܗ ܦܓܪܗ
ܕܡܠܟܐ ܗܘ ܕܡܢ ܒܬܘܠܬܐ
ܘܡܫܠܡܘܬܗ ܠܡܫܪܐ ܗܘ ܘܡܥܒܕܢܘܬܗ
ܕܡܠܐ ܗܘ ܕܡܢ ܒܬܘܠܬܐ. ܘܟܢ
ܐܦ

ܐܦ ܡܘܦܩܝܢ ܐܫܬܟܚܬ ܡܛܠ ܠܡܗܘܐ
ܘܣܟܪܐ ܘܡܫܪܝܢ ܒܗܘܠܐ. ܪܘܚܐ
ܕܩܘܕܫܐ ܗܘ ܕܝܠܗ ܠܒܪܗܘܢ
ܕܒܗܘܬܐ ܘܚܒܝܒܘ ܠܒܪܗܐ ܗܘ
ܕܡܢܗ ܦܪܐ ܘܕܡܐ ܕܡܛܐ ܠܐܒܘܐ
ܗܘ ܟܝ ܗܘ ܕܝܠܗ ܠܠ ܡܕܝܢܬܐ
ܘܟܢܫܝ ܠܐܒܗܐ ܘܠܣܡܟܪܐ
ܕܫܒܩ ܦܪܝܘ ܕܘܡܝܘ ܘܡܠܟܬܐ
ܠܐܒܘܐ ܗܘ ܕܢܦܠ ܡܢ ܫܡܝܐ
ܡܪܝܡ ܟܕ ܐܝܬܝܐ ܕܒܘܠܐ ܗܘ
ܘܡܟܘܢ ܘܡܫܪܝܢ. ܐܘܟ ܐܫܬܟܚܠ
ܠܡܘܡܕܘܬܐ ܕܟܘܢ ܪܡܫܐ ܒܬܠܬܐ
ܐܫܟܚܪܐ: ܐܦܠ ܡܢ ܦܪܝܘ
ܘܡܘܬܒܠ ܠܡܥܠܝܘܗܝ ܚܛܗܐ
ܠܝܡܘ ܘܡܫܡܠܐ ܠܗܘܢ، ܐܘܡܕܘܬܐ
ܕܟܪܐ ܠܗܘܢܐ ܘܠܐ ܡܕܪܟܝܢ ܠܗ

Ideſt. *At fortè obijcit aliquis: quo-*

modo

modo id factu possibile est? Ad quem dicimus, possibile est; etenim dextera illa, quæ initio accepit pulnerem de terra, & mutauit illum, & fecit illum corpus Adæ; eadem mutauit panem hunc, & fecit illũ Corpus Verbi, quod est ex Virgine: & mutauit vinum illud, & fecit illud sanguinem, qui est ex Virgine. Ita quoque intellige hodie de pane, & vino, quos offert Sacerdos. Idem Spiritus Sanctus, qui descendit in vterum Virginis, & effecit carnem, quæ ex illa est, corpus, & sanguinem Verbi Dei, descendit super Altare, & efficit panem, & vinum ibi positos, corpus & sanguinem Verbi Dei, quos assumpsit ex Virgine Maria, per manus Sacerdotis, qui sacerdotali fungitur munere, & offert. Intellige quoque & considera miraculum, quod illo vespere in Cænaculo operatum est. Comedit ex suo corpore, &

come-

comedere facit ſuos Apoſtolos; bibit ſuum ſanguinem, & propinat eis. Quod quidem miraculum ſuperat intellectus, nec illud comprehendere valent.

Aliud non minus clarum, & illuſtre teſtimonium legimus in libro conſtitutionum Syriacarum Eccleſiæ Maronitarum, quem Arabici iuris fecit Dauid Archiepiſcopus Maronita anno Alexandri 1370. qui eſt Chriſti Dñi 1053. rogantibus Abbate Ioſepho & eius Monachis. Verba ſunt c. 10. de Ieiunio,

ثم ابتدى بذكر الوصيه الجديدة واخذ
حينيذ من ذلك الخبز الذى كان
على تلك المايدة الفطير وحمله على
يديه وباركه وفتّته وقال لهم هذا
هو جسدى الذى قُرّب من اجلكم
خذوا وكلوا منه لغفران الخطايا:

فاخذه

فاخذوا واكلوا لحم بغير شك :
ثم مزج كاس من خمر وماء وقال
لهم هذا هو دمى الذى يسفك من
اجلكم خذوا واشربوا منه لغفران
الخطايا فشربوا دم بغير شك
ثم بين لهم هنالك فقال ان الخروف
الذى امر الرب به موسى هذا هو مثال
الخبز الذى قد صار لحم وهو جسدى
والدم الذى سفك من ذبيحته
فهو مثال هذا الكاس الذى صار
دما وهو دمى بالحقيقه الذى
يسفك من اجلكم

Ideſt: *Tum aggreſſus eſt, memorare nouum Teſtamentum, & accepit tunc ex illo pane azymo, qui erat ſuper illa menſa, & ſuſtulit illum ſuper manus ſuas, & benedixit illum, ac præſtantem reddidit, & ait illis:* Hoc eſt

Corpus meum, *quod offertur pro vobis, accipite, & manducate ex illo in remissionem peccatorum. Et acceperunt, & manducauerunt carnem sine hæsitatione. Dein temperauit calicem ex vino, & aqua, & ait illis:* Hic est Sanguis meus, *qui pro vobis effudetur, accipite, & bibite ex eo in remissionem peccatorum; & biberunt sanguinem sine hæsitatione. Præterea demonstrauit eis dicens: Agnus vtique, quem præcepit Dominus Moysi, hic est typus panis, qui caro iam factus est, & est corpus meum: sanguis verò qui effusus est ex eius mactatione, typus est huius calicis, qui iam est sanguis, & est verè sanguis meus, qui effundetur pro vobis.* Capite autem septimo de Canone Missæ propheticè planè Caluini, Zuinglij, & Symmystarum sic perstringit Symbola, & figuras:

اعطانا اياه نفسه تقدست اسماوه
لغفران الخطايا ولم يتمثل به
بل قال هذا هو جسدى ولم يقل
هذا هو مثل جسدى

Ideſt: *Dedit illud* (Corpus) *nobis ipſemet, ſanctificentur nomina illius, in remiſſionem peccatorum: nec dixit, illud eſſe ſui* (Corporis) *typum, aut figuram, ſed dixit*: Hoc eſt Corpus meum, *&* *non dixit, hoc eſt typus, vel ſymbolum Corporis mei.*

Ex Cophtitis prodeat modò vnus Ioannes Epiſcopus Aſiutenſis in Actis Martyrum Aegypti, vbi Ammonium Aſnæ Epiſcopum ſic inducit reſpondentem Ariano nomine Diocletiani Aegypti præfecto gentiles cultus ſuadenti.

قال القديس امونيوس الاسقف
كيف يا اريانوس اخذ اللبان النجس

بيدى اللتان ارفعهما الى العلى الى
الاب ضابط الكل اب ربنا والهنا
ومخلصنا يسوع المسيح واسال صلاحه
ان يرسل نعمة روح قدسه فينقل
الخبز الى جوهر جسد المسيح ودمه
الكريم هذا الذى بعد موته على
الصليب خرج لنا من جنبه الالهي
ماء ودم وبه طهر العالم كله اما
جسده الطاهر هو الذى كان اولا
بالمدود وثانيا على الصليب وثالثا فى
القبر ورابعا صعد الى السماء

Ideſt : *Dixit S. Ammonius Epiſcopus: Quomodo ò Arianę accipiam immundum thus manibus meis, quas eleuo in altum ad Patrem omnipotentem, Patrem Domini noſtri, & Saluatoris Ieſu Chriſti, & deprecor bonitatem eius, ut mittat gratiam Spiritus ſui Sancti, & tranſmutet panem, & vi-*

vinum in substantiam corporis Christi, & sanguinis eius pretiosissimi; de cuius quidem diuino latere, post illius in Cruce mortem, exiuit nobis aqua & sanguis, quibus vniuersum expiauit Mundum. Corpus autem illius purissimum est illud idem, quod fuit in præsepe, dein in Cruce, postea in sepulchro, demum quod ascendit in Cælum. Hæc postrema S. Ammonij verba leguntur etiam in Alexandrina Liturgia post canonem, seu consecrationem, & sic cantantur à populo vniuerso alta voce ad hanc conuersionem attestandam: *Credimus hoc esse idem illud corpus, quod in præsepe fuerat olim repositum; credimus hoc esse idem illud corpus, quod Cruci fuerat affixum, credimus hoc esse illud corpus, quod in sepulchro conditum fuerat; credimus, hoc esse idem illud corpus, quod in cælos ascen-*

 derat.

derat.

Ex Melchitis, ſeu Græcis Arabibus adſit nobis modò vnus S. Petrus Epiſcopus Sebaſtes, SS. Baſilij magni, & Gregorij frater, qui par. 1. البرهان *Alborhā*, nempe *demōſtrationis*, de hac trāſubſtātione ſic habet.

فاذا قام الكاهن مبتهلا قدام
المايدة بالدعاء الذى علم
المسيح للحواريين وامرهم ان يورثوه
لخلفايهم من الكهنة تنزل روح
القدس على ذلك القربان فتصير
الخبز لحما بقدسها وقوتها وتصير
مزاج الخمر والماء دما حتى لا يبقى
فيه شى من ذلك غليظا ثقيلا

Ideſt: *Cùm ergo ſtat Sacerdos orans coram menſa, & inuocat inuocatione, quam docuit Chriſtus Apoſtolos, præcepitq; illis, vt eā traderent ſucceſſoribus*

bus ſuis Sacerdotibus , deſcendit Spiritus Sanctus ſuper oblationem illam, efficitque panem carnem ſua ſanctificatione, & virtute, ac vini, & aquæ temperamentum efficit ſanguinem, ita ut nihil remaneat in illo craſſi , aut fæculenti . Et paulò poſt aſſumit :

ولكن يصير كله لحما ودما
مقدسا بروح القدس

Sed fit totum caro, & ſanguis ſanctificatus Spiritu Sancto . Dein hanc conuerſionem conuincit , & demonſtrat à minori ad maius , ſiue à potentijs naturalibus ad potentiam ſupernaturalem aſſerens .

وما ينكر احد ان تكون الروح القدس
الخالقة اقوى فعالا من المعدة والكبد
في الاجساد المخلوقة كلها. فقد
قويت المعدة على تمشية الطعام

 والشرار

والشراب وتمييز صفوه من ثفيله
وقويت الكبد على طبخ ذلك الصفو
وتمييز لطيفه من غليظه وتغيير
ذلك اللطيف عن حاله الى ان صيّرته
دما حتى نفذ فى جمع الجسد. فكيف
لا تقوى روح القدس على تغيير ذلك
الخبز ومزاج الخمر والماء

Ideſt: *Nemo quidem inficiatur, Spiritum Sanctum creatorem eſſe potentiorem operatorem ſtomacho, & hepate in corporibus creatis. Potuit enim ſtomachus concoquere cibum, & potum, nec non purum à fæculento ſecernere; potuit etiam Hepar concoquere purum illud, atque ſecernere ſubtile à craſſo, & ſubtile illud à ſuo ſtatu mutare, donec efficit illud ſanguinem, qui totum permeat corpus. Quomodo ergo non poteſt Spiritus Sanctus muta-*

mutare panem illum, & temperamentū vini, & aquæ? Et post pauca.

ومن ينكر ايضا ان تكون كلمة الله
نافذه وهي المسيح الذى ناول تلاميذه
الخبز فقال لهم خذوا كلوا هذا
هو جسدى ثم ناولهم كاسا فيها
مزاج خمر وماء فقال لهم اشربوا
منه كلكم هذا هو دمى الذى
يسفك من اجلكم

Quis quoque inficiabitur, Verbum Dei haud esse efficax, quod est ipse Christus, qui porrexit Discipulis suis panem, & dixit eis: accipite, manducate, hoc est corpus meum; deinde porrexit eis calicem, in quo erat temperamentū vini, & aquæ, & dixit illis: bibite ex eo omnes, hic est sanguis meus, qui pro vobis effundetur?

Ex Iacobitis adstipulatur Dionysius Barsalibi Episcopus Amed cap. 1. Com-

1. Commentariorũ ad Liturgiã D. Iacobi hiſce verbis, poſtquã de varijs Sacrificiorũ generibus diſſeruit.

ܡܕܝܢ ܐܡܪܝܢܢ ܕܠܚܡܐ ܫܡܝܢܐ
ܒܫܪܪܐ ܘܒܣܘܥܪܢܐ ܐܝܬܘܗܝ
ܦܓܪܐ ܕܒܪܗ ܕܐܠܗܐ ܘܗܘ ܗܢܐ ܗܘ
ܐܝܬܘܗܝ ܦܓܪܐ ܕܩܢܘܡܐ ܗܘ ܕܢܣܒ
ܡܢ ܡܪܝܡ ܘܗܘܐ ܕܒܚܬܐ ܥܠ ܨܠܝܒܐ
ܡܛܠܬܢ

Dicimus itaq; panem hunc cæleſtem in veritate, & effectu eſſe Corpus filij Dei, & illum eundem eſſe corpus perſonæ ipſius, quod aſſumpſit ex Maria, & factum eſt ſacrificiũ in Cruce pro nobis.
Idem ibidem c. 13. cuius titulus eſt.

ܠܡܢܐ ܡܬܩܪܐ ܦܓܪܐ ܘܕܡܐ ܐܪ̈ܙܐ

Cur vocãtur corpus, & ſanguis Sacramẽta.

ܐܪ̈ܙܐ ܡܬܩܪܝܢ ܦܓܪܐ ܘܕܡܐ ܡܛܠ
ܕܠܗ

ܕܠܐ ܗܘ ܕܡܬܚܙܐ ܐܝܬܝܗܘܢ.
ܒܚܙܬܐ ܓܝܪ ܠܚܡܐ ܘܚܡܪܐ
ܐܢܘܢ ܐܠܐ ܡܫܬܘܕܥܝܢ ܘܐܝܬܝܗܘܢ
ܦܓܪܐ ܘܕܡܐ ܕܐܠܗܐ

Ideſt: *Sacramenta autem vocantur Corpus & Sanguis, quoniam non illud, quod videtur, ſunt. Secundùm ſpeciem enim panis, & vinum ſunt, ſed agnoſcuntur, atque ſunt corpus, & ſanguis Dei.*

Ex Neſtorianis tandem ſeſe offert Hebedieſu auctor noſtri catalogi Tract. 4. libri Margaritarũ, c. 5. de Sacrificio Miſſæ, vbi poſtquã retulit verba Chriſti ſuper pane, & vino prolata in poſtrema cæna ſubdit.

ܗܢܐ ܐܬܦܩܕ ܦܘܩܕܢܐ ܡܪܢܝܐ
ܕܢܫܬܚܠܦ ܠܚܡܐ ܠܦܓܪܗ
ܩܕܝܫܐ ܘܚܡܪܐ ܠܕܡܗ ܩܕܝܫܐ

Hoc

Hoc itaque mandato Dominico transmutatur panis in corpus eius sanctum, & vinum in sanguinem eius pretiosum.

Ioseph Videns Præsbyter in quadam oratione, quam recitabat ante verba consecrationis, sic loquitur de mutatione vini in sanguinem.

ܘܒܫܥܬܐ ܗܝ ܕܡܫܬܚܠܦ ܚܡܪܐ
ܘܗܘܐ ܕܡܟ. ܢܪܘܘܢ ܡܚܫ̈ܒܬܝ
ܒܡܘܙܓܗ ܕܚܘܒܟ.

Hac autem hora, qua transmutatur vinum, & fit sanguis tuus, inebrientur cogitationes meæ permixtione tui amoris. Et hæc pro Notarum instituto modò sufficiant. Nam deficient me potius dies, quàm testimonia eiusmodi.

Pag. 35. *Et Apologiam pro patribus nostris*; nempe Nestorio, & qui

in

in illius iurauerant verba. Siquidem Nestorianus erat Catalogi huiusce auctor, dum scribebat, ideoq; ait *pro patribus nostris*. Quid autem deliberauit ætate prouectus, vide in præfatione. Inter D. Cyrillum, & hunc Theodoretum notissimæ sunt in Ephesino Concilio simultates; hic enim pro Nestoriano dogmate, ille verò pro Catholica religione pro virili propugnabat. Ex quo statim adiungit: *& dissolutiones Capitum Cyrilli*. Scias præterea, S. Cyrilli nomen passim vel diminutiuè, vel inuersum per iniuriam scribi solere apud Nestorianos.

Pag. 37. *Teophilus Persa scripsit contra Dositheum*, Dositheus iste gegenere, & secta fuit Samaritanus, homo corruptissimis, ac scelestissimis moribus, non minus magi-

cæ

cæ arti deditus, ac Simon ille magus eiusdem persuasionis, de quo in actis Apostolicis. Samaritanis commentis infinita propemodum alia addidit, vnde & à suis hæreticus habitus est. Tot tantisq; sceleribus haud contentus Samaritanum Legis Textum innumeris penè in locis fœdissimis corruptionibus cõtaminauit ad sua comprobãda commenta. Siquidem non hæc ad Legis accommodauit normam, sed Legem ad suam concinnauit Heresim. Forsitan verò desunt & nobis eiusmodi Dosithei Scripturarum corruptores, & adulteratores, & qui eas ad suas digerunt nænias? Vtinam deessent: sed audi Nouatorum Prophetam, & Choriphæum Lutherum, & quam tradit de Scripturis intelligendis in Comment. Psal. 5. sequendam. *Hæc tibi*, in-

quit

quit, *norma, & regula esto, quam in Scripturis sacris intelligendis sequaris: Vbicunque Scriptura iubet bona opera facere, tu id sic intelligas, quod Scriptura prohibeat bona opera facere.*

Vbi id inter vtrumq; interesse videtur: ille literam, hic sensum præcidit, ille corpus, hic spiritum iugulat, ille clam, & subdolè intrudit, & insinuat, iste palam, & impudentissimè imperat, clamitat. Quàm benè his quadrant isthæc D Augustini tom. 6. con. Faustum lib. 32. cap. 19. *Videtis ergo*, inquit, *id vos agere, vt omnis de medio Scripturarum auferatur authoritas, & cuiq; animus author sit, quid in vnaquaq; Scriptura probet: idest vt non authoritati Scripturarum subijciatur ad fidem, sed sibi Scripturas ipse subijciat, non vt ideò illi placeat aliquid, quia hoc*

in ſublimi authoritate ſcriptum legitur; ſed ideo rectè ſcriptum videatur, quia hoc illi placuit. Quò te committis anima miſera! Tu es ergo regula veritatis: quicquid ergo contra te fuerit, non eſt verum?

Notandum adhuc venit, quàm malè, imò peſſimè arguunt illi, qui ex hoc Doſithei peculiari facinore Samaritanum Textum corruptionis inſimulant abſolutè. Non ſic quippe loquitur Eulogius Alexandrinus, quem in Epiſtola ad Arnoldum Boot, ſeu veriùs boantem bouem, ſcribit Iacobus Vſſerius Armachanus, & ille in ſua inſeruit Epiſtola ad eundem, quam edidit contra Cappelli Criticam Sacram. Quis enim cordatus ſimili vtetur argumento ex regis Manaſſis facto, qui ex Textu Hebraico, quem penes ſe ex Legis præſcripto con-

ſeruare tenebatur, Dei nomina omnia deleuit & abraſit, ſubſtitutis idolorum nominibus, ac rectè inferet, Textum Hebraicum abſolutè fuiſſe deprauatum & corruptum?

De hac corruptione Textus Samaritani à Doſitheo, quem Arabes دوسيس *Duſis* vocãt, facta, ſic habet Chronici Samaritani Samaritanus Auctor, quod eſt celeberrimæ Bibliothecæ Em. Cardinalis Mazarini.

واخذوا كتب دوسيس ووجدوه قد
غير كثير من التوراة مثل عزرا
واكثر فحفظوا جميعهم ما كتبه وغيره

Ideſt: *Accipientes autem* (Diſcipuli Doſithei) *Scripuuras Duſis compererunt, eum iam multa commutaſſe ex Lege, ſeu Pentateucho, vt Ezram* (Hũc Samaritani Textus Hebraici reum corruptionis agunt) *atque plus, ſeruaruntq;*

uaruntque omnes quicquid scripserat ille & mutauerat.

Hæc summus Samaritarum resciens Pontifex misit Leui nepotem cum alijs decem, qui captum Dositheum vna cum adulterato Codice ad se adducerent. Qui vbi ad mulierem, apud quam in oppidulo quodam hospitabatur, peruenerunt, ac de eo sciscitati sunt, responsum illis est, eum non adesse, sed breui reuersurum. Illi autem, ne aliquam mulierculæ inijcerent suspicionem, se Dosithei amicos, & discipulos simulant, rogantq; enixè, vt Codicem Legis ab illo emendatum exhiberet delibandum. Libentissimè annuit muliercula; at, oportet, inquit, iuxta præscriptum ab eo mihi mandatum vos in hac piscina prius lauetis. Quod statim atq; præstiterunt, vi quadam impulsi

pulſi in Doſithei abierunt ſententiam omnes, & hæreſim, ſummaq; religione eius venerantur Codicem. Quibus ad Pontificem delatis maxima exardet ira, & furore, ac alios ablegat, qui Leui cum ſocijs neci darent, & Codicem ad ſe afferrent igni conſumendum. At res minimè ex animi ſententia ſucceſſit. Nam omnes fuga elabuntur cum Codice, vno Leui excepto, qui pugnando occubuit. Huius autem recuperatum poſtea induſium, proprio ſœdatum ſanguine ſuperſtitioſiſſimè in arca quadam cum Exemplare condiderunt ſocij, nec vlli conſpicienda hæc patiebantur, niſi exacto ſepteno dierum ieiunio. Metuentes autem Samaritanorum iram, creſcente numero, ſeſe ad oppidum quoddam non longe à Ieroſolymitana ſitum vrbe recepe-

runt, vt hiſce refert verbis mox citatus Samaritanus Chronologus.

وامنوا بدوسيس فلما كثروا مالوا الى قرية جانب القدس خوفا من السامرة

Ideſt: *Et crediderunt in Doſitheum; creſcentes verò numero ſeſe receperunt ad oppidum quoddam ad latus Ieruſalem ob metum Samaritanorum.* Doſitheus autem fugiens ſummi Sacerdotis iram in quendam ſe contulit montem, & in antro deliteſcẽs ſiti & fame perijſſe fertur.

Pag. 43. *Conſcripſit Epiſtolam ad Papam Orientis.* De nomine Papæ, eiuſque origine fusè ſcripſimus in reſponſione ad Ioannem Seldenum de Originibus Eccleſiæ Alexandrinæ. Hic nomine, *Papæ Orientis*, intelligit Babylonis Catholicum, ſeu Patriarcham. Dignitatem autem illam collatam ipſi fuiſſe, legimus

Can. 38. Arabico Concilij Nicæni.

Pag. 45. *Officia defunctorum omnia*. Officia defunctorum constant Orationibus, Psalmis, Hymnis, Precibus, Prooemijs, Lectionibus, Absolutionibus, & eiusmodi alijs. Varia sunt quoque hæc officia iuxta varios ordines, & gradus defunctorum. Alia enim sunt Episcoporum, alia Presbyterorum, alia Diaconorum, & inferiorum ordinum, alia Monachorum, alia Monialium, alia Virorum, alia Mulierum, alia Virginum. Ex quibus omnibus amplissima sese offert seges, & materia conuincendi peruicacitatis eos, qui Purgatorium inficiantur, ac tamquàm aliquid nuperrimè ab Romana Ecclesia excogitatum insectantur, & nauseant. Cùm tamen nihil hac de re ab Romana Ecclesia nunc asseratur,

ratur, quod in D. Ephrem hisce Officijs non occurrit, siue spectet id ad purgatorium ignem, siue ad remissionem delictorum post ipsam animæ hinc migrationem. Vtrumq; ex hoc vno hymno, (vt infinitos alios omittam) qui in omnibus defunctorum exequijs occini solet, planissimè constat.

ܛܠܐ ܕܪ̈ܚܡܐ ܗܘ ܕܐܫܬܕܪ ܡܢ
ܐܒܐ ܘܪܣܣ ܐܝܟ ܠܛ̈ܠܝܐ
ܒܓܘ ܐܬܘܢܐ ܕܒܒ̈ܠܝܐ ܗܘ ܢܐܛܠ
ܠܥ̈ܢܝܕܐ ܒܓܘ ܚ̈ܛܗܐ ܕܡܝ̈ܬܐ
ܕܫܡܫܘ ܠܗ ܘܠܫܡܗ ܒܡܪ̈ܝܡܘܗܝ
ܘܒܥ̈ܒܕܘܗܝ ܕܫܒܩܘ ܠܗ ܫܡܥܘܗ
ܘܚܘܪܐ ܐܝܟ ܡܟܠܘܬܐ ܘܫ̈ܢܝܐ
ܫ̈ܢܝܐ ܕܠܐ ܒܥܘܪ

Ros misericordiarum, qui à patre missus est, & aspersit pueros in forna-

ce Babyloniorum, ipſemet roret ſuper defunctos in foueis triſtibus inferni, & condonet delicta ſeruorum ſuorum, qui obdormierunt ſuper ſpē illius, & heredes cōſtituat eos vitæ nouæ, quæ nō deficit. Idem habetur in Hymno, qui canitur in ipſo Miſſæ Defunctorum exordio, qui eſt eiuſmodi.

ܗܘܦܠܐ ܕܢܘܪܐ ܘܫܠܗܒܝܬܐ ܒܕܪ
ܡܪܝ ܒܚܢܢܟ ܡܢ ܥܢܝܕܐ ܕܗܝܡܢܘ
ܒܟ ܘܫܟܒܘ ܘܐܬܬܢܝܚܘ ܥܠ ܣܒܪܟ

Ideſt: *Impetum ignis, & flammæ diſſipa Domine clementia tua à defunctis, qui in te crediderunt, & obdormierunt, & quieuerunt in ſpe tua.*

Iſthæc autem omnia haud antiquiore carent auctoritate, traditione ſcilicet Apoſtolica, quæ tam in diuerſarum Nationum Orientalium inſerta legitur conſtitutionibus,

bus, quàm in Conciliorum proœmialibus cum huiuſmodi titulo.

من اجل الموتى وكيف يعمل لهم ذكران وصيه بولص الرسول ومن الناس من قال انها وصيه يعقوب

De Defunctis, & quomodo facienda pro illis commemoratio eſt, & eſt præceptum Pauli Apoſtoli; ſunt tamen qui dicunt, eſſe præceptum Iacobi. Verba ipſa ſunt apud Melchitas, & Maronitas c. 39. apud Cophtitas cap. 22. apud Iacobitas c. 5. ſect. 1.

اعمل فى اليوم الثالث ذكران الذين رقدوا بالمزامير والصلوة من اجل ان المسيح مات وقام للثلاثه ايام ويصير لهم ايضا تسعة ايام لتذكرة الاحيا والاموات واعمل لهم الثلاثين مثل السنة العتيقة لان بنوا اسرايل حزنوا على موسى ثلاثين يوما ويعمل

لهم

لهم ايضا ذكران السنة بدلهم
ويعطوا من مالهم صدقة للمساكين
واننا نامن ان يفعل ذلك باهل
العفاف والايمان والصلاح فاما من
اجل اصحاب الكبار والكفار فانه
لو صدق عنهم بكلما فى الدنيا
من المال لم ينفعهم ذلك شى

Ideſt: *Facito tertia die commemorationem pro ijs, qui obdormierunt, in Pſalmis, & Precibus, quia Chriſtus mortuus eſt, & reſurrexit tertia die. Fiat quoque* (Commemoratio) *pro illis nona die in memoriam viuorum, & defunctorum. Facito etiam pro eis trigeſimum* (diem) *iuxta antiquæ Legis ritum, quoniam filij Iſrael luxerunt ſuper Moyſe triginta diebus. Item fiat pro illis anniuerſarium, & erogetur de illorum bonis Eleemoſyna pauperibus. Et ſane credimus id*

fieri pro illis, qui sunt præditi continentia, fide, & iustitia. Nam pro maiorum (criminum) *patratoribus, & infidelibus etsi in eleemosynam erogetur quicquid in hoc Mundo bonorum est, nihil illis proderit.*

Si verò curiosiùs de nomine quærat aliquis, sciat, nomen ܫܝܘܠ *sciul* apud Syros, & שאול *sceol* apud Hebræos, ac الهاوية *alhauijato* apud Arabes, commune esse tam loco damnatorum, quàm Purgatorio, quemadmodum *Carcer* dicitur de loco, in quo sunt inclusi, qui ad mortem destinantur, quàm de loco, in quo pro leuioribus alij ad tempus detinentur. Nihilominus tamen *purgandi*, & *purgationis* vocabulum in hac ipsa materia apud antiquissimos auctores vsitatum le-

gimus. Ioannes Episcopus Darensis, de quo supra in secunda nota mentionem fecimus, lib. 4. De Resurrectione mortuorum cap. 24. loquens de animabus, quæ leuioribus delictis contaminatæ ex hoc Mundo discedunt, non alijs vtitur, vocabulis, quàm *purgandi* & *purgationis*. Hæc sunt ipsa verba, postquàm multis disseruit de Beatorum, & Damnatorum Animabus.

ܐܠܐ ܡܟܝܠ ܐܟܙ̈ܢܐ ܐܦ ܗܘ ܢܦ̈ܫܬܐ
ܕܡܬܐܠܨܢ ܕܟܘܠܐ ܗܘ ܕܢܬܕܟܝܘܢ
ܕܚܛܗ̈ܐ ܡܫܡܫܢܘܬܐ ܗܘܝܐ.
ܐܝܟ ܡܘܬܪܐ ܕܫ̈ܢܝܐ ܠܬܕܟܝܬܐ
ܐܘܟܝܢܐ ܦܟܠ. ܠܗ ܟܝ ܦܟܪܐ ܐܘ
ܟܝ ܡܬܢܣܒ ܦܘܪܥܢܐ. ܐܠܐ ܟܝ ܠܟܠܗ
ܢܦܘܩ ܠܒܪܝܬܐ ܐܚܪܝܢܐ ܕܗܘܐ
ܕܐܬܡܟܟܬ ܒܝܘܡܐ ܕܠܡܘܬܪ
ܡܟܠܝܢ

ܡܫܠܡ ܠܗ ܕܐܬܕܒܩ ܥܡܗ ܦܫܝܩ
ܓܦ̈ܝܢ ܘܡܫܬܡܠܝܐ. ܘܒܣܘܡܗ ܕܡܢ
ܕܒܗܘܢ ܡܫܘܚܐ. ܘܗܘܝܐ ܐܦ ܒܚܡܢܐ
ܦܝ ܒܟܘܪܐ ܡܬܕܟܝܐ ܥܠ ܐܠܗܐ
ܘܐܬܚܙܝ ܐܝܟܢܐ ܕܐܦ ܒܟܘܪܐ
ܕܠܗ ܐܝܟܢܐ ܕܒܗ ܒܟܘܪܐ
ܛܒܐ ܕܗܒܐ ܕܝܢ ܘܐܦܐ ܕܟܕܝܪܐ
ܡܬܟܠܐ ܕܠܗ ܐܝܟܢܐ
ܒܟܘܪܐ ܗܝ ܢܬܕܟܐ

Si leuibus alis prædita est anima in ſuo diſceſſu ad illum, qui eam attraxit, in lætitia perfecta erit; ſi verò onus paſſionum geſtat, afflictionem patitur, non quòd odit, aut vlciſcitur Creator, ſed vt ad ſe attrahat purificatam, quemadmodum materiam, quæ commiſta eſt auro, in ignem immittunt, vt purificetur, quæ conſumitur, & diſſipatur, puritas verò

auri

auri remanet ; ita quoq; malitia cùm igne purificante omnia absumitur , & dissipatur, necesse est etiam, ut anima, cui illa adhæsit, unà in igne sit, donec sordes, & malitia prauorum operũ, quæ in ea congregata sunt, illo igne purificẽtur. Et postquam alia purgandi, & purificandi attulit exempla, subdit:

ܗܟܢܐ ܐܦ ܢܦܫܐ ܐܝܢܐ ܕܒܚܫ̈ܐ
ܗܝܘܠܢ̈ܝܐ ܡܬܛܘܫܐ ܒܥܘܫܢܐ
ܕܫܘܢ̈ܩܐ ܡܬܓܪܕܝܢ ܗܠܝܢ ܡܢܗ.
ܗܢܐ ܕܝܢ ܐܘܠܨܢܐ ܠܐ ܗܘܐ ܠܡ
ܡܬܚܝܒܢܘܬܐ ܐܝܬܘܗܝ. ܐܠܐ

ܠܡ ܕܟܝܘ ܚܛܗ̈ܐ ܘܠܡܬܕܟܝܘܬܐ

Ideſt: *Ita etiam ab anima, quæ passionibus materialibus eſt inquinata, vi tormentorum iſthæc abraduntur. Hæc autem afflictio non eſt ad damnationem, sed ad purgationem peccatorum,*

torum, & macularum. Et paulo infra

ܢܝܫܐ ܓܝܪ ܕܪܥܝܢܐ ܐܠܗܝܐ ܗܘ ܗܢܘ.
ܕܫܘܡܠܝܐ ܟܠܗ ܠܟܝܢܢ ܢܗܘܐ
ܡܢܗܘܢ ܓܝܪ ܡܚܕܐ
ܗܪܟܐ ܒܥܠܡܐ ܗܢܐ ܡܢ ܒܝܫܘܬܐ
ܡܬܕܟܝܢ. ܘܐܝܬܝܗܘܢ ܐܦ ܡܢ
ܒܬܪ ܚܝܐ ܗܠܝܢ ܒܝܕ ܢܘܪܐ ܠܦܘܬ
ܚ̈ܫܐ ܕܡܚ̈ܘܬܗܘܢ ܡܬܐܣܝܢ.

Scopus enim mentis diuinæ is est, vt omnis perfectio sit naturæ nostræ. Sunt quippe, qui statim in hoc mundo à malitia purgantur, & sunt etiam, qui post hanc vitam per ignem iuxta passiones suorum vulnerum curantur.

Certissimum id est, vt de ipsa re agamus de nomine nihil curantes, eò tendunt omnia Defunctorum Officia, eò Liturgiæ, eò Eleemosynæ, & suffregia non solum fidelium,

delium, ſed & infidelium ipſo naturæ inſtinctu impellente. Iudæis id teſtatiſſimum, & exploratiſſimũ eſt, ac omnibus notum, ideoque noſtra non indiget probatione. Ad ipſos Mahometanos quod attinet, non minus hoc perſuaſum habent, vti eorum oſtendunt preces pro defunctis. Ita enim in tractatu inſcripto كتاب الدقايق *Liber ſubtilitatum* pro illis deprecantur,

اللهم روح ارواحهم ونور قبورهم
وغسلهم بالماء والثلج وبرد حرارتهم
ونقهم من الخطايا كما نقيت
الثوب الابيض من الدنس

Ideſt: *Deus requieſcere fac animas eorum, & illumina ſepulchra eorum, & ablue eos aqua & niue, & refrigera calores eorum, & purga eos à peccatis, ſicuti purgatur alba veſtis*

à ſor-

à fordibus. Sed de his fuſiùs in Epiſtola noſtra ad clariſſimum virum Bartholdum Nihuſium.

Pag. 45. *Appoſitiones Alphabeti*. Appoſitiones Alphabeti ſunt duo puncta, quæ modò ſupra, modò infra, modò hinc inde appoſita literis, (vnde ܣܝ̈ܡܐ *ſiome* ſeu appóſitiones dicuntur) vocalium ſupplent vices. Quod quidem inuentum fuiſſe D. Ephrem, omnes cum noſtro Authore fatentur Syri. Nam antea legebant vel diuinando, vel ex Maiorum traditione, vti ſcribit Elias Niſibenſis Syrus celeberimus, atque ſatis antiquus ſcriptor initio ſuæ Grammaticæ hiſce verbis:

ܐܪܙܐ ܓܝܪ ܠܡܟܣܝܐ ܕܩܪܝܢܐ
ܘܡܬܐܡܬܐ ܕܐܪ̈ܙܐ ܡܟܣܝܐ ܘܡܬܟܠܐ
ܐܝܟܢܐ ܡܫܬܡܫܢܝ̈ܬܐ ܐܬܝܗܘܢ.
ܘܡܢܢ ܕܐܦ ܡܫܡܫܢܝ̈ܬܐ ܡܫܬܡ̈ܗܢ
ܘܐܬܝܗܘܢ

ܦܠܛܪܘܢ. ܘܐܬܚܙܝܘܢ ܗܢܘ ܡܩܒܠܐ
ܒܫܘܝܢ ܘܐܬܒܪܟ. ܘܟܕ ܕܩܘܡܬܐ
ܐܝܟ ܕܦܫܝܩܐ ܡܢܗ ܗܘ ܐܘܪܗܝܐ
ܒܒܬܒܐ ܕܐܘܪܝ ܡܡܒܠܐ ܕܚܠܝܘ.
ܒܫܘܝܢ ܘܐܬܠܛ. ܘܟܕ ܐܬܒܩܝܐ
ܠܗܘܢ. ܘܟܕ ܐܬܩܒܠܘ ܠܗܘܢ ܘܫܡܗ.
ܘܟܕ ܗܕܝܘܬܐ ܣܒܪܘܢ ܘܐܬܦܠܓܘ.
ܘܡܠܟܝܢ ܡܢ ܒܡܢܕܒܐ ܘܠܟܢ
ܠܐܬܪܐ ܦܐܕܢ ܦܪܘܢ ܦܠ
ܒܢܝܗ ܡܠܠ ܕܡܫܬܒܚܝܢ ܠܗܘܢ
ܒܡܬܒܪܐ ܕܐܬܬܘܗܝ ܒܟܠ ܢܘܩܪܐ
ܡܩܪܒܢܐ. ܒܒܪܘܬܐ ܕܝܢ ܘܫܘܪܪܐ
ܘܦܪܫܘܬܐ ܘܦܘܫܩܐ ܘܡܬܠܡܕܢܐ
ܘܫܒܝܢܐ ܘܦܘܠܚܢܐ ܘܠܐܒܝܫܐ
ܘܐܘܒܕܢܐ ܘܐܣܘܪܐ ܕܠܐ ܡܬܥܒܕܝܢ
ܠܝ ܠܒܬ ܠܗܘܢ ܐܬܪܐ ܕܫܦܝܪܝܢ
ܠܡܬܚܙܝܘܬܐ ܕܒܢܝܬܐ ܦܠܠ

L

ܕܡܬܒܪܝܢ

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

Ideſt: *Oportet, autem ſcire, quòd principium & fundamentū Grammaticæ, & ſcripturæ ſunt characteres ſcriptibiles, qui & ſcriptiones dicuntur. Sūt autē apud Grecos* 24. *apud Romanos verò, vt perhibet Iacobus Edeſſenus in libro ſuę Grammaticæ,* 23. *apud Ægyptios* 30. *apud Armenos* 36. *apud Indos* 53. *ſinguli autem iſtorum populorum rectè ſcribunt, & legunt dictio-*

nes quaſcunq; ſuis ſcriptas characteribus ſine punctis ſeparatis. At Hebręi, Syri, Perſę, Cuſitę, Elamitę, Madianitę, Phœnices, Elanitę, Arabes, alijq. nobis ignoti, non habent literas, quę ſufficiunt ad expreſſionẽ dictionũ, quę ab ipſis ſcribuntur, nẽpè quas ſuis ſcribũt linguis, & ad rectè eas legendas vti ſunt. Quapropter opus ipſis fuit, puncta apponere literis, vt iſtis diſtinguerent motiones, & dictiones ab inuicem. Hinc non poſſunt rectè legere, niſi tamquàm diuinantes, aut ex traditione. Eadem tradit poſt Eliam doctiſſimus Iſaac Sciadrenſis Archiepiſcopus Tripolis Syriæ par. 1, cap. 10. ſuæ Grammaticæ, & alij non pauci. Quoniam verò plura alia ſunt apud Syros puncta varijs deſũgentia muneribus, non parua quandoque oriebatur confuſio ex horum cõcurſu, hinc Theophilus Edeſſenus

Maronita princeps Aſtrologorum Almohdi Babylonis Chaliphae, vir Syriacæ, Arabicæ, & Græcæ linguæ peritiſſimus, alias excogitauit vocalium figuras ad ſimilitudinem Græcarum efficťas, vt huic occurreret difficultati. Is ex viuis deceſſit Heg. an. 169. teſte Gregorio Barhebræo lib. 9. Chronicorum.

Tamen ante annos ferè duos ex Proteſtantium cœno emerſit nobis Thraſo quidam glorioſus, Batauus ſit, an Anglus, certè neſcio, Arnoldus Bootius nomine, qui in quadam ſua prolixiſsima Epiſtola ad Iacobũ Vſſerium Armachanum *de Textus Hebraici veteris Teſtamenti certitudine, & authentia contra Ludouici Cappelli Criticam ſacram*, vbi nu. 48. de Syrorum punctis vocalibus multa commentus eſt ad ſtatuendam inde lectionis Hebraici Textus certitudi-

nem

nem ; porrò non pro veritate propugnaturus id præstitit, sed Vulgatam versionem , quam vnus Cappellus ex omnibus Protestantibus approbare videtur, & alijs prefert versionibus, impugnaturus . Nec sat habuit Aristarchus iste tot effutire ineptias, verùm elato etiam supercilio, quod peruersis eminet illis oculis peruersi animi indicibus ; sic de ipsis Syris Syriacæ linguæ in Europa professoribus effatur. *Neque enim loquor de quibusuis , nec de plebeijs eiusmodi viris, quales nonnullos in hasce aliasque Europę oras delatos noui ; qui Syriacarum, & rerum , & literarum perquam exili cognitione tincti, & in ipsa lingua sua materna , Arabica putà , vix aliud pręter literarum ductus, & faciliora quædam grammaticę pręcepta callentes ; cùm omnis verę eruditionis in totum rudes sint ,*

mirum non fuerit, si istud, vt alia quamplurima, eos lateat: nempe punctationem Syriacam esse certam, ac determinatam, non quidem indeterminatam, atque arbitrariam secundùm sensus cõmoditatem. Nos itaque, & veritatis stimulus, & Religionis studium, & officij nostri ratio non modò inuitant, sed compellunt propemodum, vt impostoris referamus paralogysmos, Hæretici refellamus commenta, lacessentis gloriosi militis retundamus effrænatam audaciam. Me enim toto illo numero, & alibi aggreditur, & expresso, & tacito nomine, suam locans operam furioso illi Valeriano de Flauigny, ex cuius impudentissimis calumnijs Vulgatã versionem duabus Apologeticis Epistolis vendicare sum conatus. Quod autem, vt commodius fiat, & ordine exor-

dium

dium sumendum nobis est à Syriaca punctatione, dein ad Hebraicam, quam vt necessariam conclusionem inde infert, descendendum.

Ad primum itaq; quod attinet, sic præfatur: *Etenim Syris nullus ab initio punctorum apparatus fuit; & vterque ille, quo hodie vtuntur, tum ille vetustior, & operosior, quo quinque vocales totidem diuersis characteribus, ad Grecarum vocalium figuram, vt videtur, effictis, designant, cùm recentior alter, quo solis duobus punctulis, diuersimodè collocatis, peragitur; intra secula haud multa apud eos fuit introductus.*

Paucissimis verbis multa admittit Bootius peccata, & quidem enormissima. Imprimis enim aut sibi turpissimè contradicit, aut nihil minus probat, quàm quod probare intendit. Quandoquidem modò af-

firmat nullum fuiſſe Syris ab initio apparatum punctorum; inferiùs verò excuſſà ex lepidiſſimo capite ſyriaca inſigni eruditione docet vnicũ punctum Syros habuiſſe ante alterutrum punctorum illum apparatum, cuius ope omni ſemper lectionis ambiguitati obuiam itum fuit, quia modò ſupra, modò infra poſitum omnium vocalium ſupplebat vices. Ex quibus ſic arguo: vel punctum iſtud conſonantibus coæuum eſt, vel non; ſi coæuum, vti verba Bootij ſonant, cùm dicat: *iſtius ope, omni sẽper lectionis ambiguitati obuiam itum fuit*, palam relinquitur, Syros habuiſſe ab initio vocales. Perinde enim eſt, vnum punctum defungi omnium vocalium officio, ac duo puncta, vel plures figuras, & notas. Falſiſsimum eſt igitur affirmare, Syris nullum ab initio fuiſſe punctorum

vocalium apparatum. Si verò punctum illud literis haud est coæuum, eadem redibit difficultas, adeoq; nihil effecit Bootius suis paralogysmis, quia ante hoc punctum inuentum nullum Syris erat adminiculum, quo lectionis ambiguitatibus occurreret; quod vnum probandum assumpserat. Itaq; suam conclusionem infert ex subiecto non supponente, quia supponit, puncti illius adminiculo difficultatibus, & ambiguitatibus lectionis obuiã itũ sẽper fuisse, cũ tamen sẽper non fuit, & si semper fuit sibi contradicit, quia Syris ab initio nullum fuisse punctorum apparatũ affirmat. Quod autem asserit de figurarum vocalium antiquitate, iam ex supra allatis explosum est, cùm harum auctor fuit Theophilus Edessenus, qui Heg. an. 169. obijt, punctorum verò D. Ephrem, qui tertio

vi-

iuebat a Christo Domino seculo.

Multis etiam id probari potest ar
umentis, scilicet puncta vocalia
nultò antiquiora esse figuris illis ad
ræcarum similitudinem effictis,
uicquid dicat Bootius vel ex An-
rea Masio, vel quocunque alio.
rimò, in vetustioribus codicibus,
Theophili ætate antiquioribus
ec vola, nec vestigium istarum fi-
urarum conspicitur; at puncta paf-
m. Secundò, post Theophili tem-
ora harum figurarum vsus viget
naximè apud Maronitas, rarò apud
cobitas, nullus apud Nestorianos,
remotiores Syros: punctorum
erò frequentissimè apud istos, &
on rarò apud illos. Ex quo colli-
ere euidenter est, punctorum vsum
se vniuersalem, & antiquiorem,
gurarum verò particularem, & re-
entiorem, nec ad omnium perue-

nisse

nisse noticiam. Tertiò, ex illarum figurarum appellationibus id constat; nam quædam nomina celebriora patrum veteris Testamenti singulis figuris imposita sunt, vt lib. 1. cap. 12. scribit doctissimus Georgius Amira & par. 1. cap. 10. doctissimus item Isaac Sciadrensis, & alij, ad consulendum puerorum memoriæ, quia singula illa nomina apud nos incipiunt ab vna illarum vocalium. Atq. ita vocalem A. vocarunt nostri ܐܒܪܗܡ *Abraham*, quia incipit ab ea vocali, O, appellant ܐܕܡ *Odom*, I ܐܝܣܚܩ, *Isaac*, E, ܐܫܥܝܐ *Esaiam*, V, ܐܘܪܝܐ *Vriam*. At hæc nomina non conueniunt omnibus vocalibus Nestorianorum, & remotiorum Chaldæorum, & Syrorum,

uia ſecundum nomen apud eos le-
itur cum vocali A. nempe *Adam*,
: non *Odom*, vti apud nos: & ſic
pud eos eſſet duplex, A, & nullum
), quod falſum eſſe conſtat. At
nominibus punctorum om-
es omninò conuenimus. Quartò
ſa ratio inuentionis id planè per-
adet, cùm figuræ illæ inuentæ ſint
l euitandam confuſionem, quæ ex
t punctorum concurſu oriebatur,
mper enim poſteriores facilitati
nſulere, & priorum perficere in-
nta ſtudere videmus. Quamobrē
is cordatus, & prudens credet,
ſt inuentas illas figuras tot punctis
ncta addita fuiſſe a poſterioribus
confuſionem, & perturbationem
agis augendam?

Sed audiamus iterum Bootium
ſuo vnico puncto loquentem: *An-*
inuentum, inquit, *alterutram pun-*
ctatio-

ctationem apud Syros, unicum punctum omnium vocalium vice apud eos fungebatur; & literis superpositum A, O, & V. ijsdem verò subscriptum, E, & I. denotabat. itaq; vbicunque vox aliqua ambiguæ punctationis in Textu occurrebat, adminiculo istius puncti certa ac definita, istoq; loco vsurpanda punctatio, designabatur: qui simplicissimus punctandi modus, inde ab antiquioribus temporibus apud ipsos vsitatus, etiamsi mancus ac obscurus videri queat, Syris tamen abunde explet quidcunq; ad necessarium vsum ab vlla alia punctatione expectari potest: Adeo quidem, vt post introductum apud ipsos geminum illum recentioris punctationis apparatum, accuratiores quiq. scribæ eo ferè solo vti perrexerint, ac hodieq; vtantur, in sacra præsertim Scriptura; in qua vbiq; istius ope, omni semper lectionis ambi-

gui-

gusitati obuiam itum fuit, non quidem in omnibus Codicibus, nec in plerisq; sed tâmen in optimis quibusque, & accuratissimis.

Geometrica hæc Bootij demonstratio est, & quidem euidentissima; quippe vt punctum principium est lineæ: ita & linguæ Syriacæ rectè legendæ, & intelligendæ. Sed mirum est, quàm appositè quadrat hìc Bootio medico distichon illud iactatum olim in alium medicũ Iudæum Aegyptium, nomine Salamah Benrahmun, qui ad omnes scientias docendas se se accingebat, cùm nec ipsos scientiarum terminos, & rudimenta calleret; distichon est

يشمر للج عن ساقه
ويغمره الموج فى الساحل

Se se accingit ad traijciẽdum Abyssũ

In ipſo verò littore obruitur vndis.
Hic penicillo delineatur Bootius, qui dum abdita Syrorum linguæ reſerare incredibili iactantia adnititur, in punctulo impingit.

Sed ad trutinam, & ne longius abeamus, conſulendus nobis eſt liber Pſalmorum editionis doctiſſimi viri Gabrielis Sionitæ, quem omnium Syrorum primum facit Bibliorũ punctationis auctorem Bootius, & qui hanc doctrinam in ſuis rudimentis ipſi pſalmorum libro præfixis, tradere videtur. Quòd ergo punctum hoc ſubſcriptum literis legatur paſſim pro A, non autem pro E, vel I, vt vult Bootius, habemus ex pſal. 2. in voce ܪܓܫܘ *tumultuarunt*, ibidem ܪܢܝ *excogitarunt*; ver. 2. ܐܬܡܠܟܘ *conſultarunt*,

ver.

ver. 5. ܢܕܠܚ *conturbabit*, v. 7. ܐܡܪ *dixit*, & eiuſmodi alia infinita. Idem ſubſcriptum pro, O, non quidem E, vel I, Pſal. 1. v. 1. ܩܡ *ſtetit*, pſ. 3. v. 4, ܥܢܢܝ *reſpondit mihi*, 5. 3. ܡܨܠܐ ܐܢܐ *oro*, 6. 2. [illegible] *infimus ſu*.

Item ſubſcriptum paſſim pro V. pſ. 2. 1. ܣܪܝܩܘܬܐ *vanitas*, 6. ܩܘܡ *ſurge*, 4. 1. ܙܕܝܩܘܬܝ *iuſtitia mea*, 5. 1. ܨܘܬ *auſculta*, 5. ܢܩܘܡܘܢ *ſtabunt*, 6 ܕܓܠܘܬܐ *falſitas*. ſuperpoſitum autem pro I, pſal. 2. 6. ܐܩܝܡܬ *conſtitui*, 7. ܝܠܕܬܟ *genui te*, 3. 5. ܐܬܬܥܝܪܬ *euigilaui*. Pro E. Pſal. 3. 5. ܫܟܒܬ *cubaui*

ܘܕܡܟܬ

ܕܡܟܬ *dormiui*, 6. ܐܕܚܠ *timebo*

Exempla eiuſmodi occurrunt infinita non ſolùm in Scripturis ſacris, ſed in obuijs quibuſque libris, nedum accuratiſsimis; quæ hallucinationis, & erroris arguunt eos, qui docent, punctum hoc iuxta varios ſitus varias conſtituere vocales.

Vt autem, vnde orta ſit eiuſmodi hallucinatio, dignoſcatur, animaduertendum eſt; Grammaticos quandoque hoc punctum ſubſcriptum literis ܝܘܕ *Iud* ܘܘ *vau*, & ܐܠܦ *Aleph*, appellare I, & V, longum, ſuprapoſitum verò literæ ܘܘ *vau*, V, breue; non quod reuera ſit vocalis, ſed quia eſt ſignum, & nota quantitatis, hinc ܝܕܥ *Iadho*

vocatur ab Elia, & alijs, ideſt *nota ſignum*, & a Sciadrerſi ܡܫܘܕܥܢܐ *ſciudoho*, ideſt, *teſſera*, *ſymbolum*. Signis autem tribuere aliquando nomina rerum, nec nouum, nec inſuetum eſt, nec probatione indiget.

Quoniam prætereà inter officia puncti huius illud præcipuum eſt, vt dictiones ſimiles diſtinguat ab inuicem; aſſerunt Grammatici, voces quaſdam eiuſmodi puncto variè notatas legendas potius eſſe cum hac, quàm cum illa vocali, & non quòd punctum illud ſit vocalis. Et profectò ſi eſſet vocalis, vocalis ſemper fungeretur munere, & motum, vt loquuntur Syri, tribueret conſonãti; ſed cùm id non præſtet ſemper, manifeſtiſſimum eſt indicium, illud non eſſe vocalem. Exempla hoc

pro-

probantia obuia ſunt legenti ; vt ܚܡܬܐ *furor*, vbi patet, literam ܡ *mim*, quæ punctum habet ſubſcriptum, quieſcere, nullaq; moueri vocali; dicitur nihilominus à Grãmaticis, vocem illam legendam eſſe cum vocali E, vt diſtinguatur ab hac alia ſimili ܚܡܬܐ *ſocrus*. Idem dicendum eſt de voce ܫܢܬܐ *ſomnus* vt diſtinguatur a ܫܢܬܐ *annus*, & ſic de multis alijs arguendum eſt. Et ſanè ſi punctum iſtud vocalis eſſet, legeretur ܚܡܬܐ, & ܫܢܬܐ, quod Syris Perridiculum eſt.

Si verò regeret Bootius, aliquando punctum hoc conſonantem mo-

uere, & vocalis defungi munere, vt in his vocibus ܡܰܠܟܳܐ *Malco* rex ܡܶܠܟܳܐ *Melco* consilium, & id genus; res- sponsum hoc habebit non a nobis, sed à Iosepho Barmalcun in Tract. inscripto ܡܨܝܕܬܐ ܕܢܘܩܙܐ *Rete puncto-rum* c 4. de hac eadē materia, de qua nobis cū Bootio controuersia, agēte

ܘܰܠܡܳܐ ܢܶܣܬܰܒܰܪ܆ ܕܗܳܠܶܝܢ ܐܳܦ ܗܶܢܶܝܢ
ܡܙܝܥܢ ܟܕ ܡܙܕܥܝܢ. ܕܥ ܕܠܘ ܒܝܕ ܝܬܗܝܢ
ܐܠܐ ܒܐܘܪܥܐ ܘܫܠܡܘܬܐ ܕܟܠܗܝܢ
ܣܗܕܘܬܐ ܕܝܢ ܠܗܕܐ ܕܝܠܢ ܣܒܪܐ
ܫܘܚܠܦ ܥܒܕܐ ܕܩܢܘܡܝܐ

Ideſt: *Fortè autem putabitur, quòd iſta* (puncta) *quoq; mouēdo moueant. Scias, hoc non per ſe, ſed concurſu, & concordia omnium efficere. Teſtimonium autem huic noſtræ ſententiæ facit mutatio*

ope-

operationis ſingulorum iſtorum. Videlicet, puncta illa non per ſe motum tribuere conſonantibus, ſed per accidens, vti euidens eſt ex mutatione operationis ſingulorum; nempe punctum illud vel ſupraponatur, vel ſubſcribatur, non influit eodem modo, ſed quomodocunq. collocetur, omnes admittit vocales, vt in allatis exemplis oſtenſum eſt.

Nec reponat nobis Bootius, quòd auctor iſte, non loquatur de puncto, de quo præſens controuerſia eſt, cùm ſermo apud illum ſit de pluribus punctis; ne reponat, inquam, quia de hoc eodem apud illum ſermo eſt, vtitur autem numero plurali, quia punctum illud trifariam partitur, iuxta duplicem ſitum, quem obtinet, nam vel ſuperponitur, vel ſubſcribitur ſimplex, vel duplex, vt hiſce docet verbis

laudatus Auctor indicato capite.

ܚܕ ܢܘܩܙܐ ܠܥܠ ܐܘ ܠܬܚܬ ܐܘ ܬܪܝܢ
ܠܬܚܬ ܡܬܬܣܝܡܝܢ. ܠܥܠ ܐܝܟ
ܐܡܪ. ܩܪܐ. ܐܬܐ. ܥܒܕ. ܦܬܚ.
ܠܬܚܬ ܐܝܟ ܐܡܪܬ ܐܣܬܡܟ ܙܪܩ
ܩܪܐ ܐܬܐ ܥܒܕ. ܦܬܚ. ܬܪܝܢ
ܕܝܢ ܠܬܚܬ ܐܝܟ ܐܡܪܬ
ܐܣܬܡܟܬ ܥܒܕܬ

Vnum punctum aut supra, aut infra, aut duo infra ponuntur. Supra, vt dicit vocat, venit, facit, aperit; *infra, vt* dixisti, accubuit, aspersit, vocauit, venit, fecit, aperuit; *duo autem infra, vt* dixit illa, accubuit illa, fecit illa.

Huic nostræ sententiæ firmissimum addit robur alterutra recentior punctatio, quandoquidem consonantibus hoc puncto notatis accuratissimi quiq; scriptores, vel pun-

cta vocalia, vel figuras appingunt; quod sanè nunquam præstarent, si punctum illud vocalis fungeretur officio, & pro vocali ab illis haberetur; ea enim ratione eadem consonans duabus affecta esset vocalibus, quod perridiculum est, & Syris, ac gentibus alijs monstrum inauditum. Percurratur totum Bibliorũ septilinguiũ opus Parisijs a Clarissimo viro, & immortalitate dignissimo Guidone Michaele Le Iay edi-tum, & à doctissimo Gabriele Sionita punctis vocalibus adornatum, videbitq; Bootius nos vera prædicare, si tamen strabo ille rectè videre vnquam queat. Etenim posterioribus inuentis vocalium figuris, nequaquam pũctorum vocalium vsus sublatus est, sed indifferenter modò istis, modò illis vtuntur scriptores etiam in vna eademq; dictione pro

benè ſcribendi ratione, & commoditate, vti legere eſt pſal. 1, ex punctatione laudati mox Gabrielis Sionitæ in hiſce dictionibus ܥܘ̈ܠܐ *iniqui*, ܗܠܶܟ *ambulauit* ܚܛ̈ܝܐ *peccatores*, & id genus infinita. At nũquam exhibebit nobis Bootius vel vnicum exemplum in quo duæ concurrant vocales in eadem conſonante ܒ.

Ad hæc ſunt dictiones quædam quinque, vel ſex conſtantes ſyllabis vti ܡܬܛܥܝܢܘܬܐ *aberratio* ܡܫܬܥܒܕܢܘܬܐ *ſubiectio*, tamen illud punctum vnicum ſemper reperire eſt in vnica dictione, qui ergo fieri poteſt, vt vnum punctum ſemel ſubſcriptum, aut ſuperpoſitum quinque, & ſex vocalium dif-

fer-

ferentiū ſupplere queat vices. Aliquando etiam omnes quinque vocales in vnica voce conſpiciuntur, vt in hac ܡܰܠܟܰܬܽܘܢܺܝܬܳܐ *reginula*, & pūctum vnicum eſt ; & infra collocatum. Qua ergo ratione, aut fundamento effutit Bootius: *Iſtius ope omni ſemper lectionis ambiguitati obuiam itum fuiſſe* apud Syros? & quo modo *abundè explet quidquid ad neceſſarium vſum ab vlla alia punctatione expectari poteſt?*

Tandem totam profundit Bootius ſuæ ignorantiæ, ſeu iactantiæ ſentinam, cùm concludit, punctum iſtud non reperiri in omnibus codicibus, nec in pleriſque, ſed ſolùm in optimis quibuſq; & accuratiſsimis. At ſciat commentorum Architector, quòd nullus reperiri ſit ſacrarum Literarum codex, aut liber cuiuſq:

iusq; generis, vel notæ, in quo punctum istud non occurrat, si non vbiq: quod nullis accidit quãtumcunque accuratissimis, saltem pluribus in locis. Quod quidem non argumentis probandum est, sed sola codicum inspectione, qui plurimi in celebrioribus Bibliothecis occurrũt, si tamen toruis illis oculis, ac peruersis id dispicere potest Bootius.

At nec ita castigatus dimittẽdus est adhuc Bootius, sed refellendus quoq. ex punctorum Syrorum enumeratione, & singulorum officio; inde enim constabit, an sit eiusmodi punctum inter ea, nec ne. Sciendum igitur est; Syrorum puncta duplicis esse generis; vnum literis coæuum, quod genericum, & essentiale dicitur; aliud verò additum, seu aduentitium. Genericum illud est, quod literas [illegible], *dolat*,

&

& ܪܝܫ *Risc* constituit. De hoc ita IosephBarmalcun inRete punct.c.7

ܓ̈ܢܣܝܐ ܬܪ̈ܝܢ ܐܢܘܢ ܘܒܬܪ̈ܬܝܢ
ܐܬܘ̈ܬܐ ܒܕܠܬ ܡܢ ܬܚܬ ܘܒܪܝܫ
ܡܢ ܠܥܠ ܕܥ ܚܒܝܒܢ. ܓܢܣܝܐ
ܗܘ ܗܘ ܕܠܐ ܦܪܝܩ ܡܢ ܡܠܬܐ
ܠܥܠܡ. ܕܦܪܝܩ ܕܝܢ ܒܙܒܢ
ܡܬܬܘܣܦ ܡܛܠ ܥܠ̈ܠܬܐ ܐܘ ܡܬܡܣܟ

Ideſt: *Generica*(puncta)*duo ſunt*, & *in duabus literis, in litera D. ex parte inferiori*, & *in litera R. ex parte ſuperiori, ſcias dilecte noſter. Genericum autem illud eſt, quod nunquam abeſt à dictione; quòd verò abeſt, aliquando additur quaſdam ob cauſas, aliquando ſubintelligitur.* De generico quid ſit, planè liquet.

Aduentitium autem in plures partitur claſſes; aliud enim dicitur ܕܦܘܫܩܐ

ver. 5. ܢܕܠܚ *conturbabit*, v. 7. ܐܡܪ *dixit*, & eiusmodi alia infinita. Idem subscriptum pro, O, non quidem E, vel I, Psal. 1. v. 1. ܩܡ *stetit*, ps. 3. v. 4, ܥܢܢܝ *respondit mihi*, 5. 3. ܡܨܠܐ ܐܢܐ *oro*, 6. 2. ܟܪܝܗ ܐܢܐ *infirmus sum*. Item subscriptum passim pro V. ps. 2. 1. ܣܪܝܩܘܬܐ *vanitas*, 6. ܩܘܡ *surge*, 4. 1. ܙܕܝܩܘܬܝ *iustitia mea*, 5. 1. ܨܘܬ *ausculta*, 5. ܢܩܘܡܘܢ *stabunt*, 6 ܕܓܠܘܬܐ *falsitas*. superpositum autem pro I, psal. 2. 6. ܐܩܝܡܬ *constitui*, 7. ܝܠܕܬܟ *genui te*, 3. 5. ܐܬܬܥܝܪܬ *euigilaui*. Pro E. Psal. 3. 5. ܕܡܟܬ *cubaui*

ܘܕܡܟܬ

ܕܡܟܬ dormiui, 6. ܐܕܚܠ timebo

Exempla eiuſmodi occurrunt infinita non ſolùm in Scripturis ſacris, ſed in obuijs quibuſque libris, nedum accuratiſsimis; quæ hallucinationis, & erroris arguunt eos, qui docent, punctum hoc iuxta varios ſitus varias conſtituere vocales.

Vt autem, vnde orta ſit eiuſmodi hallucinatio, dignoſcatur, animaduertendum eſt; Grammaticos quandoque hoc punctum ſubſcriptum literis ܝܘܕ Iud ܘܘ vau, & ܐܠܦ Aleph, appellare I, & V, longum, ſuprapoſitum verò literæ ܘܘ vau, V, breue; non quod reuera ſit vocalis, ſed quia eſt ſignum, & nota quantitatis, hinc ܝܕܥ Iadho

vocatur ab Elia, & alijs, ideſt *nota ſignum*, & a Sciadrerſi ܫܘܕܥܐ *ſciudoho*, ideſt, *teſſera*, *ſymbolum*. Signis autem tribuere aliquando nomina rerum, nec nouum, nec inſuetum eſt, nec probatione indiget.

Quoniam prætereà inter officia puncti huius illud præcipuum eſt, vt dictiones ſimiles diſtinguat ab inuicem; aſſerunt Grammatici, voces quaſdam eiuſmodi puncto variè notatas legendas potius eſſe cum hac, quàm cum illa vocali, & non quòd punctum illud ſit vocalis. Et profectò ſi eſſet vocalis, vocalis ſemper fungeretur munere, & motum, vt loquuntur Syri, tribueret conſonãti; ſed cùm id non præſtet ſemper, manifeſtiſſimum eſt indicium, illud non eſſe vocalem. Exempla hoc

probantia obuia ſunt legenti ; vt ܚܡܬܐ *furor*, vbi patet, literam ܡ *mim* ; quæ punctum habet ſubſcriptum, quieſcere, nullaq; moueri vocali; dicitur nihilominus à Grã-maticis, vocem illam legendam eſſe cum vocali E, vt diſtinguatur ab hac alia ſimili ܚܡܬܐ *ſocrus* · Idem dicendum eſt de voce ܫܢܬܐ *ſomnus* vt diſtinguatur a ܫܢܬܐ *annus*, & ſic de multis alijs arguendum eſt . Et ſanè ſi punctum iſtud vocalis eſſet, legeretur ܚܡܬܐ, & ܫܢܬܐ, quod Syris Perridiculum eſt.

Si verò regeret Bootius, aliquando punctum hoc conſonantem mo-

uere,& vocalis deſungi munere, vt in his vocibus ܡܰܠܟܳܐ *Malco* rex ܡܶܠܟܳܐ *Melco* conſilium, & id genus; reſponſum hoc habebit non a nobis, ſed à Ioſepho Barmalcun in Tract. inſcripto ܡܨܝܕܐ ܕܢܘܩܙܐ *Rete puncto-rum* c. 4. de hac eadẽ materia, de qua nobis cũ Boorio controuerſia, agẽte

ܘܟܒܪ ܡܬܚܫܒܐ ܕܗܘ ܐܦ ܗܠܝܢ
ܡܙܝܥܢ ܡܙܥܝܥܢ. ܕܥ ܕܠܘ ܒܢܦܫܗܝ
ܢ ܐܠܐ ܒܦܓܥܬܐ ܘܫܠܡܘܬܐ ܕܟܠܗܝܢ
ܡܬܥܒܕܢ. ܣܗܕܘܬܐ ܕܝܢ ܠܬܪܥܝܬܢ
ܫܘܚܠܦ ܟܝܢܐ ܕܥܠܝܗܝܢ ܡܥܒܕܢܘܬܗܝܢ

Ideſt: *Fortè autem putabitur, quòd iſta* (puncta) *quoq; mouẽdo moueant. Scias, hoc non per ſe, ſed concurſu, & concordia omnium efficere. Teſtimonium autem huic noſtræ ſententiæ facit mutatio* ope-

operationis singulorum istorum. Videlicet, puncta ista non per se motum tribuere consonantibus, sed per accidens, vti euidens est ex mutatione operationis singulorum; nempe punctum illud vel supraponatur, vel subscribatur, non influit eodem modo, sed quomodocunq. collocetur, omnes admittit vocales, vt in allatis exemplis ostensum est.

Nec reponat nobis Bootius, quòd auctor iste, non loquatur de puncto, de quo præsens controuersia est, cùm sermo apud illum sit de pluribus punctis; ne reponat, inquam, quia de hoc eodem apud illum sermo est, vtitur autem numero plurali, quia punctum illud trifariam partitur, iuxta duplicem situm, quem obtinet, nam vel superponitur, vel subscribitur simplex, vel duplex, vt hisce docet verbis

laudatus Auctor indicato capite.

ܚܕ ܢܘܩܙܐ ܠܥܠ ܐܘ ܠܬܚܬ ܐܘ ܬܪܬܝܢ
ܠܬܚܬ ܡܬܬܣܝܡܢ. ܠܥܠ ܐܝܟ
ܐܡܪ ܩܪܐ ܐܬܐ ܥܒܕ ܦܬܚ.
ܠܬܚܬ ܐܝܟ ܐܡܪܬ ܐܣܬܡܟ ܙܪܩ
ܩܪܐ ܐܬܐ ܥܒܕ ܦܬܚ. ܬܪܬܝܢ
ܕܝܢ ܠܬܚܬ ܐܝܟ ܐܡܪܬ
ܐܣܬܡܟܬ ܥܒܕܬ

Vnum punctum aut supra, aut infra, aut duo infra ponuntur. Supra, vt dicit vocat, venit, facit, aperit; *infra, vt* dixisti, accubuit, aspersit, vocauit, venit, fecit, aperuit; *duo autem infra, vt* dixit illa, accubuit illa, fecit illa.

Huic nostræ sententiæ firmissimum addit robur alterutra recentior punctatio, quandoquidem consonantibus hoc puncto notatis accuratissimi quiq; scriptores, vel puncta

ćta vocalia, vel figuras appingunt; quod ſanè nunquam præſtarent, ſi punćtum illud vocalis fungeretur officio, & pro vocali ab illis haberetur; ea enim ratione eadem conſonans duabus affećta eſſet vocalibus, quod perridiculum eſt, & Syris, ac gentibus alijs monſtrum inauditum. Percurratur totum Bibliorũ ſeptilinguiũ opus Pariſijs a Clariſſimo viro, & immortalitate digniſſimo Guidone Michaele Le Iay editum, & à dоćtiſſimo Gabriele Sionita punćtis vocalibus adornatum, videbitq; Bootius nos vera prædicare, ſi tamen ſtrabo ille rećtè videre vnquam queat. Etenim poſteriotibus inuentis vocalium figuris, nequaquam pũćtorum vocalium, vſus ſublatus eſt, ſed indifferenter modò iſtis, modò illis vtuntur ſcriptores etiam in vna eademq; dićtione pro

iusq; generis, vel notæ, in quo punctum istud non occurrat, si non vbiq: quod nullis accidit quãtumcunque accuratissimis, saltem pluribus in locis. Quod quidem non argumentis probandum est, sed sola codicum inspectione, qui plurimi in celebrioribus Bibliothecis occurrũt, si tamen toruis illis oculis, ac peruersis id dispicere potest Bootius.

At nec ita castigatus dimittẽdus est adhuc Bootius, sed refellendus quoq. ex punctorum Syrorum enumeratione, & singulorum officio; inde enim constabit, an sit eiusmodi punctum inter ea, nec ne. Sciendum igitur est; Syrorum puncta duplicis esse generis; vnum literis coæuum, quod genericum, & essentiale dicitur; aliud verò additum, seu aduentitium. Genericum illud est, quod literas ܕܠܐ, *dolat*,

& ܪܝܫ *Risc* constituit. De hoc ita Ioseph Barmalcun in Rete punct. c. 7

ܓܢܣ̈ܝܐ ܬܪ̈ܝܢ ܐܢܘܢ ܘܒܬܪ̈ܬܝܢ
ܐܬܘ̈ܢ ܒܕܠܬ ܡܢ ܬܚܬ ܘܒܪܝܫ
ܡܢ ܠܥܠ ܕܥ ܚܒܝܒܢ. ܘܓܢܣܝܐ
ܗܘ ܗܘ ܕܡܢ ܠܐ ܦܪܫܐ ܡܢ
ܠܡܠܬܐ. ܘܦܪܫܐ ܕܒܙܒܢ
ܡܬܬܘܣܦܐ ܠܥ̈ܠܠܢ ܐܘ ܡܬܡܣܒ

Idest: *Generica* (puncta) *duo sunt, & in duabus literis, in litera D. ex parte inferiori, & in litera R. ex parte superiori, scias dilecte noster. Genericum autem illud est, quod nunquam abest a dictione; quod vero abest, aliquando additur quasdam ob causas, aliquando subintelligitur.* De generico quid sit, planè liquet.

Aduentitium autem in plures partitur classes; aliud enim dicitur ܕܦܘܚܡܐ

ܕܘܡܝܐ *comparationis*, & eſt punctum, quod modò ſimplex, modò duplex adhibitum varios animi exprimit affectus, iuxta variam interpungendi rationem, quæ apud probatos ſcriptores triginta variatur modis. Secunda claſſis eſt duorum punctorum, quæ pluralem numerũ a ſingulari diſtinguunt. 3. eſt vnum punctum, quod ſupra collocatum indicium eſt aſperitatis literarũ, infra verò lenitatis. 4. eſt punctum, quod pronomen affixum tertiæ perſonæ fem. gen. tam In nominibus, quàm in verbis, & aduerbijs diſtinguit ab affixo eiuſdem perſonæ maſc. generis. 5. quietem indicat, nempè literam, cui eſt adſcriptum, non eſſe mouendam, nec vocali afficiẽdam, 6. ſunt duo illa puncta, quæ modò ſupra, modo infra, modò hinc in-

Chaldęos geminatum penultimæ ſubijcitur. 4. Aliquando ſuperpoſitum aliquando ſubſcriptum voces, & dictiones ſimiles diſtinguit. 5. ſub literis ܝ *Iudh* & ܘ *vau* collocatum ſignum eſt illarum productionis, quemadmodum ſupraſcriptum eſt nota ipſarum breuitatis. Et hæc ſunt genera, & officia omnium punctorum, quæ apud Syros occurrunt, inter quæ, vt luculentiſſimè patet, nullum eſt reperiri punctum, niſi noua lingua, & puncta cudantur, quod omnium vocalium, vel aliquarum ſuppleat vices, vt boat Bootius: Res exemplis, & teſtimonijs probanda eſt, non boatu. Equidem exiſtimo, aliter a ſuo magiſtro doctum fuiſſe Bootium, ſed eum non benè intellexiſſe tam in hoc, quàm in alijs, vndè eo Poetæ Arabis diſticho

ſticho illũ excipere, & ſuam contexere excuſationem poteſt magiſter,

علىّ نحت القوافى من معادنها
وما علىّ اذا لم تفهم البقر

Meum eſt, appoſitè componere verſus,
At nihil ad me, ſi non intelligit Bos.

Porrò ad reliqua, pergat ergo Bootius. *Et ne poſt inuentam quidem iſtarum punctationum alterutram, ijs ad punctanda ſua Biblia vſi ſunt Syri.*

O benè pronunciatum! cui ergo vſui excogitarunt Syri non vnum, ſed duplicem punctandi modum, etiam præter illud punctum Bootij tam mirabilia præſtans? Quibus tam confidentem aſſertionem probat argumentis, & auctoritatibus Bootius? An hæc habet a Bibliorum codicibus, quos vidit? benè quidem. Sed quot ei vidiſſe accidit? vnum ſanè, aut alterum, nimirum Iacobi Vſserij

rij, & Odoardi Pockokij, si tamen vtrumq; vidit. An autem ab vno, aut altero Exemplari liceat ad omnia argumentis prosequi, solis luscis, & strabonibus concedimus. Ego sanè plusquam triginta Exemplaria Hebraica vidi nullis notata punctis vocalibus, ergone a paritate, imò multo potiori iure mihi inferre licebit, Iudæos nec post inuenta puncta ijs vsos fuisse ad sua Biblia punctanda? Qui hic tam putidus, tamq. ineptus arguendi modus? sed mox ipse viderit, pergat iam innumerabiles effutire nugas.

Et Biblia, inquit, *Syriaca, quæ in ingenti illo Bibliorum septilinguium corpore, intra hos paucos annos hic Parisiis impresso, conspiciuntur, prima sunt in Mundo, quę vniuerso punctorum apparatu sic constructa fuerunt. Nam si ex eo, quod hodiernę in Codice*

He-

Hebræo punctationis apparatus à Massorethis post talmudicis demum adhibitus fuit (vt id in præsens largiamur ita se habere) legitimè inferri potest, non teneri nos ea punctatione, vtpotè authoritatis merè humanæ, proindeq; licere eam relinquere, vbicunq: sensus commoditas id suaserit; eadem ratione concludendum erit, arbitrariam esse quarumcunq: vocum in Biblijs Syriacis punctationem, cùm, & punctatione vtraq: qua hodie vtuntur Syri ante secula aliquot, ac diu post confectam Bibliorum translationem, penitus corruerint; & ille vniuersæ punctationis apparatus, quem in Biblijs Parisinis videmus, non modò non primæuus sit, aut antiquus, ac in nullo vnquam codice conspectus, donec in editionem Parisinam vnicus homo, Gabriel Sionita, ipsius curator proprio Marte ac consilio, illum inuexit.

Nugæ perpetuæ, ineptiæ cōmenta. Vndè, sodes, habet Bootius, Biblia Parisina prima esse in Mundo, quæ vniuerso punctorum apparatu instructa sunt? nisi fortè intelligat, ea esse prima, quæ typis eo modò edita sunt. Verùm hoc ad præsentem controuersiam nihil facit, nec ad quæstionem, ex qua suam parat cō-clusionem; cùm plura apud Orientales exemplaria tam in vno compacta corpore, quam separatim, & seiunctim suis adornata punctis, & vocalibus conspiciantur passim, vt mox inferius constabit. Quæ præterea arguendi methodus est a textu Syriaco ad Authographum, scilicet Hebraicum; cùm ille merè auctoritatis humanæ sit, nisi Ecclesiæ accesserit approbatio, tam quoad ipsam versionem, quam quoad punctationem; iste verò non item, literas

im-

imprimis quod ſpectat, & conſonantes, ac vocales proinde, & puncta, ſi ab eodem profecta probentur auctore? At ſi par ratio vtriuſque eſt, certè par auctoritas erit. Largitur inpræſens Bootius, hodiernam punctationem Hebraicam a Maſorethis poſt talmudicis demũ adhibitam fuiſſe, ſed inſanà, ac bouina liberalitate; dein certitudinem eiuſmodi pũctationis ex Syriaca ſtatuere nititur. Miſer Bootius! ſua proijcit arma Hebraica, Syriaca arripit, quæ cùm minus tractare ſciat, ſe ipſum conficit, & iugulat. Solidis, vt procerto credo, deſtitutus argumentis, & causa deſperata ſuſceptæ defendendæ prouinciæ, ſatius habuit, hoc præſtare eiusmodi armorum genere, quàm turpiter deſerere prorſus. Verùm quantum vel deſperatæ cauſæ decedit, hoc

Arabis poetæ declarat distichon.

الم ترى ان السيف يقل قدره
اذا قيل هذا السيف خير من العصاء

Nonne vides gladij decedere pretio,
Cùm dicitur, hic gladius melior est baculo?

Largitur quidem inpræsẽs Bootius quia olim herbam porrexerat Cappello, vt ex binis eius Epistolis ad eundem Cappellum Lutetiæ scriptis, mensibus Iulio, & Augusto an: 1645 quas legere est in defensione Criticæ aduersus Buxstorfium pag. 646. In harum prima ita de punctatione Hebraica habet: *Librum tuum de pũctis Hebraicis, siue Arcanum punctationis reuelatum ab Erpenio editum legi, quod feci cum magna admiratione reconditę eruditionis, qua opus illud vndiq. scatet, & cum insigni fructu,*

quip-

quippe demptus mihi, & inde error, quem ex magni Buxtorfii Tiberiade imbiberam de punctorum cum literis coæuitate, & metus ob quem potissimũ amplexus cum fueram, fore. vt alioqui omnia in textu Hebraico *incertitudine, & ambiguitate referentur, cùm tamen tu in istis libris contrarium feceris planissimè, alteramq; ac veriorem sententiam certissimis argumentis adstruxeris.* Alterius Epistolæ hæc sunt verba: *In punctorum negotio verum est, quod & antehac tibi scripsi, me lectione tui Arcani deductum fuisse a pristina, penitusq; infixa sententia de illorum cum literis coæuitate, ac planissimè tibi assentior, pondere argumentorum a te adductorum conuictus, aliquot post Christi sæculis non consueuisse ea adscribi in Textu ad eum modum, quo hodie videmus; & puto Buxtorfium iàm hic a te superatum*

suo ipsius iudicio, sicuti ex literis, quarum exemplaria mihi misisti, haud obscurè colligere videor, quamquàm palam manus dare, ac herbam porrigere noluerit.

Nunc in biuio hæret Bootius, retractare quæ olim concesserat, eum pudet. Criticam Cappelli, quæ omnes malè habet Protestantes, atq; Hebraizantes, adeòq. non modò in cunabulis eam opprimere sunt conati, sed vel in ipso vtero materno, ac dum informis embryo esset, cum reliquo non aggredi agmine, nefas putauit. Quid ergo agendum iam est, Booti? sequendum ne Buxtorfij exemplum, qui palam manus dare, & herbam porrigere noluit? Nequaquam a probo viro ita veritas deludenda est; Macte igitur animo, vanum depone pudorem, quid verba quæris? dum ais, negas? veritas o-

dit moras, porrige animosè nobis herbam, nos verò viciſſim tibi fœnum, & ſic initâ pace, cantabimus per amicè ſimul illud Ouid. 2, faſt.

Sub iuga Bos veniat, ſub terras ſemen aratas,
Pax Cererem nutrit, pacis alumna Ceres.

Porrò grauiſſimè erras, Booti amice, dum aſſeris, vnicum hominem Gabrielem Sionitam proprio marte, & conſilio apparatum hunc vocalium primum inuexiſſe, ac ante illum omnibus omnino Syris inſuetum fuiſſe, ac in nullo vnquam codice conſpectum. An totum nouum Inſtrumentum ſuis adornatum vocalibus an. 1555. Viennæ editum conſpici non poteſt? An idem in Biblijs Antuerpianis editum ab Andrea Maſio cum ſuis vocalibus non prodijt? & cur non conſpicitur? An

ipse Masius, a quo ea, quę de illo puncto suadit, desumpsit Bootius, contrarium non scripsit in sua Grāmatica, dum dicit: *Et propterea neq; etiam alterutris nisi in sacrorum librorum scripturę vllis fere vocalium figuris vtuntur?* Quod quidem ideo asserit, quia in Textu, quem habebat, puncta, & figuras vocales adesse videbat, abesse verò in alijs. Nec putandum est, Masium tantum fuisse, vt proprio marte omnia puncta illa nouo Instrumento adstruxerit, & appinxerit; verùm pro certo tenendum est, eum sequutum fuisse, quem præ manibus habebat, Textum, cui eas addidit vocales, quæ alicubi desiderabantur. Hinc autem factum est, vt infinitis propemodū scateat mendis editio illa Syriaca, vt temerarium non esset asserere, plus esse mendarum in illa sola noui Te-

ſtamenti Syriaca editione, quàm in tòto Pariſinorum Bibliorum ſeptilinguium corpore. Hoc tamen feliciter illi ſucceſſit, quia incendiarium illum Heroſtratum Valerianũ de Flauignij haud nacta eſt, qui nominis immortalitatem inde ſibi cõparare niſus eſt. An etiam, vt ad rem noſtram redeamus, Pſalmorũ liber typis cuſus in ipſo monte Libano ab Illuſtriſſimo viro illo Sergio Riſio Archiepiſcopo Damaſceno, multis ante Sionitæ editionem annis, imò antè natum Sionitam, ſuis careat vocalibus? An plures alij libri Romæ cuſi nõ ſint eiuſmodi vocalibus inſtructi? Ego ſanè habeo penès me aliquos libros ante trecentos,& quadringẽtos annos exaratos, & vtroq;punctorũ apparatu inſtructos. Multo plures paſſim occurrunt in Bibliothecis.

Sed videamus quid porrò profert Bootius. *Cappello quidem*, inquit, *nulla hic apparebit difficultas; & absque vlla hesitatione non modò concedet totum hoc de arbitraria, secundùm sensus commoditatem, punctatione, quarumcunque in Syriaco textu vocũ, suapte natura ambiguarum; sed vltrò etiã, si rectè ipsum noui, id affirmabit, atq; ex ijs, quę iã nunc dixi, id liquidò promanare, vel deierare paratus erit*

Cur Cappello, aut cuiquam linguarum Orientalium, vel mediocriter perito apparere debet hic vel minima difficultas? Certè, si non affirmauerit ille, ego tibi Booti, tuisque similibus constantissimè affirmabo, vocum quarumcunque in textu Syriaco, suapte naturà ambiguarum, punctationem arbitrariam esse secundùm sensus commoditatem. Negas, aio.

Expe-

Experientia rerum magiſtra eſt, ac lydius lapis. Proponamus vocem hanc ܒܪܟ punctandam, quam ſi punctas, ܒܪܟ ſignificat, *cecidit*, *adorauit*, ſi ܒܪܟ *genuflexit*, ſi ܒܪܟ *benedixit*, ſi ܒܪܟ *creauit te*, vel *filius tuus*, ſi ܒܪܟ *deſertum tuum*, vel *pars tua exterior*, & eiuſmodi alia. Horum punctatio nonnè pendet penitùs ex ſenſus commoditate? Dicat Bootius; loquatur. Simile quid apud Latinos occurrit, ex. gr. verbum: *fero*, habet plures ſignificationes, ſignificat enim *gerere*, *opinari*, *ſperare*, *conſtituere*, *tradere*, *exhibere*, *pati*, *tollerare*, *proferre*, *requirere*, *velle*, *iubere*, *reportare*, *afferre*, *celebrare*, *laudare*, *obtinere*, *dicere*,

 accu-

attribuere, *gignere*, *producere &c.* Vnde, quæso, habentur istæ significationes variæ, nisi ex sensûs commoditate?

Sed sistamus parumper, quia nodum hunc Gordium soluisse sibi videtur Bootius ex Syrorum commẽtarijs, & præsertim auctoritate *Aazar Rodse* cuiusdam Gregorij, quamobrem audiamus illum: *Neq; hoc*, inquit, *contenti Syri, separatos præterea habuerunt semper commentarios, in quibus magna curâ cuiusq; vocis ambiguæ veram punctationem, non per pũctula iam; aliasue notulas, sed integris vocaliũ (vel, vt Hieronymus in Hebraicis vocales appellare solet, accentuum) appellationibus comprehensam exhiberent.* Luculentum *eius rei documentum præbet succinctus ille cuiusdam Gregorij in tota Biblia Commentarius Aazar Rodse, seu hor-*

•אוצר

reum

reum secretorum ab ipso dictus.

O benè inuentum! ò benè de Syrorum sacris literis meritum Bootium! hactenus ignorabamus, vel Gregorium Barhebræum, vel Iosephum Barmalcun, vel Ierudad Episcopum Hadtensem; vel Paulum Nisibensem, vel Babai magnum, & multos alios eiusmodi edidisse commentarios, siue elucidationes de dictionibus obscurioribus sacræ scripturæ: At quid indè infertur, nisi Syriacam punctationem in vocibus ambiguis non esse certam, atq; determinatam, etiam post inuenta puncta, neq; figuras vocalium, nedum Bootianum admirabile punctum illud, quod tot solum obit munera, & officia? Certè si satis punctum illud esset, nequaquam illa alia duo inuexisset D. Ephrem, & si duo illa sufficerent, figuras non excogitasset

Theophilus; & si figuræ id abundè explerent munus, haud editi essent tot Commentarij, & elucidationes ambiguarum vocum, & si certa cõstaret punctuandi ratio, vt Bootius effutit, horum Commentariorum Auctores nequaquàm discordes inter se, ac dissentientes essent de ratione, & modo legendi, & interpretandi singulas voces. Hinc delirare planè Bootius videtur, cum scribit: *Ast illi, qui inter illos (Syros) verè docti sunt probè norunt ambiguorum omnium in textu Syriaco vocabulorum punctationem certam esse, ac determinatam, talemq; semper fuisse, etiam antequam vteruis de punctatorijs apparatibus, quibus hodiè vtuntur, apud eos innotuisset.* Delirat, inquam, quia Soli tenebras in meridie affundere conatur, & puluerem inijcere videntium oculis, ac

tam-

tamquam nouus, in nouo orbe circulator protestanticos teterrimos putores pro suauissimis venditat Syriacis vnguentis.

Iam ad conclusionem, cui tot fallacias, tot mendacia, tot commenta, totq; parologysmos substruxit, veniamus. *Etiamsi igitur;* inquit, *concederemus Cappello, recentiores illos Masorethas inuexisse primos in textum Biblicum illam punctationem, qua nunc vtimur, atque adeo totam illam punctationem ab ipsis fuisse excogitatam, & non modo in Biblijs, sed neque in vllis alijs libris, aut scriptis fuisse anteà vsurpatam; restaret tamen ipsi adhuc probandum; quod duo illi modi, Syris vsitati, ad ostendendam atq; conseruandam veram certamq. ambigui cuiusque vocabuli in sacro Textu punctationem, nequaquam apud Hebreos, vt apud Syros in vsu fuerint: quod quan-*

quandiù non fecerit, iustissimam habe-bimus causam taxandi nimiam, ac temerariam eiusdem audaciam, affirmandi tam fidenter, absque vlla probatione, vt alias res permultas; ac maximi ponderis, quas hactenus agminatim recensuimus; tum hoc quoque de punctatione codicum nostrorum. quod nimirum authoritas eius merè humana sit, qua proinde neminem vlterius obstringat, quàm quatenus sensus commoditate seipsam tueri potest.

Benè quidem! concedis Cappello, recentiores Masorethas primos excogitasse punctationem, qua nunc vtimur. Quo autem concesso, quid inde sequitur, quàm textus Hæbraici authoritatem, punctationem hanc quod attinet, esse merè humanam? Sed hæc consequentia est pro sententia Cappelli, qui ex illa præmissa infert: huic ergo pun-

ctationi minimè standum esse, nisi vbi commodum fundit sensum. Igitur non absque vlla probatione hoc affirmauit, etenim id satis euidenter probauit in *Arcano punctationis*; herbam tunc porrexisti; vti patet ex binis tuis Epistolis suprà allatis, nunc concedis; & adhuc exigis probationem? Strabonem te esse, ac peruersis prædicũ oculis; omnes te prædicant, & talẽ ego te noui, at cæcionẽ talpa te præbes, dũ asseris. *restaret tamen ipsi adhuc probandũ; quod duo illi modi, Syris vsitati, ad ostendendam, & conseruandam verã, certamq; ambigui cuiusq; vocabuli in sacro textu punctationem, nequaquã apud hebreos vt apud Syros in vsu fuerint.* O mentecaptum Bootium! si fuerunt vnquam; adhuc essent; & viderentur, nec probatione egerẽt; vel saltem, si hactenus non extarent, aliqua men

tio de illis apud Iudæos occurreret. Præterea eiusmodi probatio, & demonstratio non Cappello neganti incumbit, sed tibi boanti, & aienti, vt ex Dialecticæ tyronibus discere facilè potes. Sed caue, id facias Booti, ne ferulà excipiaris, & exploderis sibilis. Nemo enim in scholis ita arguens visus est: *Syri habent duos punctandi modos, vel habuerunt, ad obuiam eundum ambiguitatibus, ergo & Iudæi.* Si hoc enim valeret, & hoc valeret aliud, *Arabes non habuerunt puncta, ergo nec Iudæi.* Nec minus hoc aliud. *Asinus rudit, ergo & Bos.* vel, *Equus non est homo ergo Bootius non est homo.* Demum ipsi Syri te mēdacij & temeritatis, arguūt, cū doceāt, Hebræos, vt Syros nulla habuisse olim vocalia pūcta ad rectè legēdum, ideoq. illa excogitasse, & cōsonātibus apposuisse coacti,

sunt

ſunt vti videre eſt ex ſupra allatis. Ex quo tanta lectionũ varietas ad poſteros promanauit; quantã in omnium gẽtiũ exẽplaribus videmus; nam hic legebat cũ his punctis, iſte cum illis, & iuxtà hãc legẽdi varietatẽ varij gignebãtur ſenſus, vt egregiè demonſtrat Cappellus, & ipſa euidẽtia cõuincit. Idẽ accidit etiã Mahometanis antè inuẽta ab Ali Abnaditalebo pũcta vocalia; tanta enim legentiũ erat diſſenſio, vt niſi Othmani coërcita fuiſſet auctoritate, & determinata lectio punctis, quæ Ali excogitauerat iam de Alcorano actũ eſſet. Inter cęteros Alcorani locos, qui varios fũdebãt ſenſus, iuxta varios legẽdi modos, hic vnus notatur ab Auctoribus,

ان الله برى مـــن المشركين ورسولـــه

qui iuxta eorum lectionem, qui poſtremæ dictionis radicalem legebãt

cum dhamma sic رَسُولَهُ hunc reddebat sensum: *vtique Deus alienus est ab infidelibus & Apostolus eius*; idest tam Deus, quam eius Apostolus alienus est, & odio habet infideles. At iuxta eorum lectionem, qui vocem illam legebant cum kasra sic رَسُولِهِ, hunc fundebat sensum: *Vtique Deus alienus est ab infidelibus, & Apostolo suo* nempe odio habet infideles, & Apostolum suum Mahometum. Huius postremæ lectionis patroni vt genuinam tuebantur ex vi, & influxu particulæ مِن *men*, idest *ab*; quæ influere solet in omnes sequentes dictiones copulatas. Impugnatores id refellebant ex absurditate sensus. Quicquid sit, ingentes vbiq; hæc legendi varietas excitauerat tumultus, ac turbas. Eius-

modi autem vocalium notulæ, & figuræ nuncupātur الاعراب al Arabo quasi dicas *Arabizaiones*, seù Arabum *inuentiones*, ac legendi *morem*, & ritum. Hoc autem, quia Persæ, Turcæ, alijque exteri populi, qui Mahometanam impietatem amplexati sunt, Alchoranum, aliósq; eius perfidiæ libros facilius illarum notarum adminiculo legere cœperunt.

Neq; suffragatur antiquitatis punctorū propugnatoribus, quòd apud Hæbreos, Syros, Arabesue vocalium occurrat mentio aliquando multò antè eorum, qui inuentores esse creduntur tempora; quia aliud est loqui de vocalibus, & vocalium nominibus, nempe de re, reiq; nomine; aliud de vocalium signis, figuris, notis, & ipsis apicibus. Vocales enim, earumq; sonos semper

fuisse, & extitisse, & ab ipsa natura cum sermone hominibus imbibitàs; nemo, nisi affatim barbarus, vt nec a bruto distinguatur; inficias ibit; imò dum negat, fatetur, cùm nulla vox humana articulata sine illis proferri possit, quinimò nec suum efferre valet Psittacus χαῖρε. At verò notas, & figuras, apicesq; vocalium inde inferre, nullum nos cogit argumentum. Verum enim verò quemadmodum ad efferendas articulatas voces, exprimendasq; necessariæ erant semper vocales, ità ad earum sonum discipulos docendum nomina necessariò illis imponenda erant. Nomina autẽ illa non vt consonantibus imposita ex sono, sed ex vario oris, linguæ, & labiorum motu, & modulatione. Hinc vocalis

A dicitur Hebræis פתח Syris,

ܦܬܚܐ

ܦܬܚܐ, & Arabibus الفتح *apertio*, quia in ea efferenda, vt ait Honain Benisaac in sua Grammatica.

ܦܬܚܝܢ ܠܬܚܬܝܗ ܕܦܘܡܢ
ܡܪܟܢܐܝܬ ܠܘܬ ܬܚܬ

Aperimus os imum mediocriter versus partem inferiorem.

Haud aliter profectò in hoc factum esse puto a Syris, Hebræis, & Arabibus in appingendis vocalibus, quã ab Astrologis in excogitandis illis notis,& figuris ad suos Planetas,aliasque res compendij gratia designandas,aut a Musicis ad suas modulationes varias denotandas, aut a Græcis in excogitandis accentibus illis ad suos tonos rectè efferendos. Poetices quoq; tractatores ad consulendũ discentium ingenijs, & commodo apices quosdam effinxerunt, & in-

ſcripſerunt vocalibus ad earum ſignificandam vel productionem, vel breuitatem; nihilominus ſanæ mentis nemo affirmabit, aut Aſtrologorum, figuras, aut Muſicorum notas, aut poëtarum apices paris antiquitatis eſſe, ac res, & rerum nomina. Euidentiſſimè id probatur ex Arabicæ, linguæ imperfectionibus, de quibus fusè agit Elias Niſibenſis ſeſſ. 6 ſuarum diſputationum. Nulla ſunt Arabibus puncta, aut ſigna, vel notæ, ad multos animi exprimendos motus πάθη, ſeu affectiones, res tamen, atq; rerum nomina & ſunt, ac ſemper fuerunt; nam oratio alia nuncupatur ab illis enunciatiua, alia admiratiua, alia imperatiua, alia deprecatiua, & id genus. Mutuentur nunc pūcta, hæc a Syris, vel alia excogitent, & ſuæ adhibeant linguæ: quinam iſt-

hæc æquè vetusta esse affirmabit, ac res. & nomina? Igitur ab antiquitate rerum, rerumq. nominum non valet illatio ad antiquitatem signorum; nomina enim propriè rebus imposita sunt, impropriè verò, & abusiuè, ac per metonymiam signis deinceps accommodata.

Præterea nomine vocalium antiqui scriptores intellexerunt literas quasdam, quæ aliquantulum ad sonum vocalium accedunt, & sunt apud Hebræos אהוי quarum mentio occurrit passim apud D. Hieronymum, & Iudæi vocant eas *matres lectionis*. Hinc mox laudatus Diu. Hieronymus in Comment. Ieremiæ cap. 25. ait: *vocales literæ inter* ב, *et* ב, *et* ל, *iuxta idioma linguæ hebrææ in hoc nomine non ponuntur*, nimirum

mirum in nomine בבל *Babel*, & hoc quidem ideo dixit; quia iuxta Chaldaicum, siuè Syriacum idioma ponitur inter ל & secunda ב litera sic ܒܒܝܠ quasi dicas *Babil*. His quoq. vocalibus alias duas adiungebat id. D. Hieronymus, nimirum, ה, & ע

Syrorum quoq. antiquissimi suas literas in consonantes, & vocales partiebantur, ita Dauid Barshaulos de literis vocalibus in sua Grāmatica

ܡܠܝܬܐ ܕܢܣܒ ܦܘܪ̈ܫܢܐ ܡܫܠܐ
ܕܐܬ̈ܘܬܐ ܡܢܗܘܢ ܘܠܗܘܢ ܩܠܐ
ܡܫܡܠܝܢ ܘܠܐ ܡܫܬ̈ܡܥܝܢ
ܠܐܬ̈ܘܬܐ ܒܥܘܡܠܐ ܕܢܦܩܬܐ
ܘܩܠܐ ܕܢܦܩܝܢ. ܐܠܐ ܐܝܟ ܐܝܟ
ܡܢܗܘܢ

ܡܫܘܚܢ ܡܢܗ ܘܒܗ ܡܫܡܠܝܐ
ܠܡܫܠܡܘ ܕܡܠܐ̈ ܗ̇ܘ

Ideſt: *vocales autem*(literæ) *vocãtur, quia illę ex ſe dictiones abſoluunt, nec ſuis indigẽt ſociabus ad cõpellendas pulſationes ſuarum dictionũ ſed vnaquæque illarum ex ſe ſuã perficit ſyllabam.* De conſonantibus autem ita ſubdit.

ܘܟܢܝܢ ܕܝܢ ܦܫܝܩܢ ܕܠܐ ܡܨܝ
ܠܠ ܕܠܐ ܡܫܩܠܢ ܒܠܚܘܕܝܗܝܢ
ܠܡܫܡܠܝܘ ܒܬ̈ܒܗ ܗܟܢ
ܐܝܟ ܡܩ̈ܠܢܝܬܐ

Illæ autem nuncupantur conſonantes, quia ſolæ non poſſunt perficere voces ſicut vocales. Ioannes Barzuhbi non modò vocales appellat eas tres literas, ſed illas omnibus literis tribuere motum aſſerit p.2. de vocalibus.

ܘܢܝܫ̈ܐ ܘܟܢܝܢ ܫܘܬܦܢܝܬܐ ܕܡܬܬܙܝܥܢ
ܘܙܘܥܐ

ܘܙܘܥܐ ܡܢ ܬܠܬ ܐܬܘ̈ܬܐ ܡܫܡ̈ܥܢܝܬܐ
ܐܬܝܠ̈ܕܘ: ܕܐܝܬܝܗܝܢ ܐܠܦ ܘܘܐܘ
ܘܝܘܕ. ܘܗܠܝܢ ܗܟܝܠ ܬܠܬ ܐܬܘ̈ܬܐ
ܕܡܬܩܪ̈ܝܢ ܡܫܡ̈ܥܢܝܬܐ ܝܗ̈ܒܢ
ܡܙܝ̈ܥܢ ܙܘܥܐ ܘܩܠܐ ܠܟܠܗܝܢ
ܐܬܘ̈ܬܐ ܕܠܫܢܐ ܣܘܪܝܝܐ

Ideſt; Hac *ipſæ motiones*, *Aperitionis* (nempe A, & *eleuationis* (nempe O) *a tribus literis vocalibus proceſſerut*, *quę ſunt Aleph*, & *Vau*, & *Iudh*. *Quæ itaq. tres literę, quæ vocantur vocales, tribuunt motũ & ſonum omnibus literis Syriacæ linguæ*. Liquet igitur ex iſtis D. Hieronymum, & antiquos alios Scriptores nomine vocalium intellexiſſe non apices, aut notas, ſed literas illas, de quibus mox diximus.

Profectò ſi Cadmi Agenonis filij Hiſtoriæ vlla adhibenda eſt fides, dubio omni procul tres illæ literæ,

vt vocales legebantur olim apud Phœnices, atque Syros. Nam literaܐܠܦ Aleph expressit per literam vocalem Ἄλφα, ܝܘܕ *Iudh* per Ἰῶτα, ܘܐܘ *vau* per Υ ψιλὸν, antiquitùs enim vocalis hæc exprimebatur per vocalem V. Latinorum, vt Cicero in Oratione notat, vnde proferebant *Purrhum* pro *Pyrrhum*, *Eruges*, pro *Phryges*, & eiusmodi; Et nostri Syri eandem vocalem ad primam originem reducentes in vocibus a Græcis mutuatis substituunt ܘܐܘ leguntque ܩܘܪܝܠܝܣܘܢ *Kurieeleeison*, ܣܘܢܛܟܣܝܣ *suntaxis*, & id genus alia.

Tria adhuc ad hoc probandum non Leuia occurrunt argumenta, quæ

quæ vt plurimum refragantur Aduerſarijs, ita noſtræ valdè ſuffragantur ſententiæ. Primum, Salomon multorum Syrorum teſtimonio non ſolùm ſacrorum Librorum habetur interpres exorante Hiramo amico, verùm etiam Characterum auctor. De ſacrarū Scripturarū Translatione ita Ierudad Epiſcopus Hadtēſis in Elucidatione locorum difficiliū, & vocū obſcuriorū Geneſeos poſtquā de Græcis verſionibus loquutus eſt.

ܒܣܘܪܝܐ ܕܝܢ ܐܬܦܫܩܘ ܟܬ̈ܒܐ
ܐܝܟ ܐܢܬܥܡܝܢ ܘܟܬܒܐ ܐܘܪܫܠܡ ܠܗ
ܘܚܝܪܡ ܕܢܒܝܐ ܘܡܫܟܢܐ ܘܬܪܓܡܘ
ܘ ܫܠܝܡܘܢ ܘܕܘܝܕ ܘܐܚ̈ܘܗܝ
ܘܚܝܪܡ ܘܡܠܟܐ ܚܝܪܡ ܘܐܡܘܪ
ܟܬܒܘ ܕܫܠܝܡܘܢ ܕܦܫܩܐ
ܕܝܢ ܡܬܬܪܓܡ ܡܠܟܐ ܕܨܘܪ
ܘܡܠܟܐ ܕܝܢ ܕܫܪܒܐ ܕܫܠܝܡܘܢ
ܐܝܟ.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

Ideſt: *Ad Syriacum autem idioma translatę ſunt Scripturæ iuxta aliquos hoc modo. Pentateuchus Ioſue, Iudices, Ruth, Samuel, Dauid, Prouerbia, Eccleſiaſtes, Canticum Canticorum, & Iob tempore Solomonis Hiramo rege Tyri eius amico deprecante. Reliqui verò libri veteris ſimul, ac noui Teſtamenti tempore Abagari regis Edeſſæ ſollicitudine Adęi* (Thadæi) *& reliquorum Apoſtolorum quamquã alij aliter dicant, nempe quod ab vno*

ſacer-

ſacerdotum, quos miſerat rex Aſſyrius in Samaritanum idioma conuerſi ſint. Samaritanũ autẽ idioma idem eſt ac Chaldaicũ. ſimile quid ſcribit Gregorius Barhebræus lib. 6. Chronicorũ in Ptolomæo Philaladelpho agens de ſeptuaginta ſeniorum verſione.

وهذا النقل السبعيني هو المعتبر عند علمائنا وهو الذي بايدي الروم وباقي فرق النصارى خلا السريان خصوصا المشارقه فان نسختهم المسماة بسيطة تطابق نسخة اليهود واما المغاربه فلهم النقلان البسيط المنقول من العبراني الى السرياني بعد مجي السيد المسيح في زمان اداى الملك . وقيل قبله في زمان سليمان بن داود وحيرم صاحب صور والسبعيني المنقول من اليوناني

الى

الى السريانى بعد ظهور المخلص
بزمان طويل

Ideſt: H*æc autem Septuaginta verſio illa eſt, quæ pro authentica habetur à noſtris doctoribus, & quæ Græcorũ, aliarumque Chriſtianarum nationum teritur manibus, Syris exceptis; ac prſertim Orientalibus, quorum verſio, quæ ſimplex vocatur, concors eſt textui Iudæorum. Occidentales autem vtramq. habent verſionem, ſimplicem videlicet, quæ verſa eſt ex* Hebræo *in Syriacum idioma poſt aduẽtum Chriſti domini tempore Adæi Apoſtoli; vel, vti fertur, ante illum tempore Salomonis filij Dauid, &* Hiram *Domini Tyri: atq. Septuaginta, quæ verſa eſt ex* Græco *in Syriacum longo tempore poſt aduentum Saluatoris.* De Characteribus autem Syriacis a Salomone inuentis, & Hiramo regi

Tyri amico traditis, ita legitur apud laudatum Iesudad citato opere.

ܘܐܢܫܝܢ ܐܡܪܝܢ ܕܐܝܟܢܐ.
ܕܡܘܫܐ ܐܫܟܚ ܩܕܝܡ ܐܬ̈ܘܬܐ
ܥܒܪ̈ܝܬܐ ܕܒܗܘܢ ܣܡ ܢܡܘܣܐ.
ܗܟܢܐ ܘܫܠܝܡܘܢ ܐܫܟܚ ܐܬ̈ܘܬܐ
ܕܟܬ̈ܒܐ ܐܚܪ̈ܢܐ ܘܝܗܒ ܠܥܡ̈ܡܐ
ܕܐܬܝܩܪ ܡܢܗܘܢ ܘܩܕܡܝܬ ܕܣܘܪܝܝܐ
ܕܝܗܒ ܠܚܝܪܡ ܕܨܘܪ

Ideſt, *Quidam autem aiunt, quòd quemadmodum Moyſes excogituuit olim literas* Hebraicas, *queis legem poſuit, ita Salomon excogitauit Characteres aliarum ſcripturarũ, quos tradidit populis, a quibus affectus eſt honoribus; & primum quidem Syriacæ linguæ;* (characteres) *quos dedit* Hiram *Tyri*.

Ex narratis ſic arguo: Si Salomon

mon ipse, vel quispiam alius eius iussu sacros interpretatus est libros, certè nonnisi omnibus numeris absolutos illos dedisset Hiramo amico deprecanti, ac tales quales à suis auctoribus profectos; sed in hisce punctorum vocalium, nec vola, nec vestigium ante D. Ephrem tempora conspectū esse memoratur, nec vlla extat apud scriptores mentio. Idem differēdum est de alijs tam Veteris, quàm Noui Testamenti partibus in Syriacam linguam ab ipsis Apostolis conuersis. Quis enim facilè sibi persuadet, Apostolos Christianis tunc tyronibus, & in lege minimè versatis puncta subtraxisse, aut Salomonem tradidisse Hiramo literas Syriacàs sine punctis vocalibus, si vlla extitissent?

Alterum exhibent nobis argumentum antiquorum Chaldæorum,

qui hactenus priſcis inſiſtentes inſtitutis ſub nomine Mandaitarum, Chaldæorum, Sabaitarum, & Christianorum Sancti Ioannis Baptiſtę circa ſinum Perſicum degunt; libri, & ſcripturæ, qui ſine vllo punctorum genere leguntur, vel ſpectent illa ad vocales, vel ad interpungendi rationem, vel ad quemcumq. alium vſum. Libri, quos tamquam antiquiſſimos oſtentant, sũt Liber Adam, & Liber Aſtrologiæ, qua tantoperè gloriati ſunt olim Chaldæi. Etſi tamen nulla agnoſcãt iſti puncta, quatuor vocalibus ſuas efferunt dictiones, eaſque totidem exprimunt literis, nempe [illegible]

A, E, V, I, quod referẽdum eſt ad ea, quæ ſuperiùs diximus reſpondentes ad auctoritatem allatam ex D. Hieronymo, & alijs. At quantis res hæc impli-

implicata ſit difficultatibus iam ſerò ſapiunt aliorum exemplo. Quandoquidem literæ illæ modò conſonantium, modò vocalium defungentes munere,nõ paruum faceſſunt illis negotium; adeoque maiorem meliorem que vitæ partem circà lectionem,& puerilia exercitia inſumunt. Ex quo colligere eſt,antiquos nulla habuiſſe puncta. Etenim id à natura comparatum eſt, & arte, vt res primò inuentæ rudes quodamodo adumbrentur, dein paulatim excultæ vſu, & experimentis ſuas adipiſcantur perfectiones. Hinc poſteriores linguæ,vt Græca, & Latina eiuſmodi imperfectionibus, & difficultatibus haud obnoxiæ ſunt; quia ipſorum Auctores id animaduertentes tanto incommodo proſpexerunt. Sanè ex infinitis argumentis, quibus Syriacam linguam Hebraica anti-

quiorem esse probatur, illud vnum est, quòd omnes aliæ linguæ suos Characteres, & literas, à dextera sinistram versus, vel vice versa scribunt, Syriaca verò sola suas ducit lineas pectus versùs, quem difficillimum scribendi modum aliæ correxerunt, illa autem antiquum, ac rudem retinuit. Patet igitur ex dictis, neque plura, neq; vnum fuisse ab initio punctum apud Syros, *cuius ope, omni semper lectionis ambiguitati obuiam itum fuit*, vt inanibus verbis effutit Bootius.

Tertium demùm argumentum suppeditant nobis Samaritani, & Samaritanorum exemplar vtrumque, nempè Hebræum, & purum Samaritanum, quod idem ac Chaldaicum esse, suprà indicauimus. In horum quippe neutro vllum punctorum conspicitur vestigium; amen id ma

maxi-

ximè necessarium erat, si vllus eo tempore punctorum erat vsus, vt promiscuum illud ex Hebræis, Chaldæis, alijsq; gentibus vulgus facile sacros Codices legere potuisset. Nec probabile existimandum est, Interpretem, quisquis ille fuit, puncta, si vlla fuissent, tam in versione, quã Autographo omisisse. Ad hæc Samaritani Chronici Auctor, quod est Bibliothecæ Eminentissimi Cardinalis Mazarini, omnia ac singula enumerat, quę in Sacro Codice ab Ezra vel mutata sunt, vel addita, vel dempta, ac inter cætera de illo summoperè conqueritur, quòd antiquos, & ab ipso Moyse conditos characteres in hos, quos habemus nunc, & quadratos vocamus, permutauit, de punctis verò nec verbũ quidem facit. Ex quibus colligere est, punctorum neque Moysen, neq;

Ezram fuiſſe auctores; quia ſi ille fuit, nequaquam omiſſa fuiſſent in vtroq; Exemplari; ſi iſte, nequaquã Chronologus id reticuiſſet. Adhuc hoc idem euincitur ex eodem Chronici Auctore, qui vbicumq; occurrit vox aliqua ambiguæ lectionis, illi Arabum puncta appingit, & hoc quidem ideò, quia nulla puncta habent Samaritani. Et hæc pro inſtituti ratione nunc ſufficiant:

Pag. 51. *Idem tranſtulit Canones Patrum trecentorum octodecim* &c. Is poſt D. Iacobum Niſibenſem, qui eidem Concilio interfuit, ſuam Syris nouam tradidit Canonum, & Conſtitutionum verſionem vnà cũ Actis, & Hiſtoria, quæ omnia hactenus Syris, Arabibus, alijſq; Nationibus Orientalibus integra extant, vt aliàs in Præfatione eiuſdem Concilij, & Epitome diximus.

Ibidem

Ibidem. *Maraba magnus interpretatus est, & exposuit totum Vetus Testamentum ex idoimate Græco in idioma hoc Syriacum.* Ante hunc Marabam aliam quoq. antiquiorem ex Septuaginta extitisse versionem abundè testantur D. Iacobi Nisibensis, & D. Ephrem Syri Commentaria. Aliam habent præter has Syri versionem antiquissimam ex Hebræo immediatè conuersam, atque ideò simplicem vocant, de qua vide quæ suprà attulimus ex Gregorio, & Iesudad. Tametsi aliquando occurrunt Codices pro scribarum studio, aut commodis ex vtràque versione contexti & interpolati.

Pag. 55. *Thomas Edessenus.* Edessa Ciuitas Mesopotamiæ Syris dicitur ܐܘܪܗܝ *Oroch*, ܐܕܣܐ *Edessa*, & ܐܘܪܗܝ *Vrhoi*, Arabibus

vero

verò رها, *Raha*, & عرفا Horpha.

Ab ſcriptoribus orientalibus Helenæ matris magni Conſtantini fit patria, & Abagari Toparchi regia. Vide Gregorium Barhebræum in Tiberio, vbi etiam refert Epiſtolam Abagari ad Chriſtum Dominum, & Epiſtolam Domini ad Abagarum. Vide Iſmaelem Sciahinſciah in Almortechi ſub anno Hæg. 331. Mahometum Benſciahnam in eodem, item Georgiũ Almacinum, & alios. Hæc autem notata ſint in gratiam Ioannis Seldeni, qui ad interſerenda commẽtarijs de originibus Eccleſię Alexandrinæ pag, 179. ingenuè ait: *ſub initium vides, celebratiſſimam illam* Helenam *Conſtantini magnè matrem nuncupari* الرهاوية *pro quo ſubſtituimus nos* Rheauienſis, *ſoni Arabici veſtigia prementes, ſed interim*

rim loci vnde sic dicatur plane nimis ignari & pag. 181. *vbinam hæc Rhea, ego me nescire fateor :*

Pag. 61. *cum expositione Dionysij* Is, vt Ioannes Darensis, libros D. Dionysij Areopagitæ de Hierarchia cælesti, & Ecclesiastica commentarijs illustrauit.

Pag. 63. *Isaac Niniuita.* Præter libros hic recensitos multos alios edidit Theologicos, & Philosophicos, quorum catalogus non est ad manus.

Pag. 65. *Nec nō ordinē Codicis circuli.* Hoc nomine intelligendum venit Kalendarium festorum per anni circulum.

Ibidem. *de Indulgentia.* Syriaca vox ܚܘܣܝܐ, quæ significat *indulgentiã, propitiationem, & remissionem.* Secundùm receptiorem vsum

primo

primò designat sacramentum Confessionis in tota sua latitudinē, deindè vel preces, quæ pro delinquentibus funduntur, vel admissionē pœnitentium, vel formulam absolutionis sacramentalis, vel suffragia fidelium viuentium pro defunctorum animabus, ac eiusmodi. Hæc omnia cùm obuia sint, ac non tanti momenti, missa facimus, at de sacramento confessionis pauca notanda nobis sunt ex Nestorianorum, & Iacobitarum placitis, quia hos sacramētum hoc nequaquàm aliis accensere, quidam scribunt: Ex Nestorianis vnus nunc sufficiat noster Auctor Hebediesu, qui Tract. 4. libri Margaritarum c. 1. enumerans Ecclesiæ Sacramenta, quinto loco ponit hoc sacramentū. verba ipsa sūt

ܐܪܙܐ ܕܚܘܣܝܐ ܗܟܢܐ ܐܝܬܘܗܝ ܐܝܟ
ܙܟܝ

ܪܢܝܢ ܟܬܒ̈ܐ ܐܠܗ̈ܝܐ. ܩܕܡܝܐ
ܟܗܢܘܬܐ ܕܗܝ ܗܝ ܡܫܡܠܝܢܘܬܐ ܕܟܠ
ܐܪ̈ܙܐ. ܕܬܪܝܢ ܡܥܡܘܕܝܬܐ
ܩܕܝܫܬܐ. ܕܬܠܬܐ ܡܫܚܐ
ܕܡܫܝܚܘܬܐ. ܕܐܪܒܥܐ ܩܘܪܒܢܐ
ܕܦܓܪܗ ܘܕܡܗ ܕܡܫܝܚܐ.
ܕܚܡܫܐ ܚܘܣܝܐ ܕܚܛ̈ܗܐ

Ideſt: *Sacramenta Eccleſiaſtica ſeptem ſunt iuxtà mentem Diuinarum Scripturàrum. Primum eſt ſacerdotium; quod perficit omnia ſacramenta. Secundum ſanctus Baptiſmus. Tertium Chriſma vnctionis. Quartum ſacrificium corporis, & ſanguinis Chriſti. Quintum Indulgentia, ſeu propitiatio, & remiſſio peccatorum &c.* De hoc verò ſacramento peculiare inſtituit caput, Et eſt eiuſdem Tractatus ſeptimum,

quod

quod totum huc referre non pigebit

ܡܫܠܡܘܗܝ ܕܡܟܬܒܐ ܠܐ ܣܘܥܢܐ
ܕܡܗ̈ܝܪܐ ܘܫܐܠ ܐܢܫܐ܆ ܕܥܕܬܐ
ܓܒܪ ܐܢܫܐ ܬܟܘܡܐ ܗܘ.
ܘܕܟܠܝܗ ܒܝܫܐ ܒܚܛܗܐ.
ܘܟܘܪܗܢܐ ܢܦܫܢܝܐ ܠܐܠܦܐܢܘܬܐ
ܡܛܠ ܗܢܐ ܐܝܟ ܡܘܕܐ ܕܐܢܫܐ ܐܫܬܐ
ܕܡܚܝܠ ܠܘ ܕܐܢܫ. ܠܝ ܠܡܥܡܘܝ
ܠܡ ܚܛ̈ܗܐ ܠܐܢܫܐ ܕܥܡܗ ܟܠܗܘܢ
ܕܢܠܘܢ ܐܡܪ ܡܫܢܝ. ܕܠܐ ܡܬܟܬܒܐ
ܐܫܬܐ ܕܬܫܥܫܥܬܐ. ܐܠܐ ܠܡܫܬܥܢܝܢ
ܕܣܘܥܐ ܟܣܘܥܐ ܟܚܕܪܝܢ. ܘܕܠܐ
ܢܐܡܪ ܕܐܡܪܐ ܟܪܘܣܐ ܐܠܐ ܠܟܘܚܢܐ
ܡܬܢܟܘܬܐ. ܘܟܠܐ ܠܗܐ ܐܡܪܐ ܐܝܟ
ܗܘ ܕܐܡܪ ܐܫܥܝܐ. ܘܗܘ ܕܡܒܢܐ
ܟܘܪܣܝܐ: ܘܗܘ ܕܐܩܝܡ ܣܛܪܐ
ܐܝܟܢܐ ܠܡܫܒܚ ܡܪܝܐ ܕܣܘܟܠܐ.

ܫܠܡ ܥܡܗ

ܠܡܫܡܫܘ ܗܘ ܡܟܝܠ ܠܟܢܘܫܝܐ
ܘܠܡܕܒܪܢܘܬܗ ܠܐܚܪܢܐ ܕܐܝܟܢܘܬܐ
ܡܗܘܬ ܠܫܡܫܐ ܘܡܫܡܫܢܘܬ
ܢܘܟܪܝܘܬܐ ܕܫܠܝܐ ܐܦ ܠܐ·
ܘܐܝܟܢܐ ܫܡܥܘܗܝ ܒܬܪ ܕܦܘܪܩܢܗ.
ܘܦܘܠܚܗ ܒܬܪ ܙܘܦܝܢܗ. ܒܗ
ܣܓܝܐܬܐ ܘܡܟܫܢܘܬܐ ܕܚܫܐ. ܘܗܠ
ܗܝ ܐܪܐ ܠܡܫܡܫܢܘܬܐ ܕܡܫܝܚ
ܕܡܫܡܫܢܘܬܐ ܦܫ ܒܫܠܝܛܢ ܐܝܟ
ܡܫܡܠܝܢܘ ܕܡܥܒܕܐ ܐܢܫܐ ܗܘ
ܕܠܐ ܡܫܬܡܫ ܦܪܝܫܬ ܒܫܠܐ.
ܕܟܢܫܬܗ ܐܢܫܘܬܐ ܡܫܠܡܢܝܬܐ
ܢܬܒܥܘܢ ܘܠܐܦܘܬܐ ܘܡܫܡܫܢܐ
ܕܐܬܦܩܕܘܢ ܠܗܘܢ. ܐܡܝܢܐ
ܕܫܡܘܫܐ ܘܡܫܡܫܢܐ ܕܐܝܟܢܘܬܐ
ܗܘ ܠܡܫܡܫܢܐ ܕܗܘܐ ܢܛܠܐ ܡܢܗܘܢ:
ܘܠܡܫܡܫܢܘܬܐ ܡܕܒܪܢܝܬܐ ܕܒܝܬܗ
ܠܡܫܡܫܘܗܝ

[illegible]

Ideſt: *Caput ſeptimum de remiſſione peccatorum, ac de pœnitentia. Genus quidem humanum ad errandum pro-*

procliue est, ac facile in peccatum propensum, & ęgritudinibus animę vix non tentatur. Quamobrem data est iustitia sanans, vt gratis illud curet. Si dimittetis peccata alicui, dimittentur, dixit quidem Dominus, non est enim opus medicus sanis, sed male se habentibus. Et: non veni vocare iustos, sed peccatores ad pœnitentiam. Tres dico similitudines, filij scilicet Prodigi, centum ouium, & duorum debitorum vnius creditoris. Ad augendam autem spem peccatoribus, aperiendamq; ianuam pœnitentię, quę ascendere facit ad Cœlum, & beatitudinem supernam attribuit, has affero parabolas. Demonstratio autem est Simon post abnegationem, Paulus post persecutionem, Peccatrix, Publicanus, & Latro. Quapropter consentaneum est fidelibus, quoties criminibus laborant iuxtà imbecillitatem naturæ humanæ,

 quæ

quæ non poteſt in omnibus proſperari, vt conueniant ad Domũ medicinę Chriſtianæ, & medicis ſpiritualibus ſuas ęgritudines oſtẽdant, itaut propitiationibus, ſeu abſolutionibus, & canonibus pœnitẽtiæ ſanitatẽ ſpiritus adpiſcãtur, & ad cœnam Dominicã cum puritate accedant, iuxta verbum magni Doctoris. Medicinam autem pænitentię dedit Dominus noſter medicis peritis, qui ſunt ſacerdotes Eccleſię. Quem ergo percuſſerit diabolus ægritudinibus iniquitatis, is veniat, oſtendatq; vulnera ſua diſcipulis Medici ſapientis, & ipſi curabunt illum medicina ſpirituali. Hęc autem verè perficiuntur, ſi fide, & non mundialiter fiant; quicquid enim ex fide non eſt, peccatum eſt, itaut quidam ob auaritiam mercaturam, ac negotiationem, & vſuram fecerint rem hanc magnam.

Iacobitæ hoc idem vltrò fatentur

cap-

259
c. 22: suæ Ecclesiæ Constitutionum

فصل فى معلم الاعتراف

sect. de magistro Confessionis, seu Confessario, quæ sic incipit.

يجوز ان يكون الاعتراف على كاهن
او على غير كاهن ممن يكون اهلا
لذلك: الجواب: لا يجوز الاعتراف
لعلمانى بل يعترف لمن له
جنسية فى الكهنوت

Idest: *Licet ne, confessionem fieri sacerdoti, an non sacerdoti, digno tamen, qui hoc perfungatur? Responsio. Non licet confessionem fieri non sacerdoti, sed illi, qui est in gradu sacerdotali.* Huc respicit Gregorij Barhebræi id Epigramma ad quendam Amicorum.

ܐܢ ܬܘܒ ܐܚܙܝܬܟܝ ܪܫܐ ܡܢ ܐܪܥܐ
ܠܐ ܡܪܝܡ ܐܢܐ

ܘܡܢ ܬܘܕܝܬܐ ܘܬܫܒܘܚܬܐ ܠܐ
ܫܠܐ ܐܢܐ

ܐܝܟ ܕܠܟܗܢܐ ܟܠܗܘܢ ܐܪ̈ܙܝ ܠܟ
ܓܠܐ ܐܢܐ

ܚܘܢܝܢܝ ܡܟܝܠ ܕܕܠܐ ܡܢܟ
ܗܐ ܐܒܕ ܐܢܐ.

Si rursus te videro, caput ex terra non extollam,

Et ab gratiarum actione nunquam cessabo,

Secreta mea omnia tamquam sacerdoti tibi reuelabo,

Miserere mei igitur, quoniam sine te pereo.

Quasi dicat, quemadmodum confitentes sacerdoti nostra arcana, & secreta aperimus, ita ego faciam, si rur-

rursus tua conuersatione potitus fuero.

Ego sanè nunquam sine magna admiratione legi id, quod de confessione Iacobitarum scribit doctissimus vir fel. mem. Gabriel Sionita c. 14. Appendicis ad Geographiam Nubiensem hisce verbis, *Ad hæc confessionem nullam admittunt, sed eorum multi in Ecclesiæ parietibus factis foraminibus peccata sua confitentur, alij verò Deo soli, qui cordium scrutator est, confitendum aiunt.* Equidem ego existimo, eum falso aliquo rumore deceptum fuisse, ac toto cęlo à veritate discessisse, nisi nomine Iacobitarum intellexerit, mures, hirundines, aut passeres, quos ea Ecclesiarum foramina frequentare non semel vidi, at non confitentes. Siquidem Sionita nouennis in Europam aduectus est, posteà in patriam

nunquam reuerſus, vbi Iacobitarũ libros nec vidit fortaſſis, nec legit.

Apud Cophtitas id ſacramentum inter ſeptem ſemper numeratum eſt, eiuſque viguit vſus vſq. ad tempora eorum Patriarchæ nuncupati

يونس ابو المجد بن ابي غالب

Ioannes Albulmagedus filius Abigalebi, qui Alexandrinam ſedem apud eos occupauit anno ab incarnatione Domini 1207. Is quippe confeſſionem amouit, & circumciſionem plurimùm commendauit. Sed an proptereà negent, id eſſe ſacramentũ? an penitus abolitum velint? nequaquàm, audiamus ergo totum ex c. 5 1 Conſtitutionum Eccleſiæ Cophtitarum Collectionis ابن العسال Abnelhaſſali, qui nec etiam decreti cauſam reticet, vbi poſtquam de circum-

cumcisione pluribus diseruit , hæc subdit de confessione

واما الاعتراف فهو طب روحانى نسبته الى الروح نسبة الطب الجسدانى الى الجسد وكما ان الجسدانى لا يتم الا بطبيب خير خبير والا كان ترك الطبيب خيرا منه من جاهل او شرير ثم بقبول المريض واستعماله ما يوصف له ثم بامكان المداواة من جهة الزمان والمكان والامكان والا فلا فايده فكذلك الروحانى : ولما صار وجود الخير بالخبير نادرا وكذلك القسمان الاخران صار الاعتراف فى القبط لا يوجد الا نادرا ومنع بعض بطاركتهم منه الجمهور لعدم اجتماع الشروط الثلثة التى لا يتم جيدا الا بها

وكما انه ليس كل انسان يحتاج
الى الطب الجسدانى فكذلك الروحانى
وكما ان ليس كل المحتاجين اليه
يحتاجون اليه مستمرا فى كل مرض
فكذلك الروحانى

Ideſt: *At verò Confeſſio eſt medicina ſpiritualis, cuius comparatio ad Animam eſt vt comparatio medicinę corporalis ad corpus. Quemadmodum autem corporalis* (medicina) *non peragitur niſi per medicum probū peritū, alioquin melius eſſet, eiuſmodi relinquere curationem, quæ fit ab imperito, & improbo; nec non, vt ægrotus amplectatur, & vtatur quicquid ipſi præſcribitur; deinde vt medicina ſit poſſibilis ex parte temporis, loci, & potentię, aliàs nihil prodeſt; ita ſpiritualis. Cum ergò raró reperiatur probitas in perito, quemadmodum, &*

alię

aliæ duæ conditiones, hinc factum est, vt rarò reperiatur Confessio inter Cophtitas. Quidam autem ex eorum Patriarchis interdixerunt plebi eius vsum ob defectũ concursus illarũ triũ conditionũ, sine quibus non bene peragitur. Et quemadmodũ etiam non omnes egent medicina corporali, ita nec spirituali. Et quemadmodũ non omnes, qui ea (corporali medicinà) indigent semper in omni morbo, ita nec spirituali: Hæc tã clara, & plana sũt, vt explicatione nõ egeãt.

Pag. 79. *Contra Magos Nisibenses,* quemadmodũ, & supra pag. 49. *nec nõ aduersus Magos,* & infrà nõ semel. Nomine Magorum haud intelligendi hic veniunt illi, qui vulgò ex Latinorum loquendi vsu malefici habentur, & magi dicuntur, neque etiam pro sapientibus Persarum solùm sunt accipiendi, vt quidam arbitrantur: sed pro secta quadam pe-

cu-

culiaribus addicta dogmatibus, & persuasionibus mancipata. Nuncupati autem sunt hoc nomine, ܡܓܘܫܐ *Mgusce*, siue vti Chaldæi efferunt *Magusce*, ex Syriaca, siue Chaldaica radice ܓܫ *Gosc*, idest, *attrectauit, palpauit, inuestigauit*, cùm huius sectæ sapientes sciẽtiarum omnium, ac præsertim Astronomiæ seduli extiterint inuestigatores. Ex Syriaca lingua deductam fuisse hanc denominationem, ex eo planè persuaderi videtur, quòd ex multorum sententia (vt lib. 5. Chronicorum in Cambyse scribit Gregorius Barhebræus) sectæ huius auctor زرادشت nempe Zoroaster natione fuerit Assyrius. Qui autem

uocem

vocem persicam esse rati sunt, ex eo hallucinantur; quia apud Persas sectæ dogmata promulgauit ille primò, quæ illinc in alias transfusa sunt orbis partes, & vna cum illis sectæ nomen. Sed & hodierni Persæ hoc vocabulum Arabicum esse putant, quia eius radicem, & originem in sua lingua non comperiunt. Cum autem posteri astrorum scientijs abusi sint, vocabulum malè audisse cœpit. Ferunt, Zoroastrum Persis Christi Domini natiuitatem prænunciasse, de quo sic laudatus Gregor. Barhebræus l. mox cit: in Cābyse

وفى هذا الزمان كان زرادشت يعلم
المجوسية واصله من بلاد ادربيجان
وقيل من بلاد اثور وقيل انه من
تلامذة اليا النبى وهو عرّف الفرس
ظهور السيد المسيح وامرهم بحمل
القرابين

القرابين اليه واخبرهم ان في اخر
الزمان بكرا تحبل بجنين من غير
ان يمسها بشر وعند ولادته يظهر
كوكب يضي بالنهار ويرى في وسطه
صورة صبية عذري وانتم يا اولادي
قبل كل الامم تحسون بظهوره فاذا
شاهدتم الكوكب امضوا حيث
يهديكم واسجدوا لذلك المولود وقربوا
قرابينكم فهو الكلمة مقيمة السماء

Ideſt: Hoc *tempore Magiam docebat Zoroaſter, cuius originem alij ad Adrichani regionem, alij ad Aſſyriam referunt. Dicitur autem eum fuiſſe ex diſcipulis Elię prophetæ, & Perſis indicaſſe ortum Chriſti Domini, atq. præcepiſſe ipſis deferre ad illum munera, & annunciaſſe, fore, vt in nouiſſimo tempore virgo concipiet infantem ſine contactu viri; & illa pariente apparebit*

rebit stella interdiu relucens, videbiturq; in medio eius imago puellę virginis. Vos autem filij mei ante omnes gentes percipietis illius ortum. Cùm ergo videbitis stellam,] pergite quò vos diriget, & adorate natum illum, & offerte ei munera vestra, ipse enim est verbum constituens cælum.

Pag. 103. *Interpretatus etiam est ex Indico idiomate librum Calaileg, & Damnag.* Liber iste tribuitur Isamo quinto Indorum regi, de quo sic Ismael Sciahinsciah in Hist. gentiũ.

يسام وهو الذي وضع كتاب
كليله ودمنه

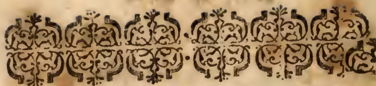
Isamus, & est ille, qui composuit Librũ *Clilah, & Damnah.* Idem affirmat alibi, librum hunc Arabici iuris factum fuisse trecentis ante Alexandrũ Macedonem annis. Est autem Apologus in quo humani instituuntur

mores

mores. In omnes ferè linguas translatus eſt. Extat eius exemplar Arabicum in Bibliotheca Eminentiſſimi Cardinalis Mazarini, elegantiſſime deſcriptum.

Pag. 107 *Et contra Bardaiſanem alium inſcriptum de Scarabæis*. Bardaiſanitas comparat Scarabæis, quia vt iſti ſtercus volutant, & ſtercore aluntur, ita illi ſuarum volutant opinionum abſurditates, ac tamquam lutulenti ſues in ſuorum vitiorum iacent ſordibus. Atq; hæc modò pro inſtituti noſtri ratione ſufficiant ad omnipotentis Dei laudem, & gloriā, ac Catholicæ Religionis amplitudinem, ornamentum, & Decus.

FINIS.

INDEX
CHALDAICVS
SCRIPTORVM
In hoc Opere contentorum.

S

INDEX

ܐܒܪܗܡ

INDEX.

ܛ

ܝ

ܡܫܘܢ

ܣܘܡܟܘܣ

ܩܢܘܢܐ

INDEX

INDEX

ܡ

ܐ

INDEX.

LAVS DEO.

INDEX

LATINVS SCRIPTORVM

In hoc Opere contentorum.

A

Baſi-

B

C

D

Da-

G

H

Hana-

Mi-

N

P

S

T

AMI-

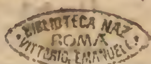
Dum opus sub prælo erat, in gravem, diuturnumque incidimus morbum, hinc nonnullæ exciderunt nostro correctori typographicæ mendæ, quas hic sub vnum aspectum tibi corrigendas damus.

Pag. 23, Chrisostimi leg. Chrysostomi

34	ܣܘܟܠܐ	ܣܘܟܠܐ
40	ܐܦܣܩܠ	ܐܦܣܩܠܐ
78	ܡܠܐܡܠܐ	ܡܠܐܡܪܐ
40	ܒܪܘܟ	ܕܒܪܘܟ
104	ܪ̈ܟܡܢܐ	ܘ̈ܟܡܢܐ
112	ܒܟܡܐ	ܒܪܒܟܡܐ

ܒܚܢܝ

		lege
192	ܚܠܠܐ	ܚܒܠܐ
192	ܣܘܦ	ܣܘܦ
198	ܐܣܛܡܟܬܐ	ܐܣܛܡܟܬܐ
216	ſuadit	ſuo
221 & 238	Ierudad	Ieſudad
225	cæcionem	cæciorem
227	Abnaditalebo	Abnabitalebo
231	Muſcis	Muſicis
234 & 2.	ב litera	litera ܣܘܦ
234	Barshaulos	Barphaulos
235	compellendas	complendas
236	Hac	Hae
257	Oratione	Oratore
240	المعتبر	المعتبر عليه
242	وأحرد	وأحرنا
252	latitudinē	latitudine

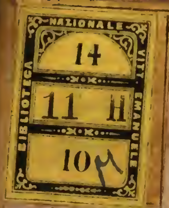

Si

Si quæ àutem aliæ leuioris momenti occurrent mendæ, eas pro ſua humanitate benignus corriget Lector.

BIBLIOTECA NAZIONALE VITT. EMANUELE
14
11 H
10